

மார்க்கண்டன் நாடகம் வாளியின் நாடகம்

894-8112 37

வெளியிடுவோர் :-

இலங்கைப் பல்கலைக்கழக வைத்தியப்பகுதி
இந்து மாணவர் சங்கம்
இலங்கைப்பல்கலைக்கழகம்
கொழும்பு.

h

பதிப்பாசிரியர் :-

கா. சிவத்தம்பி B. A.

சமகாலமொழிபெயர்ப்பாளர்
பிரதிநிதிகள் சபை, கொழும்பு.

h

ஸ்டான்காட் பிறின்டர்ஸ் விமிட்டெட்,
196, செட்டியார் தெரு,
கொழும்பு-11.

பதிப்புரை

நாட்டுக்கூத்து என இழிமொழியிற் குறிப்பிடப்பட்டு வந்த கலை இன்று மக்கள் கலையென மக்கள் மதிப்பினில் உயர்ந்து நிற்கின்றது. இத்தகைய மக்கள் கலைப்புனருத் தாரணம் சமூகவாழ்வும், வாழ்வுநெறியும் மாறுகின்ற பொழுது தோன்றுவதாகும். இலங்கையில் இன்று நாம் அத்தகைய ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்கின்றேன் இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களிடையேயும் சங்கள் மக்களிடையேயும் அத்தகைய ஒரு விழிப்புணர்வு காணப்படுகிறது. பிற பொருளாதார அமைப்பு தினித்துவிட்ட சமூதாய நெறியினால் தோன்றிய வாழ்வுமுறையிலிருந்து விடுபட்டு, புதியதொரு பொருளாதார அமைப்பையும் அத்தகைய ஒர் அமைப்பிற்கிணையவான சமூதாய நெறியையும் வாழ்க்கை முறையையும் அமைக்க எத்தனிக்கும் பொழுதுதான், மக்களின் மரபுவழிவரும் கிராமியக்கலைகள் முதலியன் வற்றில் அதிக ஆர்வமும் கவனமும் தோன்றும். கிராமியக்கலைகள் மூலம் மக்களது உண்மையான உளப்பாங்கினை யும் நடைமுறைப்பண்பினையும் அறியலாம். முற்றிலும் புதிய தொரு சமூதாயத்தை அமைக்கமுனையும் பொழுது மக்களின் வாழ்வில் இடம் பெற்ற கலைகளுக்கு முக்கியத் துவம் கொடுப்பதியற்கை. அவ்வாறு கொடுத்தலும் அவசியம்.

இன்று இலங்கையில், சிறப்பாகத் தமிழ் மக்களிடையே காணப்படும் கிராமியக்கலை யுணர்விற்கு இதுவே முக்கிய காரணமாகும். ஆனால் இவ்வாரூன இயக்கங்களும் உணர்வுகளும் தோன்றுகின்ற பொழுது. அவற்றின் யதார்த்தபூர்வமான உண்மையை அறியாதசிலர், இக்கலைகள் தம்முட்டாம் முக்கியமானவை யென்றகருத்துடனேயே கவனம்செலுத்துவர். இத்தகைய கவனம் அறியும் கலைகளைப்பேண உதவுமேயன்றி அவற்றிற்குப் பூரண வளர்ச்சிகொடுக்கவும், அவற்றை மக்கள் முன்னேற்றத் துடன் இணைக்கவும் உதவாது. அவ்வாறு இணைத்தல் வளர்ச்சியின் இரண்டாவது கட்டமாகவே அமையும். முதலாவது கட்டம் கலையைப் பண்டைய பொருளாகப் பேணவேண்டுமென்ற அவாவாகவே காணப்படும்.

இலங்கைக்தமிழ் மக்களிடையே நிலவும் கிராமியப்பாடல் களையும், கிராமியக் கூட்டுவாழ்வின் அடியாகத்தோன்றும் பிறகலைகளையும் இத்தகைய ஒரு கண்ணேட்டத்திற் பார்த்து, அவைபற்றி இரசானுபவத்துடன் எழுதுவோர் பலர் இன்றுளர். அவர்களால் கிராமியக்கலைகள் பேணப் படுகின்றன. கலைகளோபேணப்படுவதற்காகவே தோன்றிய வையல்ல. அவை வாழ்க்கையுடன் இணைந்து நின்று வாழ்க்கையனுபவத்தின் வெளிப்பாடாகவும், வாழ்க்கை இலட்சியத்தின் வெளிப்பாடாகவுமிருத்தல் அவசியம். கிராமியக்கலைகளை அத்தகைய அநுபவக்கண்ணுடிகளாக்க, இலட்சியவெளிப்பாடுகளாக்க வேண்டிய காலம் இன்றுவந்து விட்டது. மக்களின் முன்னேற்றம் என்பது சமுதாயத்தில் சகல வசதிகளுடனும் வாழ்கின்ற ஒரு கூட்டத்தினரின் முன்னேற்றமல்ல, அது எல்லா நிலையிலும் வாழ்கின்ற மக்களது முன்னேற்றம் என்ற கருத்துத் தோன்றும் பொழுது தான். இம்மாற்றம் ஏற்படும். அப்பொழுதுதான், கிராமியக்கலை என்று புறத்தில் நின்று சுட்டிக்காட்டும் முறைபோய், மக்கள் கலை என்று யாவரையும் உட்படுத்தி நிற்கும் நிலை தோன்றும்.

சமுத்திற் ‘கிராமியக்கலை’ வளர்ச்சியில் ஈடுபாடும் ஆர்வமும் கொண்டிருப்பார் பலருள்ளேனும், அக்கலையினை மக்கள்கலையாகவும், மக்களின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்கும் வளப்பதற்குமான கருவியாகவும் கொள்வோர் வெகுசிலரே. அவருள் ஒருவர் பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பி அவர்கள். அவரது கலையார்வம், ‘கலை’ என்ற நுண்பொருள் மேற்கொண்ட “நாகரிக. நாட்டம்”ல்ல. மனிதாபிமானத்தின் அடியாய்ப்பிறந்தது. வாழுகின்ற மக்களின் வளம் இது என்ற அளவில், மனிதரை முன்னேற்றும் அதேவேளையில் இதனையும் முன் னெற்ற விரும்புவர் அவர். மனிதன் வழியாகக் கலையைக் கண்டவர் அவர். இத்தகைய கலாநேரமையை இன்றுநாம் காண முடியாது. கலையின் திறவுகொல் மனிதனே என்ற உண்மையறிவுடன் தான் அவர் இத்துறையிலீடுபட்டுள்ளார்.

சிலாபப்பகுதியில் வாழும் தமிழ் மக்களை முன்னேற்றும் அவரது உழைப்பினால் தமிழ்க்கலை முன்னேற்கின்றது. தமிழ்முன்னேறுகின்றது. எதை முதலீல் வைத்து எவ்வாறு முன்னேற்ற முயற் சிக்கொடைத்து வேண்டுமென்பதற்குப் பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பி அவர்கள் வழிகாட்டியாக விளங்குகின்றார்.

அவரது அயரா உழைப்பின் பலனுகத்தான் இவ்விருநாடகங்களும் இன்று அச்சுவாகனமேறுகின்றன.

கிராமிய நாடகங்கள் எனக்குறிக்கப்படும் இத்தகைய நாடகங்களே பண்டைய தமிழ் நாடகமரபினை எமக்கு எடுத்துக்காட்டி நிற்பன என்ற உண்மை இப்பொழுது புலனுகிவிட்டது. கூத்து என்பது ஆடலும் இசையும் சேர்ந்தது. இது மக்கள் நிலையில் வைத்துப்பயிலப்படும் ஒருக்கலை. சமயச்சடங்குகளினடியாகத் தோன்றிய இக்கூத்து, பூர்வீக சமூக அமைப்பு மாறுங்காலத்து, பொழுதுபோக்குதற்கு ரிய ஒருசாதனமாகமாறும். உலகப்பொதுவிதியாக வள்ள இவ்வண்மை தமிழ் நாடகங்களும் பொருந்தும். துணங்கைக்கூத்து, குரவைக்கூத்து முதலியனவற்றின் வளர்ச்சியை அறிந்தோர் இவ்வண்மையை அறிவர்.

இன்றிருக்கும் நிலையில், நாடகம் என்பது சாந்திக்கூத்தினடியாகவே தோன்றிவளர்ந்துள்ளது. கதைப்பாட்டுக்கான ஆடலினடியாக வளர்ந்தது சாந்திக்கூத்து. “கதைதமுவாது பாட்டின து பொருஞக்குக்கைகாட்டி வல்லபர் செய்யும் பல்வகைக்கூத்து சாந்திக்கூத்தாகும். ஒருவரே ஒருக்கதையைப் பின்பற்றி அதில் வரும் பாத்திரங்களையும் தானேமேற்கொண்டு பாட்டுக்களாலும் அபிநயங்களாலும் கதையை நிகழ்த்தி முற்றுவித்தல் கூடும். இதனைத்தான் நாடகம் என முதன் முதலிற் கூறினர் என்றும் சொல்ல இடமுண்டு”. முதலில் ஒருவரே எல்லாப்பாகத்தையும் நடித்துப் பின்னர் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் ஒவ்வொருத்தர் நடிக்கவாரம்பித்தனர்.

கூத்தின் வளர்ச்சியிலுள்ள முக்கிய அமிசங்கள் யாவும் நாட்டுக்கூத்துக்கள் என இன்று குறிக்கப்படும் நாடகங்

களிலே நன்கு மினிர்கின்றன. கிராமப்புறங்களில் இப் பொழுதும் நாடகங்கள் சமயச்சடங்காகவே ஆடப்படுகின்றன. நேர்த்திக்கடனுக்காக நாடகம் ஆடும் வழக்கம் இப்பொழுதும் கிராமக்கோயில்களிலே காணப்படுவதொன்றுகும். இன்னும், கோயிலில் திருவிழா முதலிய சிறப்பு வைபவங்கள் நடைபெறுங் காலத்திலும் நாடகங்கள் ஆடப்பெறுவது வழக்கம். இப்பதிப்பில் இடம் பெறும் இருநாடகங்களும் சிலாபம் முன் னேன் ஸ்வர ஆலயத்தில் திருவிழாக் காலங்களிலும், நேர்த்திக்கடனுக்காகவும் ஆடப்படுகின்றவை.

தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றிலும் கலாசார அமப்பிலும் காணப்படும் முக்கியபண்பு, இந்தியபண்பாட்டொருமையும், தமிழக்குரிய தனித்துவமுமாகும். அதாவது அகில இந்திய பண்பாட்டினைப் பிரதிபலிக்கும் அதே வேளையில், தமிழின் தனித்துவமும் பேணப்படுகின்றதைனே நாம் தமிழ்ப் பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் யாவற்றிலும் காணலாம் நாடகத்துறையில் இது உள்ளங்கை நெல்லிக்கணி யெனத் தெரிகின்றது. வைதிகமதப்பரவலால் வந்துபுகுந்த வடமொழி ஐதீகங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் தமிழ் நாடகத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன. மகாபாரதக்கதைகள், இராமாயணக்கதைகள், புராணக்கதைகள், முதலியனவற்றில் இதைக்காணலாம். அதேவேளையில் தமிழ்நாட்டுக் கேயுரிய கடைகளும் பேணப்படுகின்றன. கிராமியக்கூத்திலே காணப்படும் வடமோடி தென் மோடி என்ற பிரிவு இந்த அடிப்படையிலேயே தோன்றியுள்ளது.

இப்பதிப்பில் இடம் பெறும் இருநாடகங்களும் வடமொழி மரபில் வரும் தமிழ்க் கூத்துக்கள். இவை வடமோடிவகையுள் அடங்கும். இவ்வாருண நாடகங்கள் பொது மக்களால் மாத்திரம் பயிலப்பட்டு, அவர்கள் நிலையினின்றும் மேலெழுதிருந்தமையால் அவர்கள் வாழ்விற்காணப்படும் பல அமிசங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே அமைந்துள்ளன. அவற்றுட்சிறப்புக்குறிப்புப் பெறவேண்டியது

நாடகங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள கிராமியப்பேச்சு முறையாகும். பிரதேசமொழி வழக்கின் தன்மையை அறிவதற்குப்பேருதவியாக இருக்கும் இக்கிராமியப்பேச்சுருவங்களை மாற்றுது விட்டுள்ளோம். அவைமாற்றப் படுங்கால் நாடகத்தின் அச்சாணியான அமிசம் அழிந்துவிடும். அடிக்குறிப்புக்களின் மூலம் முடிந்தவிடங்களில் அவை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் நாடகமரபில் நாடகங்கள் ஆடப்படும் முறையையும் இந்நாடகங்கள் ஓரளவிற்குக் காட்டிநிற்கின்றன. கட்டியக்காரன் என்பவன் நாடகக் கதாபாத்திரங்களுக்கும் நாடகம் பார்ப்போருக்கும் நடவில் நின்று நாடகத்தை நடத்துகின்றன. இப்பண்பு யப்பானிய நாடகமுறையிலும் காணப்படுவதொன்றுகும். சபைக்கலியெனவரும் பாடல்கள் கதையின் தொடர்ச்சியை எடுத்துக்கூறிச் செல்வன. கதைப்பாடல்களே முன்னர் நாடகமாக நடித்துக் காட்டப்பட்டன என்கிற உண்மையை இவை புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியமாக நின்றிலங்கும் இத்தகைய நாடகங்களைப்பதிப்பிக்கும் பொழுது நாம் மனத்திருத்த வேண்டிய முக்கிய விடயமொன்றுண்டு. அது, குறிப்பிட்ட அம்மக்களால் இவை இலக்கிய நோக்கங்களை பேணப்பட்டவையல்ல என்பதே. அவ்வாருனவற்றைப் பதிப்பிக்கும் பொழுது, அம்மக்கள் இவற்றில் காணுத வொன்றை நாம் தினித்துப்பார்ப்போமோனால், அது பேணப்பட்ட பொருளின் அடிப்படையைப்பெரிதும் தாக்குமென்பது அறிஞர் ஒப்புக்கொள்ளும் உண்மை. அதாவது இத்தகைய மக்கள் கலைப் படைப்புக்களில் சீர்பெற்ற இலக்கியத்தின் பண்புகள் தெரியும் முறையினை நாம் அறிய வேண்டுமேயன்றி, நாமே அவற்றை இலக்கியமரபிற் கேற்றவாறு மாற்றுதலாகாது. கிராமியப்பாடல்களில் பலவற்றைப்பண்பு கருதியும், செம்மைகருதியும் இலக்கியச்செறிவு படத்திருத்துவார் பலர். அவ்வாறு செய்வதால் கிராமியக்கலைகளுக்கு ஊறுவிளைவிக்கப்படுகின்றதென இத்தறை அறிஞர் கூறுவர். எனவேதான் இப்பதிப்பில் வரும் நாடகங்களில் அவை தோன்றிய சூழ

நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் பண்புகள் சிதைக்கப்படாதிருக்கின்றன.

நாட்டுக்கூத்துக்களைப் பதிப்பிக்கும் பொழுது, அவற்றில் வரும் பாடல்களைப்பாடுவதற்கான இசைக்குறிப்புடன் பதிப்பித்தல் வேண்டும். நாடகங்கள் ஆடப்படும் முறையைக் காட்டும் சித்திரங்களும் இடம்பெறல் வேண்டும். இசைக்குறிப்புச் சம்பந்தமாகத் தமிழ் நாட்டுக் கிராமியப் பாடல்களுக்கு இன்னும் அவ்வாறு இசையமைக்கப் படவில்லை. அரங்குபற்றிப்பார்க்கும் பொழுது, முன்னர் ஆடப்பெற்ற வட்டஅரங்குமுறை கைவிடப்பட்டு இப்பொழுது கொட்டகை மேடை வந்துவிட்டது அதனால் ஆடல் முறையைப் பிழையின்றிக்காட்டுதல் முடியாதிருக்கின்றது.

ஆடப்படும் முறையையும் தன்மையையும் குறிப்பிட முடிய வில்லையென்றும், நாடகத்தையாவது. பேண முடிந்ததே என்கின்ற மனத்திருப்தி இப்பொழுது மேலோங்கி நிற்கின்றது.

பேராசிரியர் அ. சின்னத்தம்பி அவர்களது பேரூக்கத் தினாலேயே இந்நால் வெளியாகின்றது. அவர் கருத்தா. பதிப்பாசிரியர் கருவியே.

நாடகத்துறையறிஞரும், கலாவிமர்சகரும், ஈழத்திலக்கியபிமானியுமாகிய கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களது இடையரு ஊக்கமெனும் துணைகொண்டே இந்துஸ்தாலும் இவ்வுருப்பெறுகின்றது. ஆசானக நின்று அறிவுத்துறையில் நெறிப்படுத்திய அவர் கலைத்துறையிலும் என்னை ஆற்றுப்படுத்திநிற்பது என்ன நற்பேருகும். அவருக்கு என்ன நன்றிகள்.

இப்பதிப்பு முயற்சியில் எனக்கு இடையரு ஊக்கம் தந்த எனது நண்பர்கள் க. கலாசபதிக்கும், குகதிர்காமநாதனுக்கும் நன்றிசெலுத்துதல் நட்புக்கடன்.

‘ஸ்ரான்காட்’ அச்சக அதிபருக்கும் அவர்தமதிறமைசால் செயலாளர் தியாகராசாவிற்கும் நன்றியுரித்து.

பராக்கிநிலையம்,

கருவெட்டி.

26-7-63.

கா. சிவத்தம்பி

முன்னாடை

தமிழ்பேசும் மக்கள் ஈழத்திலே பல நூற்றுண்டு களாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வந்த பகுதி களுள் வடமேற்குப் பகுதியும் ஒன்றாகும். நீர்கொழும்பு தொடக்கம் புத்தளம் வரையுள்ள நிலப்பரப்பு பழங்காலத் திலே தமிழ் இந்துக்கள் வாழ்ந்த பகுதியாகத் திகழ்ந்தது. பண்டைக் காலத்தில் இந்நிலப்பரப்பில் தமிழ் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது; மேன்மை கொள் சைவ சமயம் பொது மக்களின் மதமாக இருந்து வந்தது. காலக்கிரமத்தில் இப்பகுதியில் வாழும் மக்கள் சிலர் தம் மதத்தையும் மொழியையும் மாற்றி அமைத்துக் கொண்டபோதும், இன்றும் ஆங்காங்கு பல இடங்களில் தனித் தமிழ்க் கிராமங்களையும் இந்துக் கிராமங்களையும் காணலாம்.

இப்பகுதியில் வாழ்ந்த தமிழ் பேசும் மக்களின் வாழ்க்கையை உருப்படுத்தியது, சிலாபத்திலுள்ள முனீஸ் வரம் என்னும் கோயிலாகும். வரலாற்றுப் பெயர்பெற்ற இக்கோயிலின் கும்பாபிகேஷன்கத்தைக் குளக்கோட்டு மகாராசன் கி.பி. எட்டாம் நூற்றுண்டில் நடத்தினான் எனக் கூறுவர். இக்கோயிலைச் சேர்ந்த பூமிகள் அறுபத்து நான்கு கிராமங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு கிராமத்தினரும் செய்யவேண்டிய கடமைகள் விதிக்கப்பட்டன. இதன்படியே சிலாபத்தில் மேளகாரரும் தேவதாசிகளும் கோயிற்பணிசெய்து வந்தனர்; மருதங்களத்தில் அகம்படிவேளாளர் பூவகை, மாவிலை, தென்னம்பூ முதலியன் கொடுத்தும் வேறு கோயிற் பணிசெய்தும் வந்தனர். ஒவ்வொரு கிராமத்து மக்களும் செய்து வந்த பணிகளைத் தோம்புகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

1613ம் ஆண்டில் போத்துக்கேயர் தாம் அமைத்த தோம்பில் இக் கிராமங்களின் விபரங்களை எழுத்திற் பொறித்திருக்கின்றனர். கோட்டையிலிருந்து அரசு செலுத்திய ஆரூவது பராக்கிரமபாகு 1448ம் ஆண்டு முனீஸ்வரத்திற்குச் சென்று, திருப்பணிகள் பல செய்வித்து, சில கிராம பூமிகளை முனீஸ்வரக் கோயிற் காணிகளாகவும், சில கிராமபூமிகளைக் குருக்கள்மாருக்குச் சொந்தக் காணிகளாகவும் கொடுத்து, நித்திய பூசைக்கு வேண்டிய திரவியங்களை மாதந்தோறும் அரண்மனைக் களஞ்சியத்திலிருந்து கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்டு, இவற்றின் விபரங்களைச் சிலாசாசனம் செய்து கொடுத்தான். 1517ம் ஆண்டிலும் ஈழத்து அரசனுல் மானியங்கள் அளிக்கப்பட்டன. 1578ம் ஆண்டில் இக் கோயில் போத்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்டது. கண்டியிலிருந்து ஆண்ட கீர்த்தி ஸ்ரீ இராஜசிங்க மகாராசா போத்துக்கேயராலே தகர்க்கப்பட்டிருந்த இக்கோயிலைப் புதுக்கி எழுப்பி, நித்திய நெமித்தியங்கள் குறைவின்றி நடத்தற்கேற்ற ஏற்பாடுகள் செய்து, குருக்கள்மாருக்கு நெல்விளை நிலங்களை 1753ம் ஆண்டில் மானியமாக அளித்தான். இக்கோயிலைச் சேர்ந்த 64 கிராமங்களும் பழையபோல இன்றும் தமக்குரிய திருப்பணிகளைச் செய்து வருகின்றன.

கோயிலில் இராப்பூசை முடிந்த பின்னர் நாடக பூசை நடைபெறும். கோயில் முன்றிலிற் கூடியிருக்கும் நாற்றுக்கணக்கான மக்கள் முன்னிலையில் விடியும்வரை கூத்துக்கள் ஆடுவர். இந்நாட்டுக்கூத்துக்கள் அன்றிருந்து இன்றும் நடைபெற்றுக்கொண்டே வருகின்றன. மருதங்குளத்தில் பாரதக்கதைப் படிப்பு, வசந்த அம்மாளைப் படிப்பு, நாட்டுக்கூத்துக்கள் ஆகியவை தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருகின்றன. பாரதக்கதைப் படிப்பு இப்பொழுது

நின்றுவிட்டது; ஆனால், வசந்த அம்மானை ஆண்டுதோறும் புத்தாண்டுக் கொண்டாட்ட நாட்களில் எல்லா வீடுகளிலும் படிக்கப்படுகின்றது. நாட்டுக் கூத்துக்களில் முக்கியமாக மார்க்கண்டன் நாடகமும் வாளபிமன் நாடகமும் ஆண்டுதோறும் கோயில் முன்றிலில் நடிக்கப்பெற்று வருகின்றன.

சிலாபப் பகுதி தமிழ்க் கலைவளம் நிரம்பிய பகுதியாக இருந்து வருகின்றது என்பதற்கு அங்கு ஆடப்படும் நாட்டுக் கூத்துக்கள் ஏற்ற சான்றுகளாகும். பொருள் நிறைந்து நெஞ்சை அள்ளும் தன்மை வாய்ந்தனவாய் இம்மக்கள் நாவிலே பல்லாண்டு கால்மாகத் தவழும் கூத்துப்பாடல் கள் இவர்களின் தாய்மெர்மிவளத்தையும் ஈடுபாட்டையும் சமயப்பற்றினையும் உலகறிய எடுத்து விளம்பும் சான்றுகளாக என்றென்றும் விளங்கும். ஏனெனின், நாட்டுக் கூத்து மக்கள் கலையாகும். இயற்கையோடு ஒட்டி வாழும் உள்ளத்தினையும் பண்பினையும் உடைய நாட்டு மக்களின் உணர்ச்சியை இவை பிரதிபலிக்கின்றன. இவை பல ஆண்டுகளாகத் தலைமுறை தலைமுறையாக வாய் மொழி யாகவும் கேள்வி வாயிலாகவும் பொதுமக்களிடையே பயின்றுவருகின்றன. கூத்துக்களைப்பழக்கும் அண்ணைவிமார் பலர் இன்றும் ஈழத்து வட மேற்குப் பகுதியிற் காணப் படுகின்றனர். கோயில்களுக்கு அணித்தாயுள்ள வெளிப் புறங்களில் களரி அமைத்து ஆடுகின்றனர். பழைய முறைப்படி இன்றும் ஆடவரே பெண்வேஷம் போட்டு நடிக்கின்றனர். கூத்துக்கள் ஆடுவது நாகரிகமற்றது என்று பிற்காலத்திற் கருதப்பட்டதனாலும், கூத்துக்களில் பங்கு பற்றியவர் கூத்தாடிகள் என இகழப்பட்டதனாலும் நாட்டுக் கூத்து ஆடுவோர் தொகை குறைந்து கொண்டு வரும் இக்காலத்திற் சிலாபப் பகுதியில் இக்கலை பொதுமக்களால் இன்றும் பேணப்படுவது பாராட்டுதற்குரியது.

இப்பகுதிக் கூத்துக்களின் ஆட்டம் மட்டக்களப்பு யாழ்ப்பாணம் போன்ற பிற பகுதி ஆட்டத்திலிருந்து சிற்சில துறைகளில் வேறுபாடுடையதாகக் காணப்பட்ட போதும், பெரும்பாலும் ஏனைய பகுதி ஆட்டத்தை ஒத்திருக்கின்றது. ஈழத்தில் நடிக்கப்படும் கூத்துக்கள் தென்மோடி வடமோடி என்ற இருவகையில் ஆடப்படுகின்றன. வடமோடி நாடகங்களைப் பழகி ஆடுதல் இலகு வானது; தென்மோடி கடினமானது. இவ்விருவகை நாடகங்களுக்குமிடையே கதைப் போக்கு ஆடல்வகை உடை அணியும் முறை ஆகியவற்றில் வேறுபாடு உண்டு. போர் செய்து வெற்றிபெறுவதனையே வடமோடி நாடகங்கள் பெரும்பாலும் கூறுகின்றன; காதற்சவை நிரம்பியனவாய்க் காதல் கைகூடுவதைத் தென்மோடி நாடகங்கள் கூறுகின்றன. வடமோடியிலும் பார்க்கத் தென்மோடியில் ஆட்டங்கள் அதிக நுணுக்கம் வாய்ந்தவை; கடினமானவை. வடமோடியில் நடிகர் தாமாகவே வரவு பாடிக் களரியில் வருவார். தென்மோடியில் மத்தளம் சல்லரி அடிப்போரும் பிறபாட்டுக்காரரும் வரவுப்பாட்டுப் பாடுவார். பாட்டுக்குரிய தருவைப் பாடும் வழக்கம் வடமோடியிலே உண்டு; தென்மோடியில் தருப்பாடுவதில்லை. வரவு ஆட்டம், பாட்டு ஆகியவற்றை முடித்துக் களரியை விட்டுப் போகும்போது ஆடப்படும் துரித ஆட்டம் கால மேற்றுதல் எனப்படும். இது வடமோடிக்குண்டு; தென் மோடிக்கில்லை.

மோடிக்கு ஏற்ப உடைகளும் அமையும். தென்மோடி ஆட்டங்கள் அதிக நுணுக்கம் வாய்ந்தவை என்ற காரணத் தினால் தென்மோடியர் அணியும் உடை பாரங்குறைந்தவை; பெரும்பாலும் பட்டுத் துணிகளாலும் மணிகளாலும் செய்த உடைகளையே இவர்கள் அணிவார்; வடமோடியினர்கரப்பு

உடுப்பு அணிவர். இவர்களின் முடிகெருடமாக இருக்கும்; தென்மோடி முடிகள் பூமுடிகளாம். தாளாக்கட்டிலும் வித்தி யாசம் உண்டு. தாளாந் தீர்தலிலும் வேறுபாடு உண்டு. நடிகர் தம்மைத்தாமே சுற்றி ஆடும்போது வடமோடியில் வலப் புறமாகவும் தென்மோடியில் இடப்புறமாகவும் சுற்றி யாடுவர்.

இத்தகைய நாட்டுக் கூத்துக்கள் வழக்கொழிந்து போகும் நிலையில் இருக்கின்றன. தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் இக்கூத்து முறைகளைப் பாதுகாக்க நாம் ஒழுங்கான முறையிற்செயலாற்ற வேண்டும். இவை வழங்கிவரும் பகுதி களில் இவற்றை முறிவின்றி மக்கள் ஆடுவதற்கு நாம் ஆதரவு அளித்தல் வேண்டும். நகரமக்களிடையும் இக்கூத்து மரபைப் பரப்புவதற்கு இவற்றை நகரங்களில் நடித்து, நகர மக்களும் நாட்டுக் கூத்தைச் சுவைக்கும் ஆற்றலைப் பெறச் செய்தல் வேண்டும். வாய் மொழியாக இருந்து வரும் நாட்டுக் கூத்து அழிந்து ஒழிந்து போகாமற் காக்கப்படவேண்டுமாயின் இளம் சிறுர் இவற்றைப் பழகி ஆட ஒழுங்குகள் செய்தல் வேண்டும். பாடசாலைகளின் கலைவளர்ச்சியில் நாட்டுக் கூத்து அரங்கேற்றமும் இடம்பெறவேண்டும். எல்லாவற்றிலும் மேலான பணி நாட்டுக் கூத்துக்களை நூல்வடிவில் வெளியிடுவதாகும். அப்பொழுதுதான் இச்செல்வத்தை மங்கி மறைத்து அழிந்துபோகாது காத்துக் கொள்ளலாம்.

மக்கள் கலையைப் பேணி வளர்க்கும் இந்நோக்கத்துடனேயே அலங்காரரூபன் நாடகம் என்னும் தென்மோடி நாடகத்தை நாம் இலங்கைக்கலைக்கழக வெளியீடாக 1962ம் ஆண்டு ஐப்பசித் திங்களில் வெளியிட்டோம். ஈழத்திலே முதன்முதல் நாட்டுக் கூத்துச் சிறந்த முறையில் நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டுமை இதுவேயாகும். அப்பணியின்

விளைவாக மார்க்கண்டன் நாடகம், வாளாபிமன் நாடகம் ஆகிய இவ்விரு நாடகங்களும் இப்பொழுது நூல் உருவும் பெறுகின்றன.

இவ்விரு நூல்களையும் வெளியிடமுன்வந்திருப்பவர்கள் மருத்துவப் பேராசிரியர் அ.சின்னத்தம்பி அவர்களும் அவர்களின் தலைமையில் இயங்கும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மருத்துவப்பகுதி இந்து மாணவர் சங்கத்தினருமாவர். இச்சங்கத்தினர் சிலாபப் புத்தளப் பகுதிகளில் பல சைவப் பாடசாலைகளை நிறுவிச் சைவ சமயக்கல்விக்குக் கைமாறு கருதாப் பணிசெய்திருக்கின்றனர். மக்கள் கலைகளைப் பேணுவதில் இவர்கள் பேரார்வம் உடையவர்கள். மருதங்களும் குசலை, நாயக்கர்சேனை, உடப்பு, முன்னீஸ்வரம் ஆகிய இடங்களில் நாட்டுக்கூத்துக்களை அரங்கேற்றுவித்து அக்கலைக்குப்புத்துயிர் அளித்து வருகின்றனர். அப்பகுதிகளிலுள்ள நாட்டுக் கூத்து ஏட்டுப்பிரதிகளையும் வீடு வீடாகச் சென்று சேர்த்து வைத்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு கிடைக்கப்பெற்ற இரு ஏட்டுப்பிரதிகளை தங்கள் செலவில் வெளியிடும் இந்த இந்து மாணவர் சங்கத்தினரின்பணி தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு என்றென்றும் கிடைத்தல் வேண்டும்.

இக்கூத்துக்களுக்குரிய ஏட்டுப்பிரதிகளைக் கொடுத்து தவியவர் மருதங்களும் இ.சே.தினகரம்பிள்ளை அவர்களாவர். இவர் பழைய விதானையார். இவர் அப்பகுதியின் பெயர் பெற்ற சிறந்த ஓர் அண்ணையியார். ஏடுகள் இவரின் தகப பனஞ்சுக்குரியன. அவர் யாரிடம் பெற்றுரோ தெரியவில்லை. ஏட்டில் கட்டப்பட்டிருக்கும் காசு விக்ரோறியா மகாராணியின் ஆட்சிக்காலத்து அரைக்காசாகும் (Victoria Regina half farthing.) இதில் 1843 என்று ஆண்டு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏடுகளைப் பரிசோதித்து வெளியிடுபவர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களாவர். நாடகத்துறையிற் பெயர்பெற்ற இவ்வறிஞர்

இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவின் செயலாளராகக் கடந்த ஆறு ஆண்டுகளாகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். பழைய கூத்து மரபினைப் பாதுகாக்க இவர் செய்யும் தொண்டு பிறர் பின்பற்றுதற்குரியது

மார்க்கண்டன் நாடகம், வாளபிமன் நாடகம் ஆகிய இவ்விரு நாடகங்களில் வாளபிமன் நாடகம் ஈழத்தில் இப்போது கிடைத்துள்ள கூத்து நூல் களில் மிகப் பழைய தொண்டுகும். பாவலர் சரித்திரி தீபம், ஈழநாட்டுப் புலவர் சரித்திரம். தம்பி முத்துவின் சரித்திரம், யாழ்ப்பாணத்துச் சரித்திரம், சைமன் காசிச் செட்டியின் தமிழ்ப் புலவர் வரிசை போன்ற நூல்களின் உதவிகொண்டு ஈழத்து நாடக வரலாற்றை ஆராயுமிடத்து ஈழத்தில் நாடகங்களை முதலில் ஆக்கியவர் கணபதி ஜெயர் எனத் தெரிகின்றது. கணபதி ஜெயர் கி. பி. 1803 இல் சிவபதம் அடைந்ததாகச் சைமன் காசிச்செட்டி கூறியுள்ளார். அவர் காலத்துக்கு முன்னாரும் கூத்து நூல்கள் இருந்திருக்கக்கூடியும், ஆனால் சான்றில்லை.

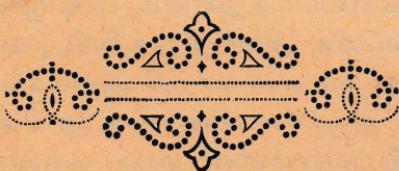
வட்டுக்கோட்டையைச் சேர்ந்த கணபதி ஜெயர் வாளபிமன் நாடகம், அலங்காரானுபன் நாடகம், அதிருப்பவதி நாடகம், மலையகந்தினி நாடகம் ஆகிய நாடகங்களை இயற்றினார் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவற்றுள் வாளபிமன் நாடகம் இவர் சுற்றத்தாரில் ஒருவராகிய சண்முக ஜெயர் என்பவரால் சுந்தரிநாடகம் என்னும் பெயரால் பாடத் தொடங்கப்பட்டதெனவும், பாடி முடிக்கும் ஆற்றல் இல்லாது இடையில் அவர் நிறுத்திவிட, கணபதி ஜெயரால் வாளபிமன் நாடகம் என மாற்றி அமைக்கப்பட்டதெனவும் தெரிகின்றது. அருச்சனனின் மகன் கிய அபிமன்னன் வாட்போரினாற் பலராமனின் மகன் சுந்தரியை (சசிரேகையை) அடைந்த வரலாற்றை இந்நால் கூறுகின்ற காரணத்தினால் இந்நாடகம் வாள் அபிமன்னன் எனப்பட்டது. வாளபிமன்னன் எனபது வாளபிமன் என மருவி வழங்கலாமிற்று.

சமுத்திலே வழங்கும் நாட்டுக் கூத்துக்களிற் பல யாழ்ப்பாணத்துப் புலவராற் பாடப்பட்டவை. சில மட்டக் களாப்பு, மன்னர், சிலாபம் போன்ற இடங்களிலுள்ள புலவராற்பாடப்பட்டவை. இன்னும் சில அவ்விடங்களிலுள்ள புலவரால் மாற்றிச் சேர்க்கப்பட்டவை. இவ்வாறு சில மாற்றங்களோடு அமைக்கப்பட்டதே சிலாபத்தில் வழங்கும் வாளபிமன் நாடகம்.

மக்கள் கலையாகிய நாட்டுக் கூத்தினைப் பாதுகாக்கும் இப்பணியைத் தொடர்ந்து செய்யப் பேராசிரியர் சின்னத் தம்பி அவர்களுக்குத் தமிழ்ப்பேசும் நன்மக்களின் ஆதரவும் அன்பும் நிரம்பக் கிடைக்குமென எதிர்பார்க்கின்றேயும். சிறந்த பெருமரபினதாகிய நாட்டுக் கூத்தைப் போற்றி வளர்ப்போமாக.

பல்கலைக்கழகம்
பேராதனை

ச. வித்தியானந்தன்
8-6-63

மார்க்கண்டன் நாடகம்

கணபதி முன்னிற்க வேணும்
குரு வாழ்க குருவே துணை
சரஸ்வதி துணை

கட்டியக் காரண் தோற்றம் கவிஃ

சிரசினில் தலைப்பாகட்டி சிறந்த உத்தரிகை மாட்டி
கரமதில் பிரம்பை நீட்டி கனக ஆபரணம் பூட்டி
துரமிரு கண்டன் வாசல் சுகமிகு வாசல் காக்கும்
மரகதர் இரு பேரின்த வளர் சபை வருகின்றாரே

விளையாட்டுத் தரு

கண்டசர மாலை மின்ன, காரிகைமார் பின்னே தாழு
மண்டல மிருகண்டராசன், வாசன் கட்டியன்

தோற்றினுனே!

காதினில் கவசமின்ன கைதனில் பிரம்பு துன்ன
சோதி மிரு கண்டன் வாசல் துய்ய கட்டியன்

தோற்றினுனே!

களப கத்துரி பூசி கையுமொய்யார மாய் வீசி
வளமை சேர் மிரு கண்டரூசன் வாசல் கட்டியங்

தோற்றினுனே!

பொற்சரிகை அங்கியிட்டு பூமலர் கொறடு ! தொட்டு
பச்சை வர்ணப் பொட்டுமிட்டு மரகதனும் தோற்றினுனே!

கட்டியம் சொல் தரு

சுந்தரம் சேர் வனிதயரே துரை மிருகண்டதிபனிதோ-
வாரான்
நீங்கள் துலங்கும் நவரட்ன மணி இலங்கும் குடம்
அணிஅணிவைப்பீரே!
தேச மனமகிழ் பெறவும் ராசன் மிருகண்டதுரை
வாராய்! -நீங்கள்

தெருக்கள் எல்லாம் அலங்கரித்து விருப்பமுடன்
 பணிய வகை பாரும்
 நறை கமழும் தளக மணி அணியும் மிருகண்டதுரை
 வாராய!-நீங்கள்
 சிறை குடங்கள் தெருக்கள் தோறும் குறைவுபடாது
 அலங்கரிக்கப் பாரும்
 மங்கையர்கள் மதனெனப் பேர் தங்கு மிருகண்டதுரை
 வாராய!
 நீங்கள் வாழையோடு பூங்கலர் மீள நிறை அணி அணி
 வைப்பீரே!
 மங்கையர்கள் மடல் எழுதும் சிங்கன் மிருகண்ட துரை
 வாரான்
 நல்ல வாசமதாகவே பூசி ஒய்யாரக் கை வீசித் தெரு
 வீதியில் வருவீரே!
 நறை கமழும் பிளக மணி துரை சமுகம் வீதியிலே வாராய!
 நாடுத் தெருவிடை கூடுக் கவிகளைப் பாடி அரசனை
 தேடி வர வகை பாரும்.
 நாற்றிசையும் புகழ்பெருகக் கீர்த்தி பெறும் துரை சமுகம்
 வாராய
 நீங்கள் நாரியர் யாவரும் வீதியிலே மலர் தோரணமும்
 செய்து அனைவரும் வழிபாரும்
 சாத்தறியா¹ த்தவ நிலையில் கீர்த்தி பெறும் துரை சமுகம்
 வாராய!
 நீங்கள் காரணமாக யாவரும் கூடி தோரணமு மிட்டு
 பூரண கும்பம் வைப்பீரே!

வசனம்

ராசாதி ராசன் ராச உத்தண்ட ராச பரமேசவரன் ராச
 மார்த்தண்டன் கோசலராசாவின் குமாரன் மிருகண்ட மகாரிஷி
 கொலுவுக்கு எழுந்தருளி வருகிறார் சமுகம். எச்சரிக்கை!

1. சாற்றறியா.

மிருகண்ட ரிஷி தோற்றம்

கண்டசர மாலை மணி மார்பிலாட கவச மணிகுண்டலமும்
காதில் நீட
தொண்டர் கவி வானவர்கள் இரு புறமும் பூட
தோகை மடமாதர் இருபுறமுமா—
தெண்டோடு¹ கமண்டலமும் மார்பில் நூலும் சிறந்த
பஞ்சாட்சர மிலங்க செகத்தோர் போற்ற,
மண்டலமே புகழும் மிருகண்ட மகாரிஷியும் சபைதனில்
வருகின்றாரே!

விளையாட்டுத் தரு

மன்னர் மன்னர் பின்னே தாழ மருபனர்கள் புடைசூழ
நன்னிலஞ் சேர் புகழ் பெருகும் ராசரிஷியும் தோற்றினாரே!
சாத்தரிய கீர்த்தி புகழ் தவத்தில் மிக்க தலைவனுன
போற்று மிருகண்ட ராசன் பூபதியும் தோற்றினானே!
செஞ்சடை பஞ்சாட் சரமும் சிறந்திடும் பண்டாங்க மின்ன
கஞ்ச மலர் முக வதன மிருகண்ட ரிஷியும் தோற்றினாரே!
பாலகனை வேண்டி மன்னன் பாரில் தவம் புரிய
ஞான மகிழ் மாழுனியும் நாயகனும் தோற்றினானே!

இராசன் கவி

கரமதில் பிரம்பு தாங்கும் கட்டியக் காறுகேளாய்
வர மிகு முயற்சியான மருத்துதி மயிலாள், மன்னர்
அரசர்கள் வணங்கிப் போற்றும் அரிவையென் தேவியான
மடமயில் தன்னை இப்போது வரச் சொல்லி

அழைத்திடாயே!

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் கட்டியக் காரர், எனது பட்டத்
துத் தேவியான ஞான மருத்துதியை அழைத்து வாரும் பிள்
ளாய் கட்டியக் காரா.

1. தண்டு.

மருத்தூதி தோற்றம்

கஞ்ச மலர் முகத் தொளிர்வு வதனம் நீட கண்டசர
மணிகள் கலகலெண்டாட
அஞ்சன வேல்விழி காதிலிட்டு அழகு வளை கலகலென
அரிவை கூட
செஞ்சிலம்பு தண்டை கலகலெண்டாட சிறந்த வொளி
தளதளென செகத் தோர் நீட
வஞ்சியர்கள் தனக் கிணி மேலான ஞான மருத்தூதி
சபைதனில் வருகின்றாரே!

விளையாட்டுத் தரு

சங்கை பெறுரதி மங்கை நிகரென தரள நகை பள¹
பளெனவே!
துங்க மகிழ் பெறு சங்கம் புகழ் மருத்தூதி சபைதனில்
வருகின்றார்
தங்கத் தோடொடு கண்டசரப்பளி சரிகைச் சேலை
மிலங்கவே
மங்கைக் கரசென சங்கம் புகழ் மருத்தூதி சபைதனில்
தோற்றினார்
தங்க நகை கலகலென இருகர தரள நகை பள பளெனவே
பெண்கள் அழகினில் சங்கம் பெறு மருத்தூதி
சபைதனில் தோற்றினார்

வசனம்

சரணமே சரணமய்யா சுவாமி அடியாளைத் தேவரீர் சமுகத்
துக்கு அழைத்த பணிவிடை இன்னதெண்டு¹ கட்டளையிட்ட
டருள வேணுமய்யா சுவாமி.

கொச்சகம்

சுந்தரம் சேர் வஞ்சியெந்தன் தோகையரே கேட்டருளும்
கொங்கு கமழ் வானவர்தன் கோதை யங்கு வந்தால்

1. என்று என்பது பேச்சு வழக்குப்படி ‘என்டு’ என நின்றது

அந்த முடனே அவரை ஆதரித்துக் கேட்டதெல்லாம் சின்தை மகிழ் வோடு அன்னம் சிறக்கப் படைப்பீரே!

வசனம்

அகோ கேளும் பெண்ணே நான் தெய்வலோகம் போய் வருகிறேன். அதுவரைக்கும் தேவகன்னிமார் ரிஷி பெண்கள் யாராகிலும் வந்தால் அவர்களை உபசாரம் பண்ணிக் கேட்ட பிரகாரம் அவர்களுக்கு வேண்டிய வஸ்துகளைக் கொடுத்து உபசாரம் பண்ணிக்கொண்டிரும் பெண்ணே.

அப்படியே ஆகட்டுமய்யா சுவாமி.

சிங்கு

வாகை சேரும் மகுடம் புனீந்து மார்பிற் புரி நூலுடன் தேவ லோகம் தன்னை நாடி தெரிசிக்க¹ முனி நடைகொண்டார். காவில் வாழும் வண்டு குயில்கள் கருதி ராகம் பாடவே பூவை நாடும் வண்டு போல புகழ் முனிவரும்

நடைகொண்டார்.

யோக வேட்டி மிக உத்திராட்சமும் ஓட்டியான் மிலங்கவே வாகை யோடு நல் தெய்வலோகம் அதனைத் தேடி

நடைகொண்டார்.

உம்பர் புகழும் மிருகண்ட ரிஷி உத்திர பதி சங்கம் கூடும் தேவ சபைக்குச் சடை முனிவரும் நடைகொண்டார்.

கவி

கன்னிமார் தோற்றம்

மருவளர் களபம் பூண்டு மலர் கொய்யும் குடலைகொண்டு தருவளர் கனகரட்னை² தரலா நல் நகைகள் பூண்டு மருவளர் கன்னிமார்கள் நறுமலர் கொய்ய வென்று திருவளர் கன்னியான தெரிவையர் தோற்றினாரே.

1. தரிசிக்க 2. கனகரத்தின.

[6]

வினாயாட்டுத் தரு

கந்தமுள சந்தன முந்திமிர் கொங்கை களப சிறை
வீசி-நல்ல
விந்தை பெறு ரதி மங்கை இருபேர் நல் வீதியில்
வந்தனரே.

முத்து வடங்கள் குலுங்க இருபுறம் முன்கை வளை இலங்க
ரடண மணி அணி சித்திரமாக அணிந்திரு வஞ்சி
தெருவிடை வந்தனரே!

கொங்கை குலுங்க பணிகள் துலங்க

குளிர்ந்த மொழி பேசி - நல்ல

சங்கை பெறுரதி மங்கை இருபேர் சபைதனில் வந்தனரே
நல்ல காவினில் பூமலர் கொய்ய வென்றே

தேவ கன்னியர் வந்தனரே

புஷ்பம் பறிக்கிற சிந்து¹

வாரிறுகக் கட்டுங்கொங்கை வனிதையரே கேள்ளிர்
காவில் மலர் கொய்து வினாயாடி மன மகிழ்வோம்
பேர் பெறு நல் விழிநுதலே பெண்ணமுதே கேளும்
காவில் புதுமைகளை எனக் கறியப் புகலும் மடமானே
சந்திர சூரியரிமையோர் தவமுயலும் காவு-நல்ல
தற்புகழும் வானவர் மெச்சிடக் குயில்கள் கூவும்
அந்தனர் வேதியர் மறையோர் சாந்தி பண்ணும் வாவி
தெய்வ அரிவையர்கள் அக மகிழ்ந்து ஆடிடும் நீர்வாவி
சுந்தரம் பொற் காவி விழி தோகை யரே கேள்ளிர் - இதில்
சுகந்த மலர் அலர்ந்துகந்து நிறைந்திருந்த மேரு
மந்தர நேர் களபமுலை மாமயிலே கேளும்
முன்னள் மாமுனிவோர் அதிக தவம் மகிழ்ந்து

செய்யும் காவி²

1. இவ்வாறு இருவர் மாறிமாறிப்பாடுவதைத் “தர்க்கம்” அல்லது
எதிர் சிந்து என அழைப்பார்.

2. கா என்பதை இசைக்காகப்பாடும் பொழுது காவி, காவு என்றிரும்

நறை கமமும் கமலமலர் முகவதன் மானே
 இப்போ நளின மென்ன துலங்குமனை எவர்மனை
 சொல்தேனே
 வாரிறுகும் களபழுலை மாமயிலே கேளும்
 நல்ல மாமுனிவனை மிறுகண்டன் மனை தேனே

சபை கவி

தெரிவைமார் இருபேர் கூடிச் சிறந்திடும் காவில் மேவி
 பெருமையாய் நதிகளாடிப் பிரபல்யமுடனே கூடி
 பரிமள சுகந்தம் பூசிப் பாவினையாக¹ நாடி
 அருமை சேர் மிருகண்டய்யன் அரமனை புக்கினுரே

கொச்சகம்

வன்னமயில் அன்னமென்னும் மருத்தூதி மங்கை
 யென்னும் பெண்ணரசே-
 காவிலும் நான் போய் அலைந்துதாகமுடன்
 நன்னயஞ்சேர் மானே-
 நாடி வந்தோம் உன்னகத்தில் அன்னயரே-
 பாலோடு அருந்த அன்னந் தந்தருளே

வசனம்

அகோ கேளும் அம்மா! தாயே! காவெல்லாம் திரிந்து
 வருகிறேம். மெத்த இளைப்பாயி² ருக்கிறது. எங்கள் தாகத்தைத்
 தெளிவித்து விடவேணும் அம்மா! என் ஞான மருத்தூதியே!

மருத்தூதியும் கண்ணிமாரும் எதிர் சிங்கு
 எங்கிருந்து எங்கே வந்தீர் அம்ம மாரே!
 நீங்கள் இங்கே வந்த தேதோ சொல்வீர் அம்ம மாரே!

1. பாவனை. பாவித்து, நடித்து என்னும் பொருளில் நின்றது.
2. களைத்த நிலைமையைக் குறிக்கக் கிராமிய வழக்கில் இவ்வாறு சொல்வார்.

எங்கள் ஊரும் பேரும் கேட்கும் மங்கை மானே!
 நாங்கள் இருப்ப தென்றுல் தெய்வலோகம்
ரிவி கன்னிமார்களே!
 தேவரிவி பெண்கள் எனச் செப்பு மாதர் காள்!
 ஏழை திருமனைக்கு வந்த தென்ன தெரியச் சொல்
பெண்காள்!
 வாச மிகும் கோதை மடமானே நீ கேளாய்!
 மலர் பறித்து தாகத் தோடே மருவினேம் பெண்காள்!

வசனம்

அகோ கேளும் அம்மா தாய்மாரே நீங்கள் வந்தது மிகுதி
 யும் சந்தோஷ மாச்சது. இந்த ஆசனத்தில் இரும் அம்மா
 தாயே!

விருத்தம்

விந்தை சேர் எனது வாசல் விளங்கு மரகதனே
கேளாய்!

சுந்தரக் கன்னிமார்கள் தோகையர் தனக்கிப் போது
 பந்தரு கனிவர்க்கங்கள் பாலோடு அன்ன சாரம்
 சிந்த நாம் மகிழ் வோடன்னம் சிறப்புடன் படைத்திடாயே!

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா! தேவகன்னிமார்
 களுக்கும் சகல பதார்த்தத்துடனே அன்ன உபசாரம் பண்ணும்
 பிள்ளாய் கட்டியக்காரா!

விருத்தம்

கருணைசேர் புகழும் தேவ கன்னிமார் தாயே கேளும்,
 மன மகிழ்ந்திருவர் தானும் போசன முண்பதற்காய்
 அனவர் ஸ்நானம் செய்து அகமகிழ்ந்தமுதே யுண்ண
 மன மகிழ்ந்திருவர் தானும் வருகுவீர் வருகுவீரே!

[9]

வசனம்

அகோகேஞும் அம்மா தாயே அமுது புசிப்பதற்கு எழுந்
தருளவேணும் அம்மா தாயே.

விருத்தம்

போசன மருந்தெண்¹ டோதும் பூவையே புகலக் கேளாய்
ஆசையாய் உனது வீட்டில் அமுதுண்ண வேணுமானால்
வாசமாய் நீதான் பெற்ற மதலையில் ஒருவர் தன்னை
நேசமாய் வரவிடுத்தால் நிச்சய மழுதுண்போமே

வசனம்

அகோ கேஞும் அம்மா தாயே! உன்னுடைய வீட்டில்
போசனம் அருந்த வேணுமானால் உன்னுடைய பாலகரில் ஒரு
வரை விடுவாயாக.

மருத்தூதி கவி

பாலனை விடவென்றேதும் பாவைமார் தாயே கேளாய்
ஞாலமே அறியப் புத்திரன் நமக்கருள் புரியவில்லை
ஆலகால விஷத்தை யுண்ட அரனருள் செயலோ நாங்கள்
சாலவே தருமதானம் தயவிதோ அறிகிலேனே!

வசனம்

அகோ கேஞும் அம்மா தாயே அடியாள் செய்த பாக்கியம்
நம்முடைய அகத்தில் பாலகன் இல்லை அம்மா தாயே!

எதிர் சிந்து

மதலை இல்லாப் பாவி மனையிலே அமுதுண்ண வந்து
மா பாவி ஆனேமே! வாராய் மனம் நொந்து
போவோ மென்றுரை செய்த தேவரிஷி கன்னிமாரே
கொஞ்சம் அமுது புசித்து நீங்கள் அரமனை² போய்ச்
சொல்லுவீரே!

அமுது புசியென்று உரை செய்யும் விழிமடமானே

1. அருந்து என்று ஒதும்.
2. அரண்மனை.

உந்தன் அரமணையில் இருந்தாலும் வெகு தோச
 மாகுங்காண் தேனே
 அமுதுண்ண மாட்டோமென்றுரை செய்கிறீர்-என்றன் மேனி
 எரி அனலில் மெழுகது போல் உருகுது இதற்கென்ன
 செய்வேன் சுவாமி
 அனலாயுருகு தென்று உரைசெய்யும் இனிய தேனே!
 உந்தன் அரமணை அமுதுண்டால் வெகுதோச
 மாகுங்காண் மானே!
 பிள்ளை இல்லா வீட்டில் அமுதுண்ணேன் என்றுய் தாயே!
 மனம் பொருந்தி நீர் அமுது அருந்திப் போகவேணும்
 தாயே!
 மனமும் பொருந்தி அமுதிருந்துண்ணேன்றுரை
 செய்யும் தாயே
 புத்திரன் மதலை இல்லாவீட்டில் அமுது புசித்திடினும்
 பாவமே
 பாவமென்று சொல்லி போவோமென்றுரை செய்யும்
 தாயே
 நீங்கள் பத்தியுடனே உங்கள் சித்தமிரங்கவேணும்
 தாயே

சபை கவி

புத்திரனில்லா வீட்டில் புசிப்பது பாவமென்று
 சத்த கன்னியர்கள் தானும் தன் அரமணை அகன்றதாலே
 தவத்தினில் மிக்க ஞான மருத் தூதி பெண்
 சித்தமே கலங்கி ஞானத் தெரிவையும் புலம்புவாளே!
 மருத்தூதி புலம்பல
 அன்னை பிதா குரு தெய்வம் இகழ்ந்தேனே-சிவனே
 பஞ்ச அகதிகள் தனைப்பிடித் தநியாயம் செய்தேனே
 சிவனே
 கன்னிமார் கற்புக்கு அன்னிதஞ் 1 செய்தேனே சிவனே
 1. அநியாயம் என்னும் சொல்லின் கிராமியப் பேச்சருவம்.

பசு கன்றையும் தள்ளிப் பால்கறந்து குடித்தனாலே சிவனே
மாதா பிதாவில்லா மதலையை வைத்தேனே சிவனே
நானும் மண்ணிலிருங்கு வழக்கோரஞ் சொன்னாலே சிவனே
சங்குக்கு பால் வாராது தாழ்வு நான் செய்தேனே சிவனே
நானும் சத்த ரிஷிகளை குற்றங்கள் செய்தேனே சிவனே
நான் மங்கையர்களை மருந்திட்டமூத்தனாலே சிவனே
ஊரில் மாணிடர் செய்யாத மாபாவம் செய்தேனே

சிவனே
கங்கைச் சடை அணியும் மங்கையோர் பங்காளா சிவனே
தேவ கர்த்தனே தேவரீர் சித்தத்தின் படிதானே சிவனே
திங்கள் சடை அணியும் சிதம்பரா ஈஸ்வரா சிவனே
எந்தன் சிந்தை கலங்காமல் சித்த மிரங்க வேணும்
சிவனே

கொச்சகத் தரு

சங்கரா கெங்கை தார¹ சிவ சம்போ சதா சிவனே
ஏகதாண்டவா கயிலை ஆண்டவா சடைநீண்டவா
ஆல முகந்த கர்த்தாவே
கொட்டினி நெல்லுடனே பதர் இட்டுக் கலந்தேனே
குறை நாழி விட்டாளங்தேனே தீவினை ஏதும் பாதகமே

அறியேனே
பட்டினியில் பசுவைத் தறிக் கட்டிக் கறந்தேனே
பகலான போதினில் ஆடவனுடன் கூடியே மதலீலை

செய்தேனே
மறையைப் பழித்தேனே கவிவாணரை வைதேனே
இந்த மானிலந் தன்னில் நானுமே கொடும்

பாதகந்தன்னை ஏதும் செய்தேனே
அகதியை நொங்தேனே ஏழைக்காநியாயஞ் செய்தேனே
ஊரிலாருமே செய்திடாத அரும் பாவதீவினை ஏது செய்தேனே
கோயிலடைத் தேனே நீர்வாவி குளத்தை முறித்தேனே

1. கங்காதரா.

குமரான மங்கையர் மீதிலே நான் அசியாயமான கதை
1 பறைந்தேனே
மானில மீதினிலே மங்கைமார்கள் யாவருமே
மலடான பார்த்தி ஏழையானனே
ஹரிலே வசைபேச வைத்தாயோ
கங்கைச் சடை அணிந்த பராபர, மங்கையோர் பங்காளா
சிவகூனிளம் பிறை மீதினில் சடைதானணிந்த
பராபரனே கெதி. 2

அகவல்

சீர் தரும் கயிலை சிறந்த நாயகனே
பேர் வளைந் திலங்கும் பிறை யணிந்தவனே
கங்கையைச் சடை அணி காமணை எரித்த
மங்கை பங்காளா வாம தேவனே
பஞ்சாட்சரத்தைப் பழித்தேனே ஏழை
அஞ்சாமல் பெரியோரை அலக்கழித்தேனே
மாதவம் பொருந்திய மாழுனிவோர்களை
பாதகவார்த்தை பகர்ந்தேனே சிவனே
அன்னை பிதா குரு ஆன முவரையும்
எண்ணமில்லால் இடுஞ் சாபஞ் சொன்னேனே
கன்னிமார் இருபேர் கடுகி என் மஜையில்
அன்ன முண்ணைமல் அவர் எழுந்தருளினார்
மலடி என் மஜையில் அமுது புசிக்கினும்
துலைவில்லாப் பாவம் சூழ மென் ரேகினார்
அப்படிக் கொத்து³ அரும்பாவி யானநான்
இப்படியிருந்து இனி நான் புலம்புகிறேன்
கற்பகாறென சிவ பரம் பொருளே
மெய்ப் பொருளான விளங்கும் காரணனே

1. சாதாரணமாக உரையாடுவதைப் “பறைதல்” எனக் கிராமிய வழக்கில் சொல்வர்.
2. கதி நீயே எனப் பொருள்படும்.
3. “அப்படியான்” எனும் சொற்றெடுரின் கிராமியப் பேச்சுருவம்

தலைவனுரின்னமும் தான் வரக் காணேன்
 முப்புரத்தைச் சிரித் தெரித்தவனே
 அனவில் இட்டமெழுகது போலவும்
 அடியாள் மயங்குகிறேன்
 உன் மனத்துடனே வரமது கொடுத்தருளே!

வசனம்

சிவ சிவா கயிலயங் கிரி வாசா! சர்வதிவ்விய தயாபரா! அடி
 யேன் தருணகாலம் 1. அன்னை பிதாவென்று சொல்லப் புத்
 திரன் இல்லாமற் போச்சதே, என்ன கறுமவினையோ தெரி
 யாது சுவாமி!

மருத்தூதி புலம்பல் தரு

சிவசிவா நான் என்ன செய்வேன்
 நானினிச் சுதனிலா மலடாகினேனே சிவனே
 தலையில் விதிப்படியோ
 தவமுனிவர் சாபந் தானே
 தந்தை தாய் செய் பாவமோ சிவனே
 அலையில் துரும்பு போலே
 மதலை இல்லாப் பாவியாகினேனே நான் ஒருத்தி
 வலையிலகப்பட்ட மான்போலே ஆகினேனே சிவனே
 தரணி புகழும் தெய்வ லோகம்
 தனக்குச் சென்ற தலைவனுர் வரக்காணனே சிவனே
 அரிவையர்கள் இருபேர் எந்தன் அரமனை தன்னில்

நாங்கள்

அழுதுண்ணேம் என்று போனர் சிவனே
 பாவி என் உடம்பெடுத்து பார்மீதிலே பிறந்து
 பாலன் இல்லாப் பாவி ஆனேன் சிவனே
 இஷ்டமுடன் என் கணவன் இங்கேதான் வந்தவுடன்
 ஏருவேன் தவத்துக்குச் சிவனே

1. கஷ்டகாலம்,

மிருகண்டர் சொல் கவி

முண்டக மலர்ந்தாப் போலுன் முகமலர்ந் திருக்கும்
முன்னெள்
இன்டு¹ உன் முகங்கள் வாடி இருப்பது
தோன்ற வில்லை
அண்டர் மாழுகவன் போலே யானும் முனிவன்
கண்டாய்
இன்டு உன் துயரம் தன்னை இன்ன தென்றுரை
செய்வாயே!

வசனம்

அகோ வாரும் பெண்ணே மலர்ந்த செந்தாமரை புஷ்பம்
போலே இருக்கப் பெற்ற உன் முகம் இன்று வாடியிருப்ப
தென்ன எனக் கறியச் சொல்லும் பெண்ணே.

வசனம்

ஆனால் சொல்லுகிறேன் அதேதென்று கேளும் ஜயா
நாயகனே.

தரு

ஜயனே நான் என்ன செய்வேன் - பாரில்
அரும்பாவி ஆன பின்பு
செய்வதென்ன மாழுனியே - வந்த
தீவினையை ஏது சொல்வேன்
காதலனே தெய்வலோகம் - நீங்கள்
காண வென்று போன பின்பு
மாதவர்கள் கன்னிமாரும் - நல்ல
வானவர்கள் தேவி மாரும்
பேதையர்கள் இருபேர் வந்து - அவரை
போற்றி செய்து தெண்டனிட்டேன்
அன்ன முடன் பால் பழமும் - தேனும்

1. ‘இன்று’ என்பதன் பேச்சு நிலைத்திரிபு.

அரிவையர்க்கு நான் படைத்தேன்
 உண்ணு மென்று உபசரித்தேன் - மெந்தர்
 உன்னகத்தில் உண்டோ என்றுர்
 என்னகத்தில் மெந்தரில்லை - என்று
 ஏழை சொன்னேன் காதலரே
 மெந்தரில்லாப் பாவி வீட்டில் அன்னம்
 அருந்தோம் என்று அவர்கள் போனர்
 பிள்ளை இல்லாப் பாவி வீட்டில் அன்னம்
 போசனமும் உண்ணே மென்றுர்
 என்ன செய்வேன் காதலனே - பாரில்
 ஏழை உயிர் போன பின்பு
 மண்ணில் உள்ளோர் என்னை ஏசக்கொடும்
 மாமலடி ஆனேன் ஜையோ
 பிள்ளை இல்லாதவங்களுக்கு ! மோட்சம்
 பேறு முதல் இல்லை யென்றுர்
 என் தலையில் விதி வசமோ முன்னள்
 ஈஸ்வரருர் சோதனையோ
 அங்கம் நொந்து வாடுதையா இதற்
 காவுதென்ன காதலனே

கொச்சகம்

கஞ்சமலர் முகவதன காதலனே கேட்டருளும்
 வஞ்சியர்கள் இருபேர் வந்தார்கள் என்சமுகம்
 அஞ்சி அவர்களுக்கு அன்னமிட்டேன் நான் அடியாள்
 வஞ்சியர்கள் மதலை இல்லா மனை போகோம் என்றுர்கள்

வசனம்

அகோ வாரும் ஜையா சுவாமி தேவரீர் தெய்வலோகத்துக்
 குப் போனதன் பிறகாய் ரிஷி கன்னிமார் இருபேர் வந்தார்கள்.
 அவர்களுக்கு ஆசனம் பகிர்ந்தேன். புத்திரன் இல்லாத வீட்டிலே
 அமுதுண்ண மாட்டோம் என்று போய் விட்டார்கள்
 ஜையா சுவாமி!

1. இல்லாதவருக்கு.

மிருகண்டர் துயர் சிங்கு

கங்கை சடையனின்து திங்க மோடரவணின்தாய் சிவனே
எந்தன் மங்கை சொன்ன வசனங்கேட்டு எந்தன் அங்கம்
வெதும் புதையோ சிவனே
கற்புடைய மங்கையரைத் தப்பிதம் சொன்னேனே
ஆதி சிவனே
அரகரா பசு கன்றையும் தள்ளி இரண்டகம்
பண்ணினேனே சிவனே
கொத்தி 1 னில் நெல்லோடு பதர் இட்டுக் கலந்தேனே
ஆதி சிவனே
பசியுள்ள கோவினை நான் கற்கு பால்
அமுதனைடேனே ஆதி சிவனே
அண்டனேன் என்றேரை பாதகர் என்று நின்தனை
செய்தேனே ஆதி சிவனே
ஹரிலாக் கடுமையாய்க் பெரிய மாதவர் தமைவதேனே
சிவனே
மண்ணிலிருந்து நான் வஞ்சக ஞாயம்² சொன்னேனே
சிவனே
என்னை மதலையில்லாப் பாவியென்று புவியில் ஏச
நீ வைத்தாயோ சிவனே
அன்னை பிதா என்று சொல்ல அடியேன் பேறு
எனக் காகத்தருவாய் சத்தம் கூவெனப் புதலவரருள் சிவனே
கங்கையைச் சடையனின்து மங்கையை இடத்தில்
வைத்தாய் சிவனே
எந்தன் அங்கம் நொந்துருகா வண்ணம் உந்தனருள்
தருவாய் சிவனே
சீர்வளரும் கயிலைமலை போர்வளரும் சூலபாணி சிவனே
எந்தன் சிந்தை கலங்காமல் வரம் தந்தருள வேண்டும்
ஆதிசிவனே

1. கொத்து (தானிய அவை)
2. நியாயம்.

வசனம்

சர்வ திவ்விய தயாபர மூர்த்தியே அடியேன் மனது
கலங்காமல் உனது காரண கிருபை கிடைக்க வேணும் ஜயா
சுவாமி.

மருத்தாதி - மிருகண்டர் எதிர் தரு

சின்ன வயதி லென்னை நண்ணி மணமுடித்த நாயகா
தூபம் பண்ணவேணுமினி என்ன சொல்வீர் ஜயா நாயகா
வண்ண மயிற் சாயல் அன்னமே சொல் கிளியாளே
எந்தன் மங்கையரே சிவன் பங்கய பதம் பணி வோமே
அழுத ரச மினிய கனியிலதிக மொழி நாயகா
தேவ அரளைப் பணிந்து பாலன் அருள் பெற இனிப்
பாரும் நாயகா
கமல முகவதன ரதியே மடமயில் மின்னுளே
தேவ காந்தனருளை நோக்கி நத்தித் தவம் புரிவோம்
வாராய்
சிரசில் விதியோ தேவன் அருளோ அறியோம் நாயகா
ஒரு சிறுவன் தனியே நாம் பெறவே தவம் செய்வீர்
நாயகா
விரரசேர் அமிர்த மொழி வதன மடமயில் மின்னுளே
ஆதி பரளை நினைந்து தவம் புரியவேணும் இனியாளே

வசனம்

அகோ கேளும் ஜயா சுவாமி தேவரீரும் நானுமாய்ப் பரா
பரளை நோக்கித் தவம் புரிய வேணும் ஜயா சுவாமி. மிகுதியும்
சந்தோஷமாச் சுதுபெண்ணே.

சபைக் கவி

சங்கரன் இறையோன் சம்பு சதாசிவன் கெங்கை¹ சூடு
மங்கை யோர் பாகனுன மகேஸ்வரன் பாதம் நாடு

1. கங்கை.

சங்கை சேர் பாலனுக்காய்த் தவஞ் செயக் கருத்துண்டாகி
மங்கையும் தானே கூடி மாழுனி நடந்திட்டாரே

தரு

பாதிமதியைச் சூடிநடனம் பாவையுடனே வாது புரியும்
வேத நாயகன் பதத்தை நாடி மிருகண்டையரும்

நடைகொண்டார்

நஞ்சை அமுதமாக உண்டருள் நாதன் பதத்தை நாடியே
வஞ்சியர் மருத்துதியுடனே மாழுனிவரும் நடைகொண்டார்
காளியுடனே வாதுபுரியும் கர்த்தனிடத்தில் புத்திரன் தவப்
பேறு பெறவே மாழுனிவரும் பேதையருடனே

நடைகொண்டார்

வசனம்

அகோ கேளும் ஜயா சுவாமி அடியாள் நடந்து வந்து கால்
கை வருத்த மாயிருக்கிறது. இவ்விடத்திலே இருந்து இளைப்
பாறிப்போவோம் ஜயா சுவாமி.

எதிர் சிங்கு

மனமேவு காதலனே நல்ல மங்கையருக் கிணை

மாதுலனே

குணமேவு திண்புயனே காவில் கூவலிதென்ன

சொல்லும் காதலனே

தேவரோடு வானவர்கள் முதல் சித்தர்ரிஷிகள் தான்

முதலாய்

யாவரும் மலர்கள் கொய்யும் பூங்காவன மிது பெண்

னரசே

சங்கை சேரும் வாவிகளும் நல்லதாமரை பூத்த

நீர்வாவிகளும்

கெங்கை சூழ மேவி வரும் இதில் கீர்த்தி என்ன

சொல்லும் பார்த்திபனே

சிவயோகி சித்தர் முதல் புவி சேர்ந்த மானிடர்

செய் பாவழும்

தீர்க்கும் புகழ் கெங்கை கானகம் பாரிது தான் மானே
மறையோது வானவர் போல் தேவர் மாதவம் செய்யும்
பெரு வனம்போல்
குறையேது மில்லாமல் குயில் சூவலிதென்ன
சொல்லும் காதலனே
ஆகாசக் கன்னியரும் புகழான தவம்புரி மாமுனிக்கு
சாகாவரம் கொடுத்த வனம் தானிது தானிறி பெண்ணரசே
கவி

சீர்வளர் காசி தன்னில் சிறந்தருள் வனத்தின் சார்பாய்
பேர்வளர் தவத்தினில் பிரியமாய்த்தவமே செய்ய
ஊர்வள மிருகண்டையன் உகந்திடும் கம்பம் நாட்டு
சிந்தையே கலங்கி ஆதி சிவா சிவா சிவாய வென்று
அந்தமில் அரணை வேண்டு அதிக நல்தவமே செய்ய
தொந்தி நல் வயிற்றேன் பாதம் தோத்திரம்
செய்திட்டாரே

மிருகண்டன் கவி

அத்திமா முகனே போற்றி ஆதார பொருளே போற்றி
சத்தி புத்திரா போற்றி சங்கரன் புதல்வா போற்றி
சித்தியும் கொடுப்பாய் போற்றி சிறக்குமைங்கரனே போற்றி
முத்தியும் கொடுப்பாய் ஞான முர்த்தியே போற்றி
போற்றி

வசனம்

முஷிக வாகனம் தாமரை கங்கணம் விளம்பிய சூத்திரம்
மகேஸ்வர விக்கின விநாயகா பாதம் நமஸ்தே நமஸ்து.

கவி

மாநிலம் புகழவந்த மகாமுனி மிருகண்டையன்
நானிலம் புகழ் ஏக நாதனை நமஸ் கரித்து

கூனிளம் பிறையணிந்த கொற்றவன் பதத்தை நாடி
தானவன் மிருகண்டையன் தவத்தினிலிருந்திட்டானே.

கவி

கங்கைதனைச் சடை அணிந்தாய் போற்றி கரி உரித்துக்
கலை அணிந்தாய் போற்றி
மங்கைதனை இடப்பாகம் தரித்தாய் போற்றி மானும்
மழுவும் கரத்தேந்தி னின்றூய் போற்றி
சங்கரனே சதாசிவனே போற்றி சக்தி உமைபாகனே
எந்தாய் போற்றி
மங்கையோர் பங்காளா சிவனே போற்றி வந்து அருள்
தந்தருள்வாய் போற்றி தானே

கவி

முன்னுலே தேவர் வானவரும் முதல் ரிஷிகள் முதலாக
விண்ணேர்களும் பாற்கடவில் மேருகிரியை மத்தாக
பன்றகம் கயிருகப் பாரோர் அறிய வடம் பூட்டி
அந்நாள் அமிர்தம் கடைகையிலே ஆண்டே பெருகும்

ஆலமதை

உண்ணூர் உலக முய்வதற்கு உடனே அமுத

முன்டோனே

இந்நாள் உந்தன் பாதம் பணிந்து இறையவனே

உன்னை விரும்புகிறேன்

அண்ணமலையில் தரித்தவனே ¹ அரனே வரந்தந்தருளே.

கவி

காளிதன்னுடனே வாது புரிந்த கர்த்தனே சித்த

நாயகனே-கருணையங் கடலே

தருணமே உதவும் கர்த்தனே கயிலை வாசனே

ஆழிகுழ் உலகுதனில் அமுதமாய் னின்ற காரணனே

ஜயனே கயிலை

1. இருந்தவனே. தரித்தல், இருத்தல் எனும் பொருளில் கிராமிய வழக்கில் பாவிக்கப்படுதல் மரபு.

மெய்யனே சிவனே-ஆதியே வேத நாயகனே அரவணிந்த
பராபரப் பொருளே - பரமனே கருணையங் கடலே
பார்த்தனுக் கதிக திருப்தியும் பாச பாதமும் கொடுத்த
காரணனே
ஜயனே - அரனே - உன்னை நான் வருந்தி அருந்தவம்
புரிகிறேன்
அரகராசிவனே கயிலை வாசனே அடியேன் முன் எழுங்
தருஞ்வாய்

ஈஸ்வரன் வரும் கவி

சிவ சிவா என்ற சத்தம் சிவனுடை காதில் கேட்டு
தவமது புரியவந்த தவரிஷி யாரோவென்று
புவனியில் உள்ளோர் வர்த்த பொன்மேருகிரியோர் ஏத்த
ரிஷப வாகனத்திலேறி ஈஸ்வரன் தோற்றினாரே

தரு

பவனி வந்தனரே சர்வேஸ்வரன் பவனி வந்தனரே
பவனி வந்தனர் புவனியிலுள்ள மிருகண்டமாழுனி தவமே
செய்து பரன் - அருளை நோக்கியே - பவனிவந்தனரே
சாத்தும் துயரத்தைத் தீர்க்கும் ஈஸ்வரன்
அண்டர் ஆடிட முனிவரோடு நல் - ஆகாசவாணியுமாடவே
தொண்டரோடு நல் முனிவர் யாவரும் - சூழ்ந்து தனித்தனி
நெருங்கவே
மண்டலம் புகழ்தேவர் வானம் மகிழ்ந்து நிதம் துதி
செய்கவே
மிருகண்ட மாழுனி தவத்தை நாடி நற்காட்சி கொடுத்திட
சாட்சி

�ஸ்வரன்-பவனிவந்தனரே
அமரர்வானவர் பணிய அரம்பையர் அருகில் நடம்
புரிந்தாடவே
கரமதில் விரைசேர் மாடைஞ்சு மழுவும், ஷபிவாகனம் ஏறியே

பரமன் வாலையை இடது பாகத்தில் பத்தியுடன் வைத்துச்
சித்தமகிழ்வுற
அரகரா சிவனே எனநிதம் அமர வானவர் புடையில் வர
சிவன் பவனி வந்தனரே
வேத வேதியர் ஒதும் பாழையும் மேளவாத்திய
முழங்குமோசையும்
ஆதிசீர்பரன் நிதமும் பூசை செய்தவரைப் பதம்
பணிந்தேத்தவே
தாதி திமிதிமி திமியென தாளமதிர ஏகதாள முழங்கிட
பாதிமதியணி சிவனும் மிருகண்டன் பண்ணும் தவம்
கண்ணில்
காணவே - பவனிவந்தனரே

ஈஸ்வரன் கவி

ஆரடா இவ்வனத்தில் அதிக நற் துயரத் தோடு
ஏதா எனை சினைந்து இரங்கி நீபுலம்பல் ஏது
பேசடா எனை சினைந்து பெருந்தவம் புரிந்த காதை
ஒதா எனக்கு ஒன்றும் ஒளித்திடாதுரை செய்வாயே!

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் மிருகண்டா என்னை நினைந்து
தவம் புரிந்ததை இன்னதென்று சொல்லும் பிள்ளாய்.

மிருகண்டன் சிந்து

சங்கரா சதாசிவனே போற்றி போற்றி - ஏக
தற்பரா சிவ குருவே போற்றி போற்றி
மங்கையோர் பங்கா பாதம் போற்றி போற்றி
எந்தன் மனக்கவலை தீர்க்க வந்தாய் போற்றி போற்றி
ஆதியே யெனைப் படைத்தாய் போற்றி போற்றி
சோதியே ஓம் நமசிவாயா போற்றி போற்றி

எங்கும் துலங்கும் ஓளிவாகி நின்றூய் போற்றி போற்றி
பாதிமதி சூடிநடமாடும் பரமா போற்றி போற்றி
உமையைத் தேடியே பாகம் வைத்தாய் போற்றி போற்றி
நீதி தவருதவரே போற்றி போற்றி
காத்து ரட்சித்த பராபரனே போற்றி போற்றி
வெணகரி தோலுடுத்தாய் போற்றி போற்றி
எந்தன் விணையகற்றும் ஈஸ்வரரே போற்றி போற்றி
எனக்குப் புத்திரனருள் தருவாய் போற்றி போற்றி.

கவி

அரியயனும் தேட வொண்ணை அரனே போற்றி
அரவமதை மாலையென அணிந்தாய் போற்றி
திரிபுரத்தை எரித்த சிவனே போற்றி
திங்களையும் சடையணிந்த சீர்பரனே போற்றி
வரியழுவை தோலுடுத்த அரனே போற்றி
மகேஸ்வரகுரு நாதா மறையே போற்றி
கரியுரித்துக் கலையுடுத்த சிவனே யென்றன்
கலக்க மெல்லாம் தீர்க்க வந்தாய் போற்றிதானே

வசனம்

எறும்பு கடையான தலை என்பத்து நான்கு நூற்றிரம்
சீவாத்துமாவுக்கும் சர்வதிவ்விய தயாபானாக இருக்கப்பட்ட
ஆதிகரத்தவே! அடி யேன் செய்த பாவங்களையெல்லாம்
பொறுத்து ஏழையெனக்குத் தேவௌர் திருவாக்கருளவேண்டும்
ஐயா சுவாமி.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மிருகண்டா நீதவஞ் செய்த கார
ணம் இன்னதென்று சொல்லும் பிள்ளாய் மிருகண்டா....

அன்னை பிதா குரு தெய்வமும் நீ கடலூரில் ¹ நாதா !
உன்னை அண்டினேன் நீர் என்னைக் காத்தருள்வாய்
பரமாநாதா !

பின்னையெனக்குத் துணையில்லையே கடலூரில் நாதா !
ஒரு புத்திர சந்தானம் அருள் செய்குவீர் விஸ்வநாதா
அன்னை பிதா வென்றென் முன்னே ஓடிவரத் தானே
ஒரு அருமைப் பாலகனுண்டருளவேணும் ஆதி சிவனே !
மண்ணிலுள்ளோர் உன்னைச் சன்னை ² சொன்னார் ஏக

நாதனே

ஒரு மதலைப் பாக்கிய மொன்றருளவேணும் ஏக பரனே
மிருகண்டன் சொல் கொச்சகம்
அன்னையே பிதாவே எந்தன் அருந்தவம் பெருகும்
கோவே
பின்னையே எனக்கு வேறு பேரில்லை பிதாவே
நீரல்லால்
மண்ணிலுள்ளோர்கள் என்னை வசை சொல்லிவையா
வண்ணம்
அண்ணலே எனக்கோர் புத்திரன் அருள்செய்வாய்
அருள்செய்வாயே !

வசனம்

சர்வதிவிய தயாபர மூர்த்தியே அடியேணுக்குத் தேவீர்
புத்திர சந்தானம் அருளவேணும் ஜயா சவாமி.

தரு

அருந்தவம் புரிகின்ற மிருகண்டா
நீயும் அகமகிழ்ந்து புத்ரபாலன் அருளவேணு மென்றுய்
பெருந்தவத்தை நீயும் செய்தாலும்
ஜென்ம பூர்வத்தில் நீ செய்த பாதகத்தினாலே
முற்பிறப்பிலே செய்த பாவத்தாலே

1. திருக்கடலூரில் உள்ள சிவனே
2. பரிகாசவார்த்தை

புத்திரன் இப்பிறவிக்கில்லை இதற்கென்ன செய்வேன்
முன்னமே தவமே செய்யாமல்
பின்பு என்னை நினைந்தால் நான் அதற்கென்ன செய்வேன்
முந்திய பிறவியிலே நீ கருமபாவ தோலை வினைசெய்து
பிறந்ததய்லே
பிந்திய பிறவிதனிலே புத்திரபாலன்
உந்தனுக் கில்லாததால் நானென்ன செய்வேன்.

கவி

முற்பிறவியிலே நீ செய்த மொழியும் பாவத்தாலே
இப்பிறவியிலே புத்ரன் எழுதிடவில்லை கண்டாய்
இப்படியிருந்த பின்பு அருந்தவும் புரிந்தாய் நீயும்
இப்படியிருப்பதாலே இனி இதற்கென்ன செய்குவேனே

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மிருகண்டா முற்பிறவியில் செய்த
பாவத்தினுலே இப்பிறவியிலே உனக்குப் புத்திர சந்தானம்
எழுத வில்லைப் பிள்ளாய் மிருகண்டா.

மிருகண்டன் கவி

புத்திரனில்லை யென்று புகன்ற தற்பரனே ஏழை
எத்தனை பாவங்கள் செய்தாலும் ஈஸ்வரா பொறுத்து
நீரும்
சித்தமே இரங்கி நீங்கள் தெரிசனை 1 கொடுத்தாற் போல
புத்திர சந்தானம் ஒன்று புண்ணியா கொடுத்திடாயே !

வசனம்

சர்வ திவ்விய தயாபர மூர்த்தியே அன்று தேவா 2 திகளை
இரட்சித்த பாவனைபோலே இன்று அடியேன் செய்த பாவங்

1. தரிசனம். 2. “தேவாராதியோர்” என்பதனை இவ்வாறு கறித்
தல் கிராமிய வழக்கு.

களைப் பொறுத்து அடியேனுக்குப் புத்திரன் அருள வேணும் ஜயா சவாமி.

ஈஸ்வரனும் மிருகண்டனும் எதிர் சிங்கு
மெத்தக் கவலையற்று மென்மேலும் நீ வேண்டித் தவம் புரிந்தாய்
ஒரு புத்திரன் கேட்டமையால் அதற்குப் புகலுவேன்
கேள் மைந்தா
கூனும் குருடுமாய்ச் குறுந்தடி ஊன்றும் புதல்வனுமாய்
வய தொரு நூறில் தருவேன் நான்
அதற் கென்ன நீ மனம் சொல் மைந்தா

மிரு:- மானமு யில்லாமல் வயதொரு நூறில் தருகினும்
அதுதான் நமக்கு வேண்டாம் தயாபர தற்பரனே
சிவனே

சிவ:- பேரில் அழகனுமாய்த் தவமுயர் புண்ணிய மூளை
வனுய் வயதிரு நூறில் தருவேன் நான் அதைத்திடம்
நீ மனம் சம்மதியோ

மிரு:- அழகுமிகுந்தாலும் பஞ்சாட்சரம் அஞ்செழுத்துச்
சரியாப் புதல்வனினி வேண்டாம் சிவசிவ புண்ணியனே பரனே

சிவ:- புண்ணிய மூளைவனுய் பஞ்சாட்சரம் பூசையுடை
யோனுய் நிதம் சோராதெனின் சோராதென்னை
நினைப்பவனுய் வயதுமோர் ஈரெட்டில் நான் தாறேன்

மிரு:- வய தீ ரெட்டாலூம் உன்பாதம் மறவா திருப்வனுய்
தயவுடன் நீர் கொடுத்தால் அதைத் திடம்சம்மதி¹
தான் பரனே

கொச்சகம்

ஜங் தெழுத்துச் சரிக்க நிதமும் அனுதினம் பூசைசெய்ய
மனதில் ஓர், வஞ்சகமில்லானுய் வயதீ ரெட்டில்நான் தாறேன்

1. சம்மதம்

விருத்தம்

ஐந்தெழுத்தை உச்சரிக்க வல்லோனுகை ஆறு
கலைக்கி 1 யானமும்
உணர்ந்தோனுகை; நெஞ்சகத்தில் நினைத்த - தனிகை
முடிப்போனுகை;
நிகரில்லாப் புராண நன்னூல் படிப்போனுகை;

கஞ்சமலர் முக
வதன வடிவோனுகை; கருத்தினில் என்றும் தவச நிலை
மறக்கானுகை, வஞ்சகங்கள் ஒருபோதும் நினையானுகை
வயது மோரிரெட்டில் வரந்தந் தேனே.

வசனம்

கேளும் பிள்ளாய் மிருகண்டா என்றும் தரும தான முடைய
வனுய் பஞ்சாட்சாத்தை என்றென்றும் மறக்காதவனுய் வயதீ
ரெட்டுப் பதினாறு, ஒரு புத்திர சந்தான பாக்கியம் தந்தேன்.
போம்பிள்ளாய் மிருகண்டா.

ஓகோ வாரும் பிள்ளாய் குண்டோதரா கயிலைங்கிரி நாலாம்
பதவியிலே இருக்கிற சோழ இராசாவினுடைய மகன் வீதி
விடங்களை அழைப்பியுங்கள் பிள்ளாய் குண்டோதரா.!.

வீதி விடங்கன் தோற்றம்

பொன்னணி மகுடம் மின்ன பூவையர் கவரி வீச
மின்னணி பதக்கம் மின்ன இரு குழை கவசம் மின்ன
வண்ணமாதர்கள் முன்னட மலர் வெண்சாமரைபோட
மன்னவன் சுதனும் வீதி விடங்கனும் தோற்றினுனே.

விளையாட்டுத் தரு

மன்னர் மன்னர் பின்னே சூழ மதனென யாவரும்
சொல்ல

மின்னணி வீதி விடங்கன் வேந்தன் சபையில் தோற்றினுனே
நாகரிக மாலை மின்ன நாரியர்கள் முன்னே துன்ன

1. கலைஞானம் எனும் சொற்றெடுரின் கிராமியப் பேச்சுருவம்

வாகை சேரும் சோழராசன்மகனும் சபையில் தோற்றினுனே. பொன்னணி மகுடமின்ன பொற்பதக்க மாலை மின்ன மன்னவனுர் சோழராசன் மகனும் சபையில் தோற்றினுனே. ஆதி சிவன் பாத மலர் அநுதினமும் பூசை செய்ய வீதி விடங்கன் துரை மெய்ப்புடனே தோற்றினுனே.

கவி

ஆலகால விஷத்தை உண்டாய் போற்றி - அரவதைச் சடையனிந்த அரனே போற்றி போற்றி - ஞால மெல்லாம் படைத்தவரே சிவனே போற்றி - நாரியைப் பாகம் வைத்த நாதா போற்றி - மேலான கயிலை மலைச் சிவனே போற்றி - வினையகற்று மெய்ப்பொருளே விமலா போற்றி மேலான மறைக்குகந்த பாகா போற்றி - வரும் வினை தீர்த்தருள் கொடுப்பாய் போற்றி தானே.

வசனம்

சர்வ திவ்ய தயாபர மூர்த்தியே அடியேலைத் தங்கள் பாதார விந்தங்காண அழைப்பித்த பணிவிடையை நீரும் கட்டளையிட்ட ருள வேணுமய்யா சுவாமி.

சிவன் வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் வீதி விடங்கா! மிருகண்ட மாமுனி யின் தேவி மருத்துதியின் வயிற்றிலே மார்க்கண்டனைகப் பிறந்து இரும் பிள்ளாய் வீதிவிடங்கா.

வீதிவிடங்கனும் ஈஸ்வரனும் சிந்து

வீதி:- மதலையாய்ப் பிறந்திடென்றுரை செய்யும் ஏக தற்பரனே மங்கை வயிற்றினில்புதல்வனுய்த் தரித்தாக் கால் சுவாமி

சிவ:- பால னெனவே சொல்லிப் பகர்ந்திட்ட மன்னவன் புதல்வா - நீடும் பதினாறு வயதினில் பாலனுய்ப் பிறந்திடும் தயவாய்

- வீதி:-** இன்று கொடுத்த வர மிதற்காக எனை
ஏகச் சொன்னீர் - முன்னாள்
எனக்குக் கொடுத்த வரம் இதற்கென்ன புகல்
- சிவ:-** வயதீரெட்டிலில் வரம் அவனுக்குக் [முன்னீர்
கொடுத்தேனே மைந்தா
உந்தன் மனதில் கவலைவிட்டு மதலையாய்ப்
பிறப்பீர் போய் மைந்தா
- வீதி:-** வயதீரெட்டில் சென்றால் வருவானே யமஞதி
சிவனே
அவன் வந்தால் அதற்கென்ன மறுத்தரம்
சொல்லுவேன் சிவனே
- சிவ:-** எமன் வந்தால் உனக் கென்ன எனை நீ
மறக்காமல் இருந்தால்
உனக்கென் றென்றும் பதினாறு நண்ணுவேன்
நானினி மனத் திடனுய
- வீதி:-** தேவனுரைக்க என்றன் சிங்கத மகிழ்ந்ததையா
சிவனே
உந்தன் திருக்காட்சி கிடைப்பதும் தீர்க்கு
மெவ்விடமையா சிவனே
- சிவ:-** பேர்பெற்ற தலமெல்லாம் பூசை பண்ணியுமே
உகந்தாய்-
பின்பு; திருக்கடையூர்வந்து திருக்காட்சி தருவேன்
நான் மைந்தா

கொச்சகம்

மானும் மழுவும் கரத்தில் ஏந்தும் மகேஸ்வரனே
நீர்தானும் - புகன்ற மொழி
தவறுமல் தையலிடம் நானும் பிறந்து வளர்ந்து
உன்மீதில் நாட்டம் வைத்தால் நீர்தான் வந்து எவ்விடமோ
திருக்காட்சி கொடுப்பது தயாபரனே

வசனம்

சர்வ திவ்விய தயாபர மூர்த்தியே அடியேன் தேவரீர் கட
ட்ளைப் பிரகாரம் மிருகண்டருக்குப் புத்திரனுய்ப் பிறந்தால் ஆதி
நாயகனே உங்கள் திருக்காட்சி கிடைப்பது எவ்விடமையா
சவாமி.

எ·ஸ்வரன் சிங்கு

மன்னவன் சுதனை வளர்ந்துதான் வீதி விடங்கனே
நானினி விளம்பக்
கேள் - நானினி திருக்காட்சி தருமிட மதை

நவிலென்றும்

நானினிப் புகலுவேன் - மருத்தாதி வயிற்றினில்
புதல்வனுய்-நீயும்
மார்க்கண்டனைகப் பிறந்துதான் - பெருத்த கற்றவம்
மெத்தச் செய்குவாய்
வருவேன் நான் உனக்கதி ஏதுவாய் - திருவாரூர்

நதி யெல்லாம்

ஆடியே - பின்பு திருக்கடையூர்ப் பதிசேருவாய் - தருவேன்
நான் உனக்கங்கே காட்சிதான் - பிறவரமும்

தந்தருள்வேன்

நான் அறிகுவாய் - இனித்திருகடையூரிலே - என்னை அது
தினம் நிதம்பூசை புரிந்தபின் - பெருவாழ்வு வாழ்வாய்
என்றென்றும் பதினாறும் - வரம் பெறுவாய்
திடனென்றறிவாயே

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் வீதிவிடங்கா! மருத்தாதி வயிற்
றில் மார்க் கண்டனைகப் பிறந்து ஆயிரத்தெட்டுச் சிவாலய
பூசை பண்ணிய பின்பு திருக்கடையூரில் வந்து என்றென்றும்பதி
ஞேறு வயதாய் உனக்குத் திருக்காட்சி கிடைக்கும் போம்பிள்ளாய்

[31]

வசனம்

அடியேன் செய்த பாக்கியம் தான் ஜயா சுவாமி.

விருத்தம்

ஆதியாம் பரமநாதர் அவரவர்க் கருளே செய்து
 சோதி சேர் கயிலை தன்னில் துலங்கி வீற்றிருந்த பின்பு
 வீதி சேர் விடங்கன் தானும் மெல்லியால் மருத்தாதி
 வயிற்றி னில் கெற் ¹ பமாகி வளர்ந்திட்டானே

வசனம்

அகோ கேளுங்கள் ஜயா சுவாமி நீர் தவத்திற்குச் சென்றீர்
 களே! ஈஸ்வரன் திரு வாக்குக்கிடைத்ததை அடியேனுக்குத்
 தெரிய அறிவிக்கவேணுமையா சுவாமி. ஆனால் சொல்லுகிறேன்
 கேளும் பெண்ணே.

எதிர் சிங்கு மிருகன்டர் - மருத்தாதி

மிரு:- வண்ண மயிலே சாயல் அன்னமே சொற்கிளியாளே
 நானும்

மரு:- மாதவத்தால் வயதீரெட்டில் பேறு பெற்றேனே
 மண்ணுக்குள் நானும் மலடாய் இருந்தேனே-மாதுலா
 நீரும் வயதுமோர் ஈரெட்டில் மதலையாய் ஏன்.

மிரு:- பெண்ணுக்குள் மெய்ப்பான மின்னனையே
 பெற்றீர் காதலா

சிங்கனுக் கொப்பான ஊரில் பன்றிக்குட்டிகளும்
 தானே

மரு:- என்னை மன மொன்றுக்கி என்னை மணமுடித்த
 நாயகா
 வயதீரெட்டில் பாலன் ஏன் பெற்றீர் நீர் சொல்லும்
 நாயகா

1. கர்ப்பம்

மிரு:- பண்ணும் தவத்திலாதி சொன்னார் அதிக வயதாக அதில் பெண்ணைப் பெறுவதிலும் முன்னம் மலடத்திக நன்றே

மரு:- அதிக வயதில் பாலன் அரனார் இடத்தினில் வாங்காமல் குறையான வயதினில் பாலனைப் பெற்றீர் மன்மதா -

மிரு:- தாங்காமல் கத்திரி ஆயிரம் கன்றுகளை ஈன்றாலும் - அவயசத்தில்

பிறுமா நித்திய பூசைகள் செய்தாலும்

மரு:- மெத்தத்தவம் புரிந்து புத்திரன் பேறுபெற்ற நாயகா -

உங்கள் சித்தம் மகிழ்ந்தது போல் கர்த்தன் இரங்கல்போலும் நாயகா

வசனம்

கேளுங்கள் ஜயா சுவாமி சர்வ திவ்விய தயாபர மூர்த்தி யைத் தோத்திரம் பண்ணிக்கொண்டு நாமிருக்கும் அக்கிராமத் துக்கு நடப்போம் வருவீராக.

சபை கவி

ஆதிசேர் பரஜை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்து பெற்ற புத்திரன் பேறு பெற்று மாழுனி மிருகண்டையன்- பேதையருடனே கூடி பேசி நல் மன மகிழ்ந்து - மாதுடன் முனியுங் கூடி மாமனை நடந்திட்டானே

விருத்தம்

மிகுந்த நற் றவத்தையுன்னி ஈஸ்ரவன் தன்னை நோக்கி பெருத்த நற் தவமே செய்து புதல் வனின் பேறுபெற்று தவத்தினில் அதிகமான றவஞ் செய்ய நமது தேவி வயிற்றினில் கெற்பத்தோடே மருத்துதி புறப்பட்டாளே -

தரு

கெற்பமாகி வந்தனளே மருத்தூதி அம்மன் (கெற்பமாகி)
கெற்பமாகி வந்தனளே சித்திர ஒய்யாரமாக கிஞ்சகாய்
அன்னமன்ன

கஞ்சமலர் வஞ்சி மின்னெள் - (கெற்பமாகி)

கொங்கையும் கனத்து மலர் கோகுலம் தும்பி கறுத்து
மங்கை முகமும் வெளுத்து வஞ்சி அன்னம் போலே
நடந்து- (கெற்பமாகி)

வஞ்சி மலர் தான மெல்லாம் மிஞ்ச பசு நரம்போடி-கஞ்ச
மலர் முகம்வாடி - கண்ணிற் கண்ட தெல்லாம் நாடி
(கெற்பமாகி)

ஆதி சிவனை சினைந்து அருந்தவம் புரிந்ததாலே-பாதி
மதி சூடி ஆதி பரனருள் வரத்தினாலே - (கெற்பமாகி)

மருத்தூதி தரு

என்ன செய்வேன் என்ன செய்வேன் - நானும் என் கணவா
என்ன செய்வேன்-வண்ண இடைநோகுதையா அடிவயிற்றை
வலிக்குதையா-பின்னுதையா கால்கள் இரண்டும் - வாயால்
பேசமுடிகூடாதையா - என் இடுப்பு நோகுதையா-
இதற்கென்ன செய்வேன் காதலனே

நஞ்சதனை உண்டவர்போல் - உள்ளாம் நடு நடுங்குதென்ன
செய்வேன் - விஞ்சி விஷம் கொண்டவர்போல் தேகமேனி
யெல்லாம் நோகுதையா

தஞ்சமையா உன்னடியாள் மெத்தத் தாழ்வு படமாட்டேன்
ஐயா-வஞ்ச மருத்து விச்சிதனை வரவழைக்க வேணுமையா

கொச்சகம்

கண்ணுக்குரிய எந்தன் காதலனே கேட்டருளும்
திண்ணத்துடனே இடுப்பைச் சித்துளைச்சல் காட்டுகுதே
வண்ணக் கிழவி மருத்துவிச்சி யானவளை இன்னைக் ¹ கிங்கே
வரவே இயம்பு முந்தன் கட்டளைக்கே.

1. இன்று

வசனம்

அகோ கேளும் ஜயா சவாமி அடியாள் வயிற்றில் கெற்ப
வலிகண்டிருப்பதால் நம்முர் மருத்துவிச்சி யானவளை வர
வழைக்க வேணுமையா சவாமி.

மிரு:- மிகுதியும் சந்தோஷ மாச்சது பெண்ணே.

மிருகண்டன் சொல் கவி

வாசவில் கொலுவைக் காக்கும் மாகதா நீயே கேளாய்
ஆசைகொள் எனது தேவி அரிவையாள் தனக்கிப்போது
நேசமாய் வயிற்றில் கெற்பம் நிறைந்தது மாசம் கண்டாய்
வாசமாய் மருத்து விச்சி மங்கையை வரச் சொல்வாயே

வசனம்

ஓகோ வாரும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா! நம்முடைய தேவி
ஞான மருத்தாதிக்கு வயிற்றில் கெர்ப்ப விதனம் கண்டிருப்ப
தால் நம்ம ஊர் மருத்து விச்சியை அழைத்து வாரும் பிள்ளாய்
கட்டியக்காரா!

கிழவி தோற்றம்

மாமுனி உரைத்த வார்த்தை மாகதன் காதில் கேட்டு
தாமதமில்லாம லோடிச் சடுதியாய் உரைத்தபோது
கூனிய நடையுமாகக் குறுந்தடி ஊன்றிக்கொண்டு
வாமதேவனையும் போற்றி மருத்துவிச்சியும் வந்தாளே.

தரு

கிழவி வந்தாளே மருத்துவக் கிழவி வந்தாளே
கிழவி வந்தாளே - அழகில் மிக்க நல்ல - கிஞ்சுக மொழி
வஞ்சி மருத்துவக் - (கிழவி)
குக்கல் இருமலும் கோளவடிவுடன் நற் சடையணி அண்ணல்
நாமத்தைப் போற்றியே கிழவி வந்தாளே (கிழவி)

கூனி நடையும் கோலு மிலங்கவே-நாணற்பூப்போலே
நரைத்த மருத்துவக் கிழவி வந்தானே.

மாழுனி மிருகண்டர் வாசல் தனை கேட்டுத்

தான் மருத்துவம் செய்ய — தாமதமில்லாமல்
(கிழவி)

கொச்சகம்

மண்ணில் உள்ளோர் போற்றும் மாழுனியே கேட்டருளும்
இங்கிலத்தில் என்னை இங்கே ஏதோ வரவழைத்தீர்
நன்னயஞ்சேர் உன்சமுகம் நாடுயெனை வரவழைத்தது
இன்னதென்று என்றனுக்கு இயம்புவீர் மாழுனியே

வசனம்

அகோ கேளும் ஜயா முனீஸ்வரனே! என்னை அழைத்த
பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளையிட்டருள்வீராக.

விருத்தம்

கூனிய நடையுமாகக் குறுந்தடி கையில் ஊன்றி
மாழுனி பதத்துடனே வந்த மங்கையே பகரக்கேளாய்
நானிலம் தனிலென் தேவி நங்கையர் இடமாய் நீ போய்
மானில மறிவதற்கு மருத்துவம் செய்திடாயே.

வசனம்

கேளும் பெண்ணே மருத்துவிச்சி! என்தேவி ஞான மருத்
தூதிக்கு வயிற்றில் விதனம் கண்டிருப்பதால் உன்னலாகு
மென்ற உபகாரம் பண்ணிப் புத்திரன் பிறக்கும்படி உபாயம்
பார்ப்பீராக.

கிழவி கவி

முட்டிலா தவமே செய்து மதலையின் பேறு பெற்று
இஷ்டமாய் இருக்கு மென்றன் ஏந்திமை மாரனே கேளாய்

நிஷ்டையில் இருப்பீராகில் சேயிமை மானே நீயும்
கஷ்டமில்லாமல் புத்திரன் கடுகி நீர் பெறுவீர் தாமே.

வசனம்

அகோ கேளும் பெண்ணே இஷ்டமிருந்தால் கஷ்டல்லா
மல் புத்திரன் பேறு பெற்றுக்கொள்வீர் பெண்ணே.

மருத்தூதி கவி

மருத்துவம் செய்யவந்த மங்கையே பகரக் கேளாய்
பொருத் தென்ற பொருத்ததெல்லாம் புண்ணெனக்
கடுத்துக் குத்தி
அடிக்கடி வலியும்கொண்டு அவ்வையே எனது புன் சொல்
இடுப்பையும் கடுக்குதையோ இனியென்ன செய்குவேனே.

வசனம்

அகோ கேளும் அம்மா தாயே. வருத்தம் இன்ன மட்டு
என்று சொல்லப் போதா தம்மா தாயே.

தரு

வருந்தம் பொறுக்கக் கூடுமோ - என் அம்மா தாயே
வருத்தம் பொறுக்கப் போமோ
வருத்தம் பொறுக்கப் போமோ - வகையின்ன

தென்னலாமோ

வயிற்றை வலித்துக் குத்தி மையல் உறக்கம்
போடுதினி-அடிக்
கடியாய் வலியெடுக்குதே குறியானது கண்டுடம் பை

நடுங்குதே

துன்னி மதலை காலடிக்குதே - என் வயிற்றிலேசோப¹ மாய்
எனக்குமொரு தாபமாய் - இருக்குமிந்த இடுப்பை
உளைத்துடம்பை - நடுங்குதே நரம்பை - இழுத்துக் கால்
கடுக்குதே - கட்டிக் கட்டி வயிற்றினில் வலிக்குதே

1. சோர்வு.

எனக்கினி யாரிடத்தில் சொல்லப் போறேன் - ஆதி அறிவு
தல்லாது நஞ்சண்டார் தன்னைப் போலென் நெஞ்சமும்
கலங்குதே நாடி - என்மனமும் துடிக்குதென் தாயே -
தஞ்சமடி ஆதி தஞ்சமடி ஏக தற்பரனே - ஏக தற்பரன்
அருளினுலே பெற்றிடக் கிருபை செய்யும்

விருத்தம்

ஆதிசீர் பரனை நோக்கி அருந்தவம் புரிதவத்தில்
வீதியில் விடங்கன் தானும் மெல்லியாள் திருவயிற்றில்
பார்த்திபன் மதியணிந்த பார் சொல்லால் பலமால் நாக
சோதி சேர் மருத்தாதிக்கு சுதனெனப் பிறந்திட்டானே

தரு

புத்திரன் பிறந்தானே தாரணி மிக்க புத்திரன் பிறந்தானே
புத்திரன் பிறந்தானே சித்திர வதனன் போலே
பொன்மேரு கிரி வாழும் அண்ணல் சிவனருளால் -

(புத்திர)

காலசைத்து கையசைத்து காதையும் விரித்துக்காட்டி
வண்ணக் கோல முலைப்பாலுக்குக் குவாகுவா என்று -
மாதவம் புரிந்துமே
மாழுனி மிருகண்டர் பேதையாம் மருத்தாதி பெண்ணும்
திருவயிற்றில்
பண்ணும் தவத்தில் சிவன் பதினாறும் கொடுத்திட
என்றென்றும் பதினாறும் இனித்தவம் புரிந்திட - (புத்திரன்)

விருத்தம்

மங்கைபங்காளா அரனே மகேஸ்வரன் தன்னை நோக்கி
சங்கைசேர் தவமே செய்த தலைவனே வழுத்தக் கேளாய்
கொங்கையால் அழுதம் கொடுத்தெனக் குழந்தையாகி
இங்கிதை வாங்கி நீங்கள் இனி மனம் மகிழுவீரே.

தரு

- மிரு:-** புண்ணிய மேவு மின்னையே சொல்லவாராய்
புத்திரனைக் கண்டெந்தன் சித்தம் மன
மகிழ்ந்தேன்-தாராய்
- மரு:-** நன்னயம் சேர் புகழ் நாயகனே கிருபையாளா
ஏக நாதனருளின் பாலகன் தான் மனவாளா
- மிரு:-** எண்ணித் தவம் பெற்ற ஏந்திமையே
சொல்லக் கேளாய்
எனக் கிரங்கிக் கிருபைசெய்ய அரன்காணேம்
எனது மின்னுளே
- மரு:-** மதனத்துரையே எந்தன் மனவாளனே
சொல்லக் கேளாய்
சிவன் மனப்படி புத்திரன் வளர்த்திடவேணு
மினிநாமே

விருத்தம்

பண்ணு நற் றவத்தினுலே பாலகன் பேறு பெற்று
நன்னயம் சேர்ந்து வாழும் நாயகா நவிலக் கேளாய்
புண்ணிய தவத்தால் வந்த புதல்வனுக்கு அமிர்தமுட்டி
கண்மணி தன்னைப்போலே கருதியும் வளர்ப்போம் நாமே
தாலாட்டு

முன்னாள் தவம் புரிந்து பராபர மூர்த்தியி 1 ட பேறு பெற்று
இன்னாள் இரட்சிக்க வந்த என் மகனே கண்வளராய்!
என் ஆதி அருளால் உகந்த நவமணியே கண்வளராய்
பொங்கரவம் சூடு நடம்புரிவோன் புண்ணியத்தால்
என் கவலை தீர்க்க வந்த என் மகனே நீர் கண்வளராய்!
ஆலமதை அமுதமாக உண்டோனின் புண்ணியத்தால்
பாலனென வந்துதித்த பாக்கியமே கண்வளராய்!

1. உடைய எனும் உருபின் பேச்சு நிலைத்திரிபு.

பிள்ளை இல்லாக் கவிஞர்கும்வண்ணம் பெருந்தவத்தால் வந்த
பெருமானே கணவளராய்!
ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ ஆரிவரோ -

சபைக் கவி

மாதவம் புரிந்து பெற்ற மதலையாம் மார்க்கண்டையன்
தாயும் பிதாவும் செய்யும் சங்தோஷ மகிழ்ச்சியாலே
ஆதரவுடனே புத்ரன் அஞ்ச நல் வயதுமாக
மகாதயவுடனே புத்ரன் வளர்ந்திட்டான் வளர்ந்திட்டானே

விருத்தம்

சங்கரனை வேண்டித் தவத்தில் வந்த பாலகனுர் -
இங்கிவனுக்குமே
வயது இனி ஐந்து ஆனதினால்
சங்கை பெறு நால் வேத சாத்திரமுமோதுவிக்க
இங்கொரு வாத்தியாரை வர இனி அருளும் கட்டளைக்கே

வசனம்

அகோ வாருங்களையா சுவாமி. நமது சற்புத்திரனுன் மார்க்
கண்டகுமாரனுக்கு சகல கலை ஞானங்களும் போதிக்க வல்ல
வனுக ஒரு உபாத்தியாயரை இங்கே வரும்படிக்கு தேவரீர்
கட்டளையிட்டருள வேணுமையா சுவாமி.

மிருகண்டன் கவி

அகமகிழ்ந் தெனது வாசல் அரண்மனை காவல்காக்கும்
மாகதா நீயே யானும் வழுத்தும் வாசகத்தைக் கேளாய்
சகல நற்கலைக் 1 கியானங்கள் சாத்திர மாறுங்கற்ற
இகமுறு வாத்தி தன்னை இங்கே நீ வரச் செய்வாயே

1. உபாத்தியாயர் என்பதன் பேச்சு நிலைத்திரிபு.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா! சகல கலைக் கியான் மும் கற்ற உபாத்தியாயரை அதிசீக்கிரத்திலே அழைத்து வருவீர்களாக

உபாத்தியாயர் வரும் கவி

சிரசினில் தலைப்பாகட்டி சிறந்த உத்தரிக்கை நாட்டி கரமதில் பிரம்பை ஒங்கி கையினில் எழுத்தாணி கொண்டு வரமதில் பொத்தகங்கள் மலர்கையில் இடுக்கிக் கொண்டு தவமுனி முன் வாத்தியார் சபைதனில் தோற்றினுனே

விளையாட்டுத் தரு

சிரசினில் தலைப்பாகட்டி கரத்தினில் - சிறந்திடும் எழுத்தாணி கையில் கொண்டு வரப்புரி ஒழுக்க மதால் நல்ல உபாத்தியார் சபைதனில் தோற்றினுரே சய மொடு விசிறியுமே மார்பினில்-சிறந்திடும் பணிகளும் இலங்கிடவே

புத்திரன் பெற்ற மிருகண்டர் - அழைத்திட வாத்தியார் தோற்றினுரே பொத்தகம் கையிலிலங்க மார்பினில் - பூண் நூலுமே துலங்கிடவே வஸ்திர மரையில் கட்டி ஒதுவிக்கும்-வாத்தியாரும் சபை தோற்றினுரே மார்க்கண்ட குமாரருக்குக் கலைக்கியானம்- ஆறு சாத்திரமும் போதிக்கவே சாத்து நல் புகழ் பெருகும் நல்ல- வாத்தியாரும் சபை தனில் தோற்றினுரே

உபாத்தியாயர் கவி

மாதவர்க் கரசே மன்னவர் மன்னு போற்றும்
வேத மாழுனிவோர்க் கெல்லாம் மிருகண்ட ரிஷியே
போற்றி

ஏது நீர் என்னை இப்போது இங்கென்னை அழைத்த சேதி
பேதகமில்லா வண்ணம் புகலுவீர் புகலுவீரே
வசனம்

அகோ கேளும் மிருகண்ட முனீஸ்வரா! என்னை அழைத்த
பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளையிட்டருள வேண்டுமையா
சுவாமி.

உபாத்தியாயர்க்குச் சொல் கவி

வாசமாய் என்முன் வந்த வாத்தியாரே நீர் கேள்ர்
ஆசையாய் நாங்கள் பெற்ற அச்சுதன் மார்க்கண்டருக்கு
தேசரிதான கல்வி புகழ்பெறு ஞான வேதம்
ஆவன புராண மாறு சாத்திரமும் போதிப்பீரே

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் உபாத்தியாயரே எனது சற்புத்
திரனுண மார்க்கண்டகுமாரனுக்கு சகல கலைகியானம் பதி
ணெண் புராணமும் போதித்து வைப்பீராக.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா நான் சொன்ன
முறைபோலே எழுதிப்படிப்பீராக.

உபாத்தியாயர் சொல் கவி

தத்துவம் போத ஞான சமய நூல் புராண காவியம்
முத்து¹ முன் புதல்வனுக்கு முயற்சிகள்

பெறப்போதித்தேன்

இத்தை நீர் மனதில் தேர்ந்து இனியெனக்குனது பாக்கிய
சித்தமிரங்கி வேண்டிய திரவிய மருள்வீரே

1. முற்றும் - முழுவதும் - பேச்சருவம்.

வசனம்

அகோ கேளுங்கள் ஜயா சுவாமி! உங்கள் புத்திரனுக்கு சகல கலைக் கியானங்களும் போதித்திருக்கின்றேன். தாங்கள் மனதி ரங்கிச் சந்தோஷ மகிழ்ச்சி பண்ணி அனுப்புவீராக.

வசனம்

அகோ கேளும் உபாத்தியாரே! எதை சற்புத்திரனுக்கு மிகுதியும் சந்தோஷ மாச்சது நான் தரப்பட்ட ஆடையாபரணங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு நீர் இருக்கும் ஆச்சிரமத்துக்கு எழுந் தருளிப் போவீராக.

மருத்தூதி சிங்கு

என்னை மணமுடித்த மணவாளா - அடியாள்
இயம்பு மொழிகேட்டருள் கண்ணோ
நன்னயஞ் சேர் தவப் புதல்வன் காணும்-இவனுக்கு
நான் மறையும் ஒதுவிக்க வேணும்
ஒப்பரிய புகழ் படைத்த சிவனை - நிதமும்
உபசரிக்கச் செய்யுமுந்தன் மகனை
இப்போசதூர் முகனைப்போற்றி செய்து தாழும்-பஞ்சாட்சர
எழுத்தறிய விக்கவேணும் ஜயனே
மெய்ப் பொருள் விளங்குதற்குத் தெளிவாய் வைத்து
வைக்க வேணு மனத்துத் தயவாய்
எப்போதும் சிவனை நிதம் துதிக்க - அவனை
எவ்வலகுத் தேவ ரெல்லாம் மதிக்க
இப்படிச் செய்தருள வேணும் - உங்கள்
இனையடியைத் தொழுதேன் நான் மாதுலா
மெய்ப் பொருளை அறிந்த சதுர்முகனை-வாழ்த்தி
அருள் புரிந் திடு மெந்தன் காதலாய்

கவி

மெய்ப் பொருள் தவத்தில் வந்த வீரன் மார்க்கண்டனுக்கு
ஒப்பரும் புகழ் மெய் ஞானம் உயிர்நிலை அறிவதற்கு

தற் பரன் அருளு வந்து சதுர்முகன் பாதம் போற்றி
இப்பொழுதவரை இங்கே இனி வரத் தவஞ் செய்வீரே
வசனம்

அகோ கேளுங்கள் ஜயா சுவாமி! நமது சற்புத்திரனுக்கு
உபதேசம் பண்ணிவைக்க வேணும் சதுர்முகனை வரும்படி
தோத்திரம் பண்ணுங்கள் ஜயா சுவாமி.

கவி

அருந்தவம் புரிந்து பெற்ற அரிய மார்க்கண்டனுக்கு
பொருந்திய உபதேசங்கள் போதிக்க வேண்டு மென்று
அரும்புகழ் விறுமதேவர்¹ அன்ன வாகனத்தில் ஏறி
நலம் புகழ் சபையோர் போற்றும் நான்முகன்
தோற்றினாலே

தரு

சதுர்முகர் வந்தாரே விறுமதேவ சதுர்முகர் வந்தாரே
சதுர்முகர் வந்தாரே தரள நகைகளாட-சரியை
கிரியை யோக

தவ ஞானமுங் கற்ற - (சதுர்முகர்)
அண்டமுனிவராட அரிவை கவரிபோட - மண்டலம்
புகழ் மிரு
கண்டன் மனையை நோக்கி — (சதுர்முகர்)
பெருந்தவம் மிகச் செய்து பிறந்த மார்க்கண்டருக்கு
பொருந்திய உபதேசம் போதிக்க வேணு மென்று
(சதுர்முக)

1 பிரம தேவர்.

ପ୍ରଚନ୍ଦମ்

அகோ கேளுங்கள் ஜியா சுவாமி நாங்கள் செய்த பாக்கியத் தகலே அவர் பாதார விந்தம் தெரிசனை கண்டோம். ஆகையால் அவர்களைத் தோத்திரம் பண்ணிக் கொள்வோம் ஜியா சுவாமி.

துர

ஆதி அறம் செய்த மாத வத்தால் வந்த அருள்மறைப்
பொருளே போற்றி போற்றி;
வேதமவை நாலுந்தந்த எங்கள் விறும சதுர்முகனே போற்றி;
மாதவம் சேர் காரணனே ஆதி மால் மருகனே போற்றி போற்றி
பாவங்கள் தீர்த்தருளும் குரு பாதமலர் போற்றி போற்றி
பன்னரிய தவத்திலொரு சிறு பாலகளை ஈன்ற மையால்
உன்னரிய மனத்ரங்கி மறை ஒது வந்தாய் போற்றி
நன்னயம் சேர் புகழ்ப்படைத்த சதுர்முகனே போற்றி
மண்ணிலெங்கள் துயர் தீர்க்கும் மாதவப் பொருளே போற்றி போற்றி.

କବି

சரியை கிரியை யோக தவஞான வேதம் அரிய-
சாத்திரமே
ஆறும் அவனியில் தந்திருந்த பரமா அருள் குருவே -
உங்கள்
பாதமே தொழுவேன் ஜயா - அரனருள் மகவிற்கு
அருளுப் தேசம் சொல்லவே.

வசனம்

அகோ கேளுங்கள் ஜயா சுவாமி! நமது அதிக சற்புத்தி ரனை மார்க்கண்ட குமாரனுக்கு உபதேசம் போதித்து வைக்க வேணுமையா சுவாமி.

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் மிருகண்டா! உனது புத்திரனை மார்க்கண்டைன அழையும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

சின்னமார்க்கண்டன் கவி

சரிகை பொற்குல்லாதுன்ன சரப்பளி பதக்கம் மின்ன இரு கர வளையல்துன்ன இரட்ன பொற் பதக்கம் மின்ன விரை செறி மதனன் போல் ரூபன் மிருகண்டன் மகன் மார்க்கண்டன் - தரைபுகழ் வாலிபன் சபைதனில் தோற்றினுனே

தரு

வாலிபன் வந்தானே - மார்க்கண்டையன் வாலிபன்

வந்தானே

வாலிபன் வந்தானே - வாத்தியார் இதயம் போல்-சாலவே நால் வேத சாத்திரம் ஆறும்கற்ற வாலிபன் வந்தானே தண்டசலங்கை யாட சரப்பளி மார்பில் ஆட கண்ட சரமு மாட கவச குண்டல மாட - (வாலிபன்) முண்டகம் மலர்ந்தாப் போல் முகமும் தளதளென கண்டவர் இவர் மதனெனவே - (வாலிபன்) மருத்தாதி மயிலாள் மங்கை திருவயிற்றில் -

பெருத்தவத்தால்

வந்த புதல்வன் மார்க்கண்டையன் (வாலிபன்)

கவி

சிறந்த நான் முகனே போற்றி
திருந்திய மறையே போற்றி
அருங் தமிழ்க் கரசே போற்றி
அரியுந்தி வந்தாய் போற்றி
பொருந்திய குருவே யுந்தன்
பொற்பாதம் போற்றி தானே,

வசனம்

அகோ கேளுங்கள் ஜயா! தேவரீர் செந்தாமரைப் புஷ்பத் துக்குச் சம்மதியான பொற்பாத மிரண்டும் அடியேன் தலைமேற் கொண்டேன் ஜயா சுவாமி அடியேனுக்குச் சிவமயம் பொருந்திய ஜந்தெழுத்தின் பெருமையைப் போதிக்க வேணுமையா சுவாமி.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! இதற்கடுத்த சம்மதியும் அளவின் நேர்மை முதலானதும் அழைப்பியும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் குடிதலைப் பொருளைச் செவி தாழ்ந்து கேளும் பிள்ளாய்.

வசனம்

அப்படித்தானே சகலதும் தேடியிருக்கிறதையா சுவாமி.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா. ஜந்தெழுத்துப் பெருமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளும் பிள்ளாய்.

பிரமதேவன் சிங்கு

குருமொழித்தனை மறக்காதே - கர்ம கொலைகளவான பொய் மனதிலெண்ணைதே - அறமொழி தனை இகழாதே-தெய்வ அரம்பை கன்னியர் கற்பை அழிக்க எண்ணைதே -

அன்னிபிதாவை வையாதே

தேவர் ஆலய மானதை அழிவு செய்யாதே;

சன்னியில் மனுவை வையாதே; பெற்ற தாயில்லாப்

புதல்வர்கள்

தனை அடியாதே; - கோவதை தனைச் செய்யாதே;

பஞ்சக் குருடர் சையில் குறுந்தடி பறியாதே;

பாவகர்மம் சினையாதே; - ஏகபரன் உபதேசத்தைத்

தவறவிடாதே; நால் வேத மென்பது மிதுவே; தங்கள் நாமத்துக் குள்ளாக நால் வேதம் காணேம்; பலவேத மொன்றில்லை மைந்தா; அதைப் பாராமல் கேளதை நானினி உனக் குரைப் பேன்;

சரியை கிரியை யோக ஞான இதைத்தானே சொல்வார்; லோக நால்வேதமாக; சரியை யென்பது மனமாகும்;

அதில் தயவான புத்தியும் கிரியையுமாகும்.

உருவானயோக அலங்காரம் இதை ஒத்து

இனக்கம் செய்யும் சித்தமே ஞானம்

நால் வேத மென்பது மிதுவே - இது நன்றாகத் தெரிய நான்

இன்று சொல் வேனே

மனமென்றால் ஒன்றை நினைக்கும்; - அதில் மதியென்றால் யோசித்து வழிமையைக் காட்டும்

தினமென்றால் ஆங்கார மெழுப்பும் - சித்தமென்றால் அதைச் செய்வித்து முடிக்கும்

இதுவென்றால் நால்வேத மாகும் - வேறே இதைவிட்டு மறுவேத மினியொன்றுமில்லை.

ஐந்தெழுத்துயிர்தனைக் கேளும் - பிருதுவி அப்போடு பேசும் ஆகாச மென்றும் - நெஞ்சகம் தன்னிலறிந்திடவே, இத்தை நிகழ்ந்தென திடனைய் அறிந்திடவே.

பிருதுவி என்பது மனமாம், அதில் பெரிய அப்பென்று ஒதுதல் நீராம். கருத்துவ தென்பது துதியாம் கடிய வாய்யு என்பது காதென்று மறியே.

விண்ணேனை உரைப்பது முயிராம் இதை வெளியாக

உனக்கு நான்

ஒளியாது பகர்ந்தேன்; ஐந்தெழுந்தனை மறக்காதே-குரு அருளை நீ ஒருநானும் அகலவிடாதே. பஞ்சத் தேவதையை நினையாதே; வேறே பல தெய்வங்களையே நீ மனதில் வையாதே

முவராகிலும் சிவனெரு வரே - அல்லால் முதல்வன் .

ஓருவன்

இல்லை இது திடகை அரிவாய்; அரியென்றும் அரனென்றும் உரைப்பார் - இதை அறியாத மூடர்கள் வெகுதூரம் கதைப்பார்; சரியென்று மனது தெளிய - இதை தப்பாது பின் இனி நீ அறிவாய்; அரியென்று உரைப்பது தீயாம்-அதில் அயன் என்றுரைப்பது அதற்கிடு துணையாம். சரியென்று முடிப்பது சிவனும் - அதைத் தானென்று நீ யென்று

தவஞ் செய்வாய் தினமே.

முக்கவராவது சூலம் — அடி — மூல முண்டாக்கி

ஆர்கண்டார்

உளரோ - அக்கவராய் சிற்கும் மூலம் இதை அறிந் தொன்றுய்ப்பிடித்தவன் அவன் சித்த மறிவான்.

வினையில்லை விடுப்பில்லையில்லை - எமன் வீசுபாசமில்லை காலனு மனுகான்.

நினைவொன்றைத் தவறவிடாதே - என்றும் பதினாறுக வரம் நீ பெறுவாய்.

விருத்தம்

அருமை சேர்தவமெய்ஞானம் அறிவுமே ஒழுக்க மேவ பரனருள் மறை நால்வேதம் பயிற்றினேன்

உமக்கிப்போது

பெருமை சேர் தலங்கள் எல்லாம் போய்ப் பரன்தன்னை நாடு

அருமையாயச் சிவனைப் போற்றி அருந்தவம் புரிந்திடாயே.

[49]

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா உனக்குச் சகல
கலை ஞானமும் பயிற்றினேன். உண்மை யென்பது உண்
டென்று நினைத்தால், என்றென்றும் பதினாறும்க் காட்சி கிடைக்கும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

விருத்தம்

தலம்புகழ் மார்க்கண்டனுக்கு சகல கலை ஞானங்கள்
மானிலம் புகழ்ந்திடப் போதித்து நேர்மையும் முறையும்
காட்டி
வலம் புகழ் வானேர் பேரற்ற அன்ன வாகனத்தில் ஏறி
நலம் புகழ் விறும தேவ நான்முகன் நடத்திட்டாரே.

தாயும் மகனும் எதிர் சிங்கு
கொச்சகம்

எண்ணிய நற்றவம் செய்து என்னை முன்னம்
பேறு பெற்று
பன்னிய என்னை முன்னம் பத்துமாதம் சுமந்திருந்து
இங்னிலத்தோர் போற்ற என்னைப் பெற்று நீரெடுத்த தாயே.

தரு

அன்னையே தாயே நீங்கள் நன்னயம் புகழும் சேரும்
அருந்தவம் செய்வதற்குப் பொருந்தி நீர் வரமும் தாரும்
பின்னே முன்னே எண்ணமைல் அன்னையே நீரிரங்கிப்
பெருந்தவஞ் செய்வதற்கு வரந்தாரும் நீரிரங்கி.

கொச்சகம்

முன்னிய நற்றவத்தில் மூர்த்தியிடம் பேறு பெற்று
பன்னிய தாய் என்ன முன்னம் பத்துமாதம் சுமந்திருந்து
என்றும் வயதுனக்கோர் ஈரெட்டெனப் பயின்றேன்.

[50]

தரு

கண்ணுக்கினிய மகனே உன்னை விடுத்திப்போது
 காவிலிருப்பேனே நான் பாவி உடம்பெடுத்து
 பெண்ணுக்குள் மலடாகி உன்னைப் பயின்றெடுத்து
 போவென்ற னுப்பி விட்டுக் காவிலிருப் பேனே - நான்.

கொச்சகம்

வட்டிலிலும் தொட்டிலிலும் மார்மேலும் தோள்மேலும்
 கட்டிலிலும் வைத்துக் கடங்தேத்தி - என்னையுமோர்
 முட்டையெனவே சிறகில் முடிவைத்துக் காப்பாற்றின
 தாயே

தரு

திட்டத்துடன் வயதீரட்டருளு மென்று - சித்தத்துடனே
 வயதீரட்டருளு கந்து சித்த மகிழ்ந்தென்னைப் பெற்று
 வளர்த்த தாயே·
 கட்டும் பாசம் கொண்டெமன் கிட்டி வரு முன்னமே
 கர்த்தன் திருப்பதத்தை நத்தித் தவமே செய்வேன்.

கொச்சகம்

காசைப் பரப்பி வைரமிட்டு கனகரட்ன தாள் இழைத்து
 ஓசை தொட்டில் தனில் கிடத்தி உலகமறிய உனை
 வளர்த்து
 பாசக் கயிறுகொண்டேகும் எமன் பாவி கையில்
 கொடுப்பேனே

தரு

நேசத்துடனே உன்னை ஆசைப்பட்டு வளர்த்து -
பாசக்கயிற்றினுலே
வீசக் கொடுப்போனே நான்.
ஆசை மகனே முன் செய்தோஷக் கர்மங்கள் தானே -
அடியாள்
தலையில் விதி வசமோ அறிகிலனே.

மார்க்கண்டன் கவி

ஆசையுடனே எனைப்பயின்று அருமை பெறவளர்த்
தெடுத்து
நேசம் பொருந்தும் தாயே நான் நிகழ்த்து மொழியைக்
கேட்டருளும்.
வாசம் பொருந்தும் தவத்தினின்று வயசுவளர் நான் வாங்கி
ஆசையுடனே வருவதற்கு அனுப்புவாய்
விடைதந்தனுப்புவாயே

வசனம்

அகோ கேளும், அம்மாதாயே! அடியேன் தவத்துக்குப்
போய் வர மறுமொழி சொல்லாமல் விடை தந்தனுப்புவீராக.

எதிர் சிந்து

மரு:- மலடாயிருந்தெந்தன் மனதிற் கவலை தீர்த்த
மகனே
இப்போ வயதீரெட்டில் எமன்வருவானே என்
செய்வேன் மகனே.

மார்க்க:- வயதீரெட்டில் எமன் வருவான் என்று உரை
செய்தாய்தாயே

எமன் வங்தெனை முடுகாமல் மருந்துண்டு என்
கையில் தாயே.

மரு:- மருந்துண்டென்றுரை செய்தாய் மகனே உந்தனை
வேண்டித் தவத்தின் மீதே மகனே வரம் வாங்கும்
போதினிலுங் தன் வயதீரெட்டாமடா மகனே.

மார்க்க:- அன்று உமக்கு வரம் அருள் செய்தார்
சிவனம்மாதாயே
வயதீரெட்டும் வளர வரம் எனக் கருள்
வாரம்மாதாயே.

மரு:- அருள் அதிக வரம் வாங்குவேன் எனச் சொன்ன
வாக்கினால் உரைத்ததை மாறியொன்று
ரைப்பாரோ மகனே.

மார்க்க:- அரியும் அயனும் தேடி அடிமுடிகாணுத
பாதத்தை-ஈண்டு
மறக்காமல் துதிசெய்தால் இறக்காமல் வரம்பெற்று
இனி நான்

மரு:- அருளாலே இறக்காமல் வருவேன் என்றுயே
மகனே - நெஞ்சம்
எரியும் மெழுகுபோலே உருகிமெலிவேன் நான்
மகனே.

மார்க்க:- அருந்துயர் தனைவிட்டு சிவன்பாதம் துதித்திரும்
தாயே சிவன்
அருளால் வயதென்றும் பதினாறும் வருவேன்
தாயே.

மார்க்கண்டன் கவி

அருந்தவம் புரிந்து பெற்ற அன்னையே வழுத்தக் கேளாய்
திருந்திய மறவியென்னைத் தீண்டிடா வண்ணமாக

பெருந்தவம் புரிந்து ஏக புண்ணியன் தவத்தைப் போற்றி வருந்தியே வயது மெத்த வளர்த்திங்கு வருகுவேனே.

வசனம்

அகோ கேஞம் அம்மாதாயே! ஈஸ்வரனை நோக்கித் தவம் புரிந்து வயசு மெத்த வளர்த்து வருவேன். மறுமொழி சொல்லாமல் விடை தந்தனுப்புமம்மாதாயே.

வசனம்

அகோ கேஞம் மகனே! உனது பிதாவிடத்திலே நமஸ்காரம் பண்ணி மறுமொழி கேட்டு விடைபெற்றுப்போகலாம் வாரும் மகனே.

மார்க்க:- சந்தோஷ மாச்சு அம்மா தாயே.

மார்க்கண்டன் கவி

சின்தையே தெளிந்து ஏகன் திருப்பதம் பணிந்து போற்றி எந்தனைப் பயின்றெடுத்த என் பிதாவே நீர் கேள்ளி; வந்தனை செப்பும் எமன் மறலி வந்தெனைத் தொடாமல் முந்திநற் றவமே செய்ய மொழியுமன் திருவாக்கருள்வாய்.

வசனம்

அகோ கேஞங்கள் ஜயா சுவாமி! ஈஸ்வரனை நோக்கித் தவஞ்செய்து வரும்படிக்குத் தேவீர் திருவாக்கருளும் ஜயா சுவாமி!

தரு

பன்னரிய தவம்புரிய என்னை முன்னதாய் எழுந்தருளும் கண்மணியே!-சிவன்; என்றென்றும் பதினாறும் ஈஸ்வரன் வர மருள்வார் மகனே இனியே மாதவம் சேர் காசிநாதர் வாழும் - விஸ்வநாதர் பாதம் போற்றி

என்றும் வயது பதினாறுக் காலமாகுள் பெற்று மகிழ்வாயே.
 சிறந்தரிய ராமலிங்கம் சீகாழி சிதம்பரமும் போற்றி-அவர்
 தெரிசனை கண்டகமகிழ்ந்து வர முதலி பெறுவாயடா
மகனே
 செங்கெல்லவினொகும்பலிங்கம் செய்து மருதூர்முதலாகச்
சென்று - சிவன்
 தெரிசனை கண்டக மகிழ்ந்து வர உதவி பெறுவாயடா
என் மகனே
 பாதிமதி சூடு நடமாடு மொரு ஆதிபதம் கண்டு-சிவன்
 பாதமலர் பூசை நிதம் புரியவேணும் மகிழ்வுகொண்டு.
 நன்னயம் சேர் திருக்கடையூர் சொர்ணவிங்க
திருப்பதத்தைக் கண்டு
 மணியும் நாடு மெங்கும் பேறுபெற்று நீடுமி
வாழ்வாயடா மகனே.

கவி

கங்கைதனைச் சடையணிந்து கபாலமேந்திக்
 கரியுடுத்துக் கலையுடுத்துக் கருணையாக
 மங்கைதனை இடப்பாகம் தனிலே வைத்த
 மகேஸ்வரனே என் மகனுன் மகனும்
 இப்போ ஈஸ்வரனை நாடுத்தவமே செய்ய
 ஏகுகிறுன் இனி உனது பாதமாகச்
 சங்கை பெருதே மனமுருகி வதைசெய்யாமல்
 காப்பாய் உதவி தற்காப்பாயே

வசனம்

அகோ கேளும் மகனே அன்று திருப்பாற்கடலிலே அமு
 துங் கடைந்தபோது தேவாதிகளுக்காய் ஆலகால விஷத்தை

ஆகாரம் கொண்டுண்ட பாவஜைபோலே உன்னையும் இரட்சித் துக் காப்பாற்றிக்கொள்வார். அவரையே தவஞ் செய்து வாரும் மகனே.

வசனம்

அகோ கேளும் அம்மாதாயே பிதாவிடத்திலே விடை பெற்று வந்தேன். உங்கள் திருவாக்கிணாலே விடை தந்தனுப் பும் அம்மா தாயே.

தரு

காசிநகருட் புகுந்து தேவன் கர்த்தனருளை யுகந்து
பேசியவரைப் பணிந்து பேறு பெற்றிடுவாய் புத்திரனே
சேதுமுதல் இராமலிங்கம் வைகை சித்திகொள்ள ஊர்முதலாய்
ஆதிபரனைப் பணிந்து அவர் அருள் பெறுவாய் என்மகனே
சீதறி அண்ணமலையும் கும்பம் சொக்கலிங்கர் பூசை செய்து
வித்திய விநோடுகந்து பேறு நீ பெறுவாய் என் மகனே!
அன்று நஞ்சை அமிர்த மென்ன உண்ட அதிபரனைப்
பணிந்து

என்றுமென்றும் பதினாறுயீடு பேறு பெறுவாய்
என் மகனே!

அரவணிந்தோன் முன் செல்லுவாய் எமனுனவஜை
நீ வெல்லுவாய்
வேறுவினை வாராமல் பேறு நீ பெறுவாய் என் மகனே.
ஆதிகங்கை அணி சடையான் கருத்தில் மிக நினைந்துருகி
கர்த்தன் தன்னின் வரத்தால் மங்கையும் நானும் மலடிருந்து
மாதவத்தில்

பெற்ற புத்திரன் மார்க்கண்டன்தான் இங்குனது பாதம்
நாடு
எமன் முடுகாமல் வரம்வேண்ட இவனே வாருன்
அங்கவனுக்குக்குன்பாதம் அருள்பெருகக் காட்சி
கொடுத்தருள்வாய்.

வசனம்

அகோ கேளும் மகனே சர்வதிவ்விய தயாபர மூர்த்தியை
என்றென்றும் மறக்காமல் தோத்திரம் பண்ணி வெகு சந்தோஷ
மகிழ்ச்சிடனே போய்த் தவம் செய்து என்றென்றும் பதினாறு
வயதாய் வரம்பெற்று வாரும் மகனே.

கொச்சகம்

அருந்தவம் புரிந்து பெற்ற ஐயன் மார்க்கண்டன் தாழும்
தவம் புரிந்த தன்அன்னை பிதாவையும் வணங்கிப் போற்றி
வருந்தியே விடைகள் வாங்கி மாதவம் புரியவென்று
திருந்திய ரிஷிபோல் வேஷம் ஜெகமகிழ்ந்திடப்
பூண்டானே.

தாய் தரு

தாரணிக்குள் நானெனுருத்தி மாமலடி யாயிருந்தேன் -
சிவனே
பின்னால் தானிரங்கி எனக்கோர் பேறு கொடுத்தாயே
ஆதி சிவனே!
நீயும் கொங்கை மடமானை இடப்பாகம் வைத்தாயே
சிவனே
ஆதியே கயிலை மலைமிதுறை பங்காளா ஆதி
சிவனே-எந்தன் மகனை
அந்தகன் பிடித்தலைத்துத் தொந்தரை செய்யாமல்
காப்பாய் சிவனே.

பாதி மதியைச் சூடு நடமாடும் பரனே யோகி
சிவனே-எமன்
பாதகம் செய்யாதபடி பாலனைக் காப்பாய் ஆதி சிவனே.
சோதியே தரணியெங்கும் வாரணிவாய் நின்றுய்
ஆதி சிவனே
எந்தன் சுதனை எமன் பிடித்து விதனம் செய்யாமல்
காப்பாய் சிவனே
அங்கமே அலைகடவில் நஞ்சமுதமாய் உண்டாய்
ஆதி சிவனே
காலன் கருதியே புதல்வணையும் முடுகாமல் தயவு
செய்வாய் சிவனே
அங்கயற் கண் வாலையுமை மங்கையர் பங்காளா
ஆதி சிவனே.
மன்னனவன் மகனிடமாய்த்தான் அனுகாவண்ணம்
காப்பாய் சிவனே.

மார்க்கண்டன் பூசை தோற்றம்

கொச்சகம்

சதுர் முகனார் உபதேசம் செய்தபின்பு
சிவசங்கரனைப் பூசைசெய்ய மார்க்கண்டையன்;
விதிமுறையாய் நதிதனிலே ஸ்நானம் பண்ணி
விநாயகனை நாயகனை நமஸ்கரித்து மிகுதவஞ்சேர்
மதிகதிர் சூழ் உலகந்தன்னில் ஆயிரத்தெட்டடு
மகாஸ்தலங்கள் தரிசிக்கவேண்டுமென்று;
கடல்சூழ்ந்த நதியைவிட்டுப் பார்த்திடவே
மறையோனும் புறப்பட்டானே.

தரு

புறப்பட்டானே மார்க்கண்டையன் புறப்பட்டானே
புறப்பட்டான் மிருகண்டன்பெற்ற புத்திரன்தானும் - திசை

யெட்டுப் பதினாறு திக்கிலும் பூசை செய்ய —
 (புறப்பட்டானே)
 மாதாவும் புகழ்காசி வளரும் இராமேஸ்வரம் - மேதினில்
 தனித்தவர்
 விளங்கப் பூசை செய்ய — (புறப்பட்டானே)
 கெங்கைச் சடையணி மங்கையோர் பங்காளா-கர்த்தன்
 திருப்பதத்தை நத்தித் தவமே செய்யப்—(புறப்பட்டானே)
 மேதினியோர் போற்றும் விஸ்வநாதர் பாதம் -
 மாதவம் புரிந்திட
 மார்க்கண்ட முனிவனும் — (புறப்பட்டானே)

கொச்சகத் தரு

முந்தியுமே முப்புரத்தை முன்னள் சிரித்தெரித்தாய்
 அந்தி வர்ணை உந்தன் அடைக்கலம் உன்னடிமை
 இந்த நதிதேடி ஏகினேன் உன் பதத்தை.

தரு

தந்தே கிருபை செய்வாய் விஸ்வநாதா-என்னைத்
 தற்காத்து ரட்சி ஜீயா விஸ்வநாதா.
 வந்தேன் சிறுவனையா விஸ்வநாதா - எமன்
 வாராமல் காத்தருள்வாய் விஸ்வநாதா.

கொச்சகம்

கட்டும் பாசக்கயிறைடுத்துக் கடுகி எமனும் எனைத் தேடி
 வெட்டும் கடாவில் மீதேறி விருது கூறி வருமுன்னமே
 திட்டத்துடனே உனது திரு செம்பொன் பாதம்
 தெரிசனைமே.

தரு

இஷ்டத்துடனே ஆளும் விஸ்வநாதா - என்னை
 இரட்சிக்க வந்து முன்னில் விஸ்வநாதா

மட்டுப்படாத காசி விஸ்வ நாதா - மறல்
வந்தெனித் தொடாமல் காப்பாய் விஸ்வநாதா.

கொச்சகம்

கங்கைதெனியும் சடையில் வைத்து காளியுடனே வாதாடி
மங்கை தெனியும் பாகம் வைத்து மானும் மழுவும்
கரத்தேந்தி
எங்கும் நிறைதிரு வொளியாய் இலங்கும் கயிலை
ஈஸ்வரனே

தரு

உன்னைச் சங்கையுடனே தொழுவேன் விஸ்வநாதா -
என்னைக்
காத்தருள வேணுமையா விஸ்வநாதா.
பொங்கரவ மாலைபூண்டாய் விஸ்வநாதா - கூற்றுவன்
பிடியாமல் என்னைக் காப்பாய் விஸ்வநாவா.

கொச்சகம்

அரியும் அயனும் மிகத்தேடி அன்று கானத் திருப்பத்தை
படிமீது நான் காணப் பாரில் தவமே பூண்டு நின்றேன்
அடியேன் இரங்கி வருந்துதற்காய் அன்னை பிதாவாய்
நீரங்கி.

தரு

வரவேணும் வேணுமையா விஸ்வநாதா - என்
மனத்துயரைத் தீர்க்கவேண்டும் விஸ்வநாதா
தரவேணும் வேணுமையா விஸ்வநாதா - வரம்
தந்தென்னைக் காருமையா விஸ்வநாதா.

மார்க்கண்டன் கவி

கதிரவன் உதிக்கு முன்னே கடுகியே எழுந்திருந்து
நதிதனில் ஸநானம் பண்ணி நாதனை நமஸ்கரித்து
திரு வெண்ணீறனிந்து ஏகன் திருப்பதம்தனையும்
போற்றி

பரமனிப் பூசை செய்யப் பாங்குடன் ஏகினுனே.

கவி

சிந்தையே தெளிந்து மைந்தன் தெய்வமே கதியென்
இறண்ணி
வந்தவன் காசிதன்னில் மருத்துதி மயிலாள் புத்திரன்
கெங்கை நீராடிக் காவில் கூவிள மலரும் கொய்து
விந்தை சேர்காசி வாழும் விஸ்வநாதரைப் பூசை
செய்தானே.

பூசைத் தரு

கொச்சகம்

மானும் மழுவும் கரத்தேந்தி வளரும் திங்கள்
கொன்றை தும்பை
தானும் சடையில் தரித்தவரே தவத்தில் அடியேன்
உனைவேண்டி
நானே உனது திருப்பதத்தை நாடித்-துதிக்க அமரர் முதல்

தரு

தேவர் முனிவர் சித்தம் போற்றிடும் - காசி வாழும்
சிவா அரகரா கரா சிவனே - ஓம் நமசிவாய மென்றிடும்
தேவனே விஸ்வநாதவிங்கமே.
சிவ சம்போ சிவா மூவருமொரு ரூப மானீரே -
பரமதற்பர மூர்த்தியே

சிவ கீர்த்தியே - புகழ் கார்த்திகை வளர்காசி வாழும் -
முதல்வனே
உனைப்பூசை செய்கிறேன் சிவசம்போ சிவா

கொச்சகம்

ஆயனெனவே பேர்ப்படைத்து அசோதை புதல்வன்
எனவளர்ந்து
பேயாய் எழுந்த அரக்கியையும் பிசைந்து முலைப்பால்
அமுதமுண்டாய்; மாமஜையும் வதைபுரிந்து தயவாய்
வெண்ணெய் திருடு உண்டாய்.

தரு

மாயன் பூசை புரியும் பாகரே விசாலாச்சி பங்கில்
வாசமாய்

கிருபை நேசமாய் அருள்
மோசமில்லாத காசிமாநகர் வாழும்
விஸவநாத லிங்கமே - சிவ சம்போ சிவா.
நேசமாய் உன்னைப் பூசை செய்கிறேன் கிருபைபுரியும்
நித்தனே.

பரசித்தனே கிருபை கர்த்தனே உத்தன் சித்த மிரங்கி
இரட்சித்தருள வேணுமையனே - சிவ சம்போ சிவா

கொச்சகம்

காளியுடனே வாதாடு கருத்தும் வானேர் கண் காண
ஆழி சூழும் முப்புரத்தை அன்று சிரித்து நகைத்
தெரித்து
ஹாழி ஹாழி கால மட்டும் ஒளியாய் இலங்கும்
மகேஸ்வரனே

தரு

ஆழிநடுவில் அமர்ந்த ஈஸ்வரா - இராமேஸ்வரத்தில்
ஆயங்ம் அன்பு
நேயமருள் அச்சுதன் எனும் பச்சை மாலெங்கள்.
ஜயன் பூசித்தருள் இராமலிங்கமே - சிவசம்போ சிவா
பாரிலே எமன் எனைத் தொடாமலே - அரகராகரா -
சிவ சிவா
சிவா - குருவே ஞான ஓளியே - ஏக பரமே உன்னைப்
பூசை செய்கிறேன். — (சிவசம்போ சிவா)

கொச்சகம்

புவியில் வாழும் மாணிடர்கள் பொருந்தி அனேகபாவங்கள்
செய்து
தாவி இராமேஸ்வரம் பணிந்து தானம் பண்ணித்
தாய் பதத்தைக் கூவி; பாதம் பணிந்து
கும்பிட்டியை வணங்கு வார்க்கு.

தரு

பாவம் தீர்த்துக் கெதி கொடுத்தவா - பருவதத்தினில்
பாவையான யோக தற்பரிஏக போகமாய் நிறைந்தவர்
பங்கில் வாழும் இராமலிங்கமே — (சிவசம்போ சிவா)
ஆவலாயுமைப் பூசை செய்கிறேன் — அரகரா கரா
சிவ சிவா சிவ - பரமஞான குருவே உன்பாதம்
அடியேனுக் கருள் புரிய வேணுமே.

தேவாரம்

சொற்றுனை வேதியன் சோதி வானவன்
பொற்றுனை மலரடி பொருந்தக் கைதொழுக்
கற்றுனை பூட்டியோர் கடவிற் பாய்ச்சினும்
நற்றுனையாவது நமச்சி வாயவே.

[63]

கொச்சம்

முன்னாள் வைகை பெருகிவர முதல்வன் சோழ நகர் மீதில் அங்ஙாள் ஒருத்தி ஆளில்லா அவளும் இரங்கி அழுததற்காய் பின்னால் கைமேல் சுடும் உதிர்ந்த பிட்டுக்காக மனம் பொருந்தி.

தரு

வைகை அடைக்க மண்ணைச் சுமந்தவா - திருக்கூடல் வாழும் அத்தனே - சிவ முத்தனே - கயிலை கர்த்தனே - தேவ சத்த ரிஷிகள் வானேர் போற்றும் சொக்கவிங்கமே - சிவ சம்போ சிவா - கையில் வில்வங்கொண்டு வந்து நான்-கயிலையங்கிரி அருள்விங்கமே - காட்சி கொடுத்து மீனுட்சி பாகரின் கருணை பெறவே - பூசை செய்கிறேன். சிவ சம்போ சிவா

கொச்சகம்

அங்க மகிழ்ந்து நிதஞ் சேவை அரனே சிவாய மெண்ணித் தவமும் இன்ப மகிழ்ந்து களிகூர்ந்து - இறையவன் தனது திருப்பதத்தை உம்பர் மகிழும் பராபரனே - உனை நினைந்துள்ள பாதம் நிதம் சேர

தரு

அன்பு மகிழ்ந்த பூசை செய்கிறேன் - கயிலை வளரும் ஜயனே பரமஅய்யனே - கிருபை புகழ் உனது பாதம் அடியனுக் கருள் புரிய வேணுமே - சிவ சம்போ சிவா எமனை வெல்லப் பூசை செய்கிறேன் - கயிலை வாழும் இறைவனே

குருபரம ஞான கர்த்தனே கிருபை ஈஸ்வரா—
இரங்கி எந்தனுக்கு அருள் புரிய வேணுமே—
சிவசம்போ சிவா.

சபைக் கவி

மதுரையில் சொக்கவிங்கம் மனமகிழ்ந்திடப் பூசித்து
விதிவசம் வினையறுத்து மிருகண்ட குமாரன் தானும்
அநேக நேசம் பொருந்தும் இனை ஆவிடநாதர்¹ கோவில்
பதிபுக்கு நதிகளாடிப் பணிந்தவன் பூசை செய்தான்.

கொச்சகம்

மானும் மழுவும் கரத் தேந்தி மாது தனையும் பாகம்
வைத்து
கூன் விழும் நற்பிறையும் வில்வம் கொன்றை சூடும்
கோமானே
வானேர் போற்றும் திருப்பதியில் மறையோர் நிகழ்ச்சி
கேட்பானே

தரு

ஆனை உரித்து அணிந்த ஈசனே - மாணிக்க வாசகர்க்கு
அருளொக் கொடுத்து இருளொ அகற்றி அவனி அறிய உன்
அருளொப் பெற்ற ஜென் பெற்ற இராமலிங்கமே—
சிவசம்போ சிவா
புலியை உரித்து கலையாய் உடுத்தவா - பொன்னின் மேரு
கிரியதனில் என்றும் வடிவாய் - நின்றிலங்கும் புண்ணிய
பாதம் பூசை செய்குவேன் - சிவசம்போ சிவா

1. ஆவடைநாதர்

[65]

கொச்சுகம்

வருந்தித் தவமே புரிவதற்கு வானேர் இமையோர்
முதல்வருக்கும்
திருந்தி வாலீ மனேன்மணி தினமும் தினமும்
பூசித்திருப்பவர்க்கும்
பொருந்திக் கேட்டவரம் கொடுக்கும் பெண்ணைம்
வாலீ வடவாகி.

தரு

குருந்தடியினில் வீற்றிருந்தவா-சிவமோகனுகிக் கோதையான
வாலீ அம்பரி மாதையே மனம் மகிழ்வினேடு
கூடிவாழும்

கொன்றை சூடியே - சிவசம்போ சிவா.

நகைத்துப் புரத்தை எரித்த ஈசனே பொன்னின்
மேருகிரியில்
நாதனே திருப்பாதனே சிவவேதனே உந்தன் பாதமுதவி
நாளும் எந்தனை ஆளும் ஈசனே - சிவசம்போ சிவா

கவி

இத்துணை உடையோன் வேந்தருக்கருள் முன் செய்தாய்
பித்துணை மிருகண்டருக்குப் புத்திரபலனும் ஈந்தாய்
எத்துணை இனிவேறில்லை எமனென்னை முடுக்கிடாமல்
நற்றுணை யாவது நமசிவாயமே.

சபைக் கவி

அற்புத விங்கம் தன்னை அன்புடன் பணிந்து போற்றி
காப்பது கடனே யென்று காவேரி நதியில் மூழ்கி
சேர்ப்பது பாவமென்று திருவினை காவல் கொண்டு
பொற்பெறும் சுயம்புவிங்கம் பூசித்தான் பூசித்தானே.

கொச்சகம்

நம்புமதியார் தங்களுக்கும் நாடும் பெரியோர் யாவருக்கும் வெம்பி மனமும் புண்ணைகி விரும்பு மதியார் தங்களுக்கும் அன்பு மகிழு வானேரும் அமரர் தேவர் முதல்.

தரு

தும்பி தனக்குக் காட்சி கொடுத்தவா-சிலந்தி பூசித்த சிவ சிவா சிவ பரம ஞான குருபரா ஓம் நமசிவாய — தேவர் போற்றும் சுயம்புலிங்கமே - சிவ சம்போ சிவா. நந்தி முன்னிற்க அருள் கொடுத்தவன் -

அகிலாண்டவளுடன்
சிந்தை மகிழ்ந்து அந்தர முதல் சித்தரிஷிகள் மற்றும்
வானேர் தேவர் போற்றும் சுயம்புலிங்கமே—

சிவசம்போ சிவா

கொச்சகம்

அன்பர்க் கிணிய முல்லை மலர் அடுக்கொண்டலரி

செவ்வலரி
தும்பை வில்வம் துளசி பத்திரி சுகந்தம் பிச்சி இருவாட்சி
செம் பொற்பாதம் நிதம் பணிந்து தினமும் பூசித்தினி
உனக்கு

தரு

செண்பக மலர்கொண்டு வந்து நான் சிவசம்போ சிவா பரம ஞான குருபார நமசிவாய திருவடி தன்னைப்

பூசை செய்கிறேன்
சிவசம்போ சிவா - நலம் பெற உமையும் பூசை செய்கிறேன் அரகரா கரா சிவ சிவா சிவ—

பரம ஞான குருவே இரங்கி நானும் எந்தனை ஆனும் ஈசனே - சிவ சம்போ சிவா,

சபைக் கவி

சுயம்பு விங்கத்தைப் போற்றி செய்திடும் கர்மம் தீர
அண்புடன் பூசைசெய்து அகண்டவன் திருவையாற்றில்
பண்புடன் நதிகளாடிப் பஞ்ச ஒளஷகதம்மை
இன்பமாய் நமஸ்கரித்து இனித் தவம் புரிகின்றுனே.

கொச்சகம்

பஞ்ச மகாமேரு மத்தாக பருத்த நாகம் கயிருக
மிஞ்சும் தேவர் பக்கவில் வினவி அமிர்தம் கடையுமங்நாள்
ஜந்து தலைவாய் நாகம் விடும் ஆலம் பெருகத்
தேவருக்காய்.

தரு

நஞ்சை அமிர்தமாக உண்டவா - திருவயிற்றில் - நமசிவாய-
பரமஞான குருவே எங்கும் நீர்நாடி வாழும் பஞ்சர
மகேஸ்வரா — சிவசம்போ சிவா.

காலன் வராமல் பூசை செய்கிறேன் - அருள் பெருகியுன்
காட்சி கொடுத்துத் தாழ்ச்சி வராமல் -
சிலமாணிடர் ஏச்சில்லால் உன் கருணை புரிந்து
ஆளுமையனே - சிவசம்போ சிவா.

கொச்சகம்

இந்நாள் உன்னை நான் பூசை செய்கிறேன் - கைலயங்கிரி
ஈசனே - பரமேசனே - கிருபை வாசனே - அன்பர்
போதனே; என்னை இரட்சித்தரு வேணுமையனே
சிவ சம்போ சிவா.

காலன் வராமல் பூசை செய்கிறேன் - அரகரா கரா
சிவ சிவா சிவ பரமஞான குருவே உன்பாதம்
காட்சி கொடுத்துக் காருமீசனே - சிவசம்போ சிவா.

[68]

சபைக் கவி

செண்பகமலரினுலே சிறக்கவே பூசை செய்து
 அன்புடன் ஜயன் பாதம் அருள்பெற்று மைந்தன் தானும்
 பண்புடன் நதிகளாடிப் பணிந்துமே தொழுதி போற்றி
 கும்பகோணத்தில் புக்கு கோவில் பூசை செய்திருந்திட்டானே

கொச்சகம்

துன்னும் கயிலை வரை மகிழ்ந்து தும்பை கொன்றை
 தனிச்சூடு
 என்னும் திருவொளியாய எங்கும் நிறைந்த ஈஸ்வரனே.
 மண்ணும் விண்ணும் படைத்து அதில் வானேர் மனுவோர்
 செய்த கர்மம்

தரு

சென்ம வினையைத் தீர்க்க வந்தவா - திருக்குடங்கதயில்
 சிவ சிவா
 கயிலை வாசகா¹ - பரம குருவாகி வந்து தேவர் போற்றிடும்
 கும்பலிங்கமே சிவ சம்போ சிவா - மன்மதன் தன்னைத்
 சிரித் தெரிந்தவா
 மங்கள நாயகி வாலையான ஈஸ்வரி பங்கில் நேசமாக
 நிதமும்
 முகந்து வாசமான பரமாதனே - சிவ சம்போ சிவா

கொச்சகம்

ஆலகால விஷம் பெருகி அன்றே தேவர் வானவர்கள்
 ஞாலம் முழுதும் அழித்திடவே நாடிப் பெருகும் ஆலமதை
 கோல மானும் மழுவேங்கி கூடி அமிர்தமாகவுண்ட

1. வாசா

தரு

பாதம் தனியே பூசை செய்கிறேன் - எமன்வந்தென்னை
எனை வீசிக்கொடிய பாதகக் கொலை செய்திடாமல் -
பாருமெந்தனைக்
காருமீசனே, சிவ சம்போ சிவா-
ஞால மகிழிப் பூசை செய்கிறேன் - எமன் தொடாமல்
நாயகா பரயோகனே இனியாருமில்லை எனக்கு கந்து
துணை செய்வாய் நமசிவாயமே - சிவ சம்போ சிவா

விருத்தம்

கோடானுகோடி விங்கம் கொண்டவன் கும்பவிங்கம்
தேடியே மகிழ்ச்சி பெற்று சிறக்கவே பூசை செய்து
நாடியே மருதார் வந்து நதி தனில் தீர்த்த மாடி
ஆடியே பாடிக்கொண்டு தேவராலயம் பூசை செய்தானே.

கொச்சகம்

அருவாகி உருவாகிப் பரமுமாகி ஐந்தெழுத்து உயிருமாகி
ஆகாரமாகி குருவாகி கரைசண்ட ஞானமாகி

கோலமலராகி

அதில் வசமாகி உருவாகி பதினாலுலகிற்கும் ஒளியாகிப் பர
மூர்த்தி ஒன்றுகி நின்று

தரு

திருவுலாவிய மருதார் வாசனே; தேவர் போற்றும்
சித்தனே
பரமுத்தனே - கிருபை கர்த்தனே அருள் பெற்ற
பரமதேவனே
மகாவிங்க மூர்த்தியே சிவ சம்போ சிவா.
குருவின் மேலுதித்திடாமலே தரணிமீதில்

கருணையோடு இத்தருண முதலிக் காத்துன்னடியேன்
பார்த்து மகிழ்க் காட்சி கொடுத்துக் காருமீசனே -
சிவ சம்போ சிவா.

தேவாரம்

மனமெனும் தோணி பற்றி மதியெனுங் கோலை யூன்றிச்
சினமெனும் சரக்கை ஏற்றித் திரைகடலோடும் போது
மதனெனும் பாறை தாக்கி அறியும் போதறிய வொன்னை
உணர்வென்னும் உணர்வை நல்காய் வொற்றியிருடைய
கோவே

கவி

திருவுடை மருதூர் வாழும் சிவலிங்கம் தனைப் பூசித்து
அறிவுடன் மெந்தன் தானும் அகமகிழ்ந்தவரைப்
போற்றி

திருவண்ண மலையில் வந்து தீர்த்த முமாடிவேடமும்
பரிவுடன் பூண்டுகொண்டு பணிந்தவன் பூசைசெய்தானே.

தரு

செங்கை குவித்தும் பூசை செய்கிறேன் - அரகரா கரா
கரா - சிவா - சிவா - சிவா
பரமஞான குருவே உனது சித்தமிரங்கி ஆளுமையனே
சிவசம்போ சிவா

பாகனே உனைப் பூசை செய்கிறேன் - எமன்
கொடிய பாதகன் கையினில் எனைத் தொடாமல்
விசுவாசம் கொண்டே எமன் வராமல் பார்த்து
இரட்சித்துக்காக்கவேணுமே
சிவசம்போசிவா

தேவாரம்

உண்ணுமலை உமையாளாடும் உடனுகிய வொருவன்
பெண்ணுகிய பெருமான்மலை திருமாமணி திகழு
மண்ணூர்ந்தன அருவித்திரள் மழலைப் முழ வதிர
அண்ணுமலை தொழுவார் வினை வழுவாவண்ண மறுமே.

கொச்சகம்

அரவும் திங்கட் சடை அணிந்து அமர் வானேர்
தேவர் முதல்
பரவி நிதமும் கயிலை தன்னில் பரம ஒளியாய் இலங்கி
வளர்வீர் தம்மை

தரு

கரமே குவித்துப் பூசை செய்கிறேன்-காஞ்சிபுரத்தில்
காலன் வந்தெனை
வதை செய்யாமல் நீர் தயவுடனிரங்கி உன்பாதம் காட்சி
கொடுக்க
ஏக பரமேஸ்வரா சிவ சம்போசிவா - மனதார
மூல்லை வில்வம்
கொண்டு நான் உனது பொற்பாதம் மலரடிதை நிதமும்
வேண்டி மறவி வர்மல் உனது பாதம் காட்சி பெறவே
பூசை செய்கிறேன் - சிவ சம்போ சிவா.

கொச்சகம்

செம்பினுலோர் கம்பமிட்டு சிறக்கும் தங்கக் குடம்
கவிழ்த்து
அம்பு முனைபோல் ஊசியிட்டு அதன் மேல் விரலை
மிகலூன்றி
உன் பாதம் தனிலே போற்றும் உந்தன் பாதம்
காணவென்று

தரு

கங்கை தன்னைச் சடை அணிந்தவா - கண்ணப்பனுக்குக்
கருணை புரிந்து மனமும் மகிழ்ந்து தருணமுதவி அரன் முன் நின்று
காட்சி கொடுத்த மோட்சலிங்கமே - சிவ சம்போ சிவா

சபைக் கவி

கண்ணப்பன் பூசை செய்த காளாத்திரி நாதன்தன்னை
விண்ணப்பஞ் செய்து போற்றி; வேண்டியதவழும் பெற்று
நன்னகர் தன்னை விட்டு நாடியே சிற்றம் பலத்தில்
மன்னவன் தீர்த்தமாடி மைந்தனும் பூசை செய்தானே.

கொச்சகம்

செல்வக் கயிலைமலை மேவும் சிவனே தேவர் வானேரூம்
சொல்லப் படாத அரசு பெருந்துண்டும் அண்டர்
வசக்கள் முதல்
வல்ல கெருடர் கெந்துருவர் வானேர் இமையோர் காண
நல்ல கனக சபை தனிலே ரிஷிகளையும் பின்பு விட்டு

தரு

தில்லைப்பதிவாழும் சிதம்பர மேஸ்வரா - காளிதன்னுடன்
சிந்தை மகிழ்ந்து. ஒற்றைக் காலில் தேவசபையில்
நடம்புரியும்
தேவனே - மகாலிங்க மூர்த்தியே - சிவசம்போ சிவா

தில்லைக் கனக சபையில் இருந்து நீர் ஒற்றை காலில்
திமிதிமி
திமி யெனவே தேவர் மூவர் இருவர் காண திரு
நடனம் செய்த சிற்றம்பல மேஸ்வரா - சிவசம்போசிவ

தரு

மங்கையுடன் வாதாடும் பாகனே சிவகாமி அம்மன்
மனது மகிழு
கருணையுடனே வாலையான தேவியர் தன்னை மருவி
மகிழும்தில்லைநாதனே - சிவ சம்போ சிவா
சிங்க முயலகன் மேல் பாதம் பணிகிறேன் கிருபை யுகந்து
சித்தமிரங்கிக் கர்த்தனே உந்தன் பொற்பாத மேனும்
நற்றுளை பெறு தெரிசனை யெனக் கருணை யெனக்
கருள வேணும்மே - சிவ சம்போ சிவா

கொச்சகம்

ஜங்தென் றெழுத்தால் கொண்டையிட்டு அறிவென்றதனால்
தாளம்பூட்டி - சொல்மறை நான்கினைத் தெரிந்து சித்த
மொன்றில் ஒருப்படுத்தி பஞ்சென்றே மனமதில் எண்ணி
பரமசிவத்தைக் கெதியென்றெனக்கு நெஞ்சின் னினாந்து
பூசை செய்கிறேன் அரகரா கரா சிவ சிவாசிவ
பரமஞான குருவே; இரங்கி இரட்சித்தருளவேணும்
ஜயனே - சிவசம்போசிவா
தஞ்சம் நீரல்லால் வேறுகெதியில்லை ஏகனே சிவசங்கரா
சிவசம்புவே உன்னை நம்பும் ஏழை அவதிவராமல் தானும்
கருணை தந்தாள வேணும் சிவ சம்போ சிவா.

தேவாரம்

கற்றுங் கரியோம்பி கவியை வாராமே
செற்றூர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய

முற்று வெண்டிங்கள் முதல்வன் பாதமே
பற்று நின்றுரைப் பற்று பாவமே.

சபைக் கவி

மூல்லை மல்லிகை மலரிடுலே மூன்றுள் பூசை செய்து
அல்லும் பகலுமாக அருந்தவும் பேறு பெற்று
தில்லையை விட்டு நீங்கி ஆழிதனில் வந்து
வல்லவன் தீர்த்தமாடி மகிழ்வுடன் பூசை செய்தான்.

கொச்சகம்

பொன்னின் மேரு கிரியதனில் புகழ் வானேர்
முனிவர் முதல்
என்றும் திரு ஒளியாய் இலங்கும் கயிலை ஈஸ்வரனே
கன்னி பாகம் தனை இருத்தி கருத்தும் வானேர் கண்காண

தரு

சென்னிதன்னில் கெங்கை சூடியே-சீகாழி வாழும் சிவ சிவா
பரம ஞான குருவே ஓம் நமசிவாய மென்றும்
தேவர் போற்றும்
சடைநாதரே சிவசம்போ சிவா பின்னை எனக்கு வேறு
துணையில்லை பிஞ்ஞுகா நல்லாள் பித்தரே பரசித்தனே
ஆதிகர்த்தனே அருள் பெத்தனே உந்தன் பேறு
கிடைக்க வேணுமையனே சிவ சம்போ சிவா.

கொச்சகம்

காலந்தோறும் மலடிருந்து கருகி மனமும் புண்ணுகி
ஞாலம் மகிழ் புத்திரற்கு நன்னமிர்த மில்லாமல்
ஆலம் சூழ்ந்த வையகத்தில் அம்மை கெதியென்றே
ஏந்தினுயே

தரு

பாலனுக்குப் பாலித்த தவதிருநிலை அம்மன் பாவயோக
காலமறிந்து தேவர் பங்கில் வாழும் பிரமலிங்கமே -
நூலம் மகிழுப் பூசை செய்கிறேன் அர கரா கரா
நூன குருவே உன்பாதம் கருணை தந்தாள வேணுமே
நூன குருவே உன்பாதம் கருணை தந்தாள வேணுமே
நூன குருவே உன்பாதம் கருணை தந்தாள வேணுமே
நூன குருவே உன்பாதம் கருணை தந்தாள வேணுமே

தேவாரம்

பொன்னர் மேளியனே புதித்தோலை அரைக் கசைத்து
மின்னர் செஞ்சடைமேல் மிளிர் கொன்றை அணிந்தவனே
மன்னே மாமணியே மழபாடியுள் மாணிக்கமே
அன்னே உன்னை யல்லால் இனி யாரை வினைக்கேனே.

கொச்சகம்

ஐங்கென்றெழுத்தை நிதம் சேர்ந்து அகலவிடாமல்
வஞ்சனை கொடிய தீவினையும் மாருத நோயும்
தஞ்ச மெனவே துதிப்பவர்க்குத் தானே மனது இரங்கி.

தரு

பஞ்சாட்சரத்தால் வினைகள் தீருமே திரு வேலூர் அமர்ந்து
பாரின்மீது ஒருவர் அபாரமாய் நீரெடுத்துப் பண்புடன்
வைத்திலிங்கமே
சிவசம்போ சிவா - அஞ்சி வந்துந்தன் சரணம் பணிந்து நான்
அரகரா கரா சிவ சிவா சிவ பரமநூன குருவே உன்பாதம்
அமர வாழ்வைப் பூசை செய்கிறேன். சிவசம்போ சிவா

தேவாரம்

பேராயிரம் பரவி வானேர் ஏத்தும் பெம்மானை
பிறவிவல்லார் அடியார்க் கென்றும்

வாராத செல்வம் வருவிப்பானை மந்திரமும்
தந்திரமும் மருந்து மாகி

தீராத நோய் தீர்த்தருள வல்லான் தன்னைத்
திரிபுரங்கள் தீயெழுத் திண் சிலை கைக்கொண்ட
பேரானைப் புள்ளிருக்கும் வேறுரானைப் போற்றுதே
ஆற்ற நாள் போக்கினேனே

கொச்சகம்

சிந்தை மகிழ்ந்து தேவர்க்கும் தேவர் வானேர் ரிஷிகள்
முதல் அவர்களுக்கும்
அந்தம் பெருகும் ரிஷிகளுக்கும் அவனி புகழும்
முனிவருக்கும்
விந்தை பெறு நல்லரச ரென விளங்க ஆயிரங்கண்

தரு

இந்திரன் பூசை புரியும் பாகனே திருவாரூரில் ஈஸ்வரா
பரமேஸ்வரா
சிவ ஏகனே உந்தன் அடிதனை இமையோர் போற்றும்
தியாகராசரே
சிவசம்பே சிவா எந்தன் வினைகள் தீர்க்கவேண்டும்
அரகரா கரா
சிவ சிவ சிவா சிவ பரமஞான குருவே உன்பாத
இனை அடிகளைப்
பூசை செய்கிறேன் சிவ சம்போ சிவா

[77]

தேவாரம்

அருளுடைச்சுடரே அளித்த தோர்கனியே பெருந்திறல்
அருந்தவர்க்கரசே
பொருளிடைக்கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்தபோகமே
யோகத்தின் பொலிவே
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த செல்வமே
சிவபெருமானே
இருளிடத்துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்தருளுவ தினியே.

கொச்சகம்

பாதிமதியைச் சடையனிந்து பழியும் கிடந்து
அரவமணிமாலை பூண்டு
வேடன் எச்சி மகிழ்ந்துண்ட பராபரமே சோதிபெறவே
மதுரைதனில்
சொக்கருடனே விற்கு விற்று

தரு

ஆதி அந்த மாகி னின்றவா - திருக்கடையூர்தன்னில்
அகிலம் புவனம் முழுதும் பணிய கயிலயங்கிரி அருளுகந்திடும்
அமிர்தலிங்கம். மகேஸ்வரா சிவ சம்போ சிவா -
பூதலந்தன்னில்
திரிந்துவந்து நான் உனது பாதத்தைப் போற்றிப் புகழுச்
சாத்தி
நித்தம் ஏத்தி உந்தன் கீர்த்தி புகழுப் புனிதனே என்னைக்
காக்கவேணுமே சிவ சம்போ சிவா.

கொச்சகம்

கான் பெருகும் பாற்கடலில் கருதி வானேர் தேவர் எல்லாம்
சாலவே அமிர்தம் கடையவென்று தனி மேருகிரியை
மத்தாக

ஆலம் பொருந்தும் நாகமதைக் கயிறும் அவர்பூட்டி அன்றே
சீல மகிழ்ந்து கடையும் அங்காள் சிறந்த நஞ்சு
பெருகிப் பெருக

தரு

ஆல மருந்தி அழுது பகிர்ந்தவா - கடையூர்தன்னில்
அரகரா சிவனேயென்று
பரம குருவாய் ஒளி விளங்கி அமிர்தவிங்கமாய் ஈஸ்வரா
சிவ சம்போ சிவா என்ற முனிவர் அவலம் தீர்த்தவா அரகரா
சிவ சிவா சிவ பரமஞான குருவே உன்பாதம்
என்தனுக் கருள்புரிய வேணுமே
சிவ சம்போ சிவா.

கொச்சகம்

கரியை உரித்துக் கலையுடுத்து கங்கை தனையும் சடை
அணிந்து
அரியின வேங்கை தோலைப் புனைந்து அன்று விஷபம்
தனில் ஏறி
வரியின் உழுவை தோலை உரித்தவா தேவா மகேஸ்வரனே.

தரு

இருகை குவித்துப் பூசை செய்கிறேன் பரமதற்பா
ஏக பரமேஸ்வரனே
உமைபாகனே கடையூர்வாழும் ஈசனே எனை ஆளும்
ஜயனே
சிவசம்போ சிவா - ஏருமையூர்தி எனைத் தொடாமலே
அர கரா கரா சிவ சிவா சிவ பரமஞான குருவே இரங்கி
இரட்சித்தருள மேனுமையனே - சிவசம்போ சிவா

கொச்சகம் ஈஸ்வரன் தோற்றம்

சிவா சிவா என்ற சத்தம் சிந்தையில் மறுகா வண்ணம் தவமிக முயற்சியோடு தவத்தினில் மார்க் கண்டெயன் அரகரா என்ற சத்தம் அரன் திரு செவியில் கேட்டு ரிஷப வாகனத்தில் ஏறி ஈஸ்வரன் தோற்றினாரே.

தரு

தோற்றினாரே மகேஸ்வரன் தோற்றினாரே தோற்றினார் ஈஸ்வரன் தூய மதியணிந்து வேணி மார்க்கண்டனுக்கு வேண்டும் வரங்கொடுக்க தோற்றினாரே மகேஸ்வரன் தோற்றினாரே - அரகரா சிவா என்று அமரர்கள் புடைகுழு அந்தரதுந்துபி திமிதிந்திமி யென திருவடி பணியவே - மாலும் அயனும் மிக வந்து பாதம் பரவியவேதியர் தேவர் ரிஷிகள் எல்லாம் சிவனே சிவனே என்ன பணியவே இடப்பாகம் தனையிருத்தி மார்க்கண்டன் மகிழவே வரமும் கொடுத்திட எண்ணித் தோற்றினாரே - அண்டர் முனிவர் ஆட அரியும் அயனும் ஆட குண்டல நிரையாட கோதையோர்கவிபாட, மண்டலம் புகழ்பெற்ற மார்க்கண்டன் தவஞ் செய்யும் தெண்டிசை புகழ்பெறு திருக்கடையூர் நாதர் தோற்றினாரே.

கவி

திங்கள் வெண் சடையாய் போற்றி திரிபுர மெரித்தாய் போற்றி கங்கையைச் சடையில் வைத்த திருக்கடையூராபோற்றி

அங்கர வணிந்தாய் போற்றி பூதலம் பணிந்தாய் போற்றி
கங்கையைச் சடை அணிந்தாய் போற்றி போற்றி

மார்க்கண்டன் தரு

அன்னைபிதா குரு தெய்வமும் சீர் கடையூருநாதா¹ உன்னை
அண்டுனேன் நீர் எனைக் காத்தருள் வாய் கடையூருநாதா
பின்னை எனக்குத் துணையில்லைத்தான் கடையூருநாதா
காலன் பிழியாமல் காத்தருள்வீர் கடையூருநாதா
வன்னி மலர் கொண்டு பூசை செய்வேன் கடையூருநாதா
மறவிவந்தனுகாமல் காத்தருள்வாய் கடையூருநாதா
நல்லமலர்கொண்டு பூசைசெய்வேன் கடையூருநாதா
என்னை யமன் வந்தனுகாமல் காந்தருள்வீர் கடையூருநாதா
மல்லிகை மலர் கொண்டு பூசை செய்வேன் கடையூருநாதா
மறவி வந்தனுகாமல் காத்தருள்வீர் கடையூருநாதா
புன்னை மலர் கொண்டு பூசைசெய்வேன் கடையூருநாதா
என்னைக் கூற்றுன் வந்தனுகாமல் காத்தருள்வாய்

கடையூருநாதா

எந்தன் வினையைத் துடைத்தருள்வாய் கடையூருநாதா-எனை
எமன் பிழியாமல் காத்தருள்வாய் கடையூருநாதா
காலன் பிழியாமல் காத்தருள்வாய் கடையூருநாதா
தாமரைமலர் கொண்டு பூசை செய்வேன் கடையூருநாதா
எமன் வந்தனுகாமல் காத்தருள்வாய் கடையூருநாதா

ஈஸ்வரன் கவி

பாலனே பயப்படாதே பதினை வயதுனக்கு
ஞாலமே அறியத் தந்தேன் நம்மொழிதப்பிடாது
காலனுக் கஞ்சவேண்டாம் காகுத்தன் நமன் கொண்டாட
சீலமாம் கயிலை தந்தோம் திருப்பதம் பூசிப்பாயே

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா உம்முடைய
பூசையும் தோத்திரமும் கண்டு உன்மீதில் மிகுதியும் சந்

1. கடலுரில் உள்ள நாதனே, “ஊரு” என்பது ஊரில் என்பதன் கிராமியப் பேச்சுவரும்.

தோஷமாச்சது. என்றென்றும் பதினறு வயதாகக் கட்டளை இடுகிறோம். மகாவிஷ்ணுவும் பிரமதேவரும் மும்முர்த்திகளும் கொண்டாடத் தக்ததாகக் காலனுக்குப் பயப்படவேண்டாம். என்றென்றும் நம்முடைய பாதத்திலே இருந்து பூசை பண்ணிக்கொண்டிரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

கவி -

வாசநல் மலரினுலே மார்க்கண்ட முனிவன் தானும்
ஈசனுர் அடியின் மீது ஏழாள் பூசை செய்ய
பாசமோ டேகி எமன் பயமுறுத்திடாமல் பாலன்
நேசமாய் அரனை வேண்டி நீங்கிடா திருக்கின்றுனே.

எமன் கட்டியம்

மண்டலமே புகழ் பெருகி எமன் மறலி வருவதையே
வழுத்துதற்கு
கண்டசர மாலை இட்டு அஸ்தக் கடகம் பூண்டு
கரத்தண்டேந்தி
தொண்டர் புகழ் தென்திசை ஆள் எமன் மறலி
வருவதையே
தொகுத்துக் கூற வண்டனிபூங்க மலர் கதனும் சபைமீது
வருகின்றுனே.

விளையாட்டுத் தரு

முத்தனிந்த மாலை மார்பன் சித்தர வதன யோக -
தத்துவ மறலிவாசல்
கட்டியனும் வந்தனனே.
சிந்துரப் பிரபல்ய ராசன் - தென்திசைக் கதிபனை -
மைந்தனைன்
மறலிவாசல் மாகதனும் வந்தனனே
அட்டதிக்கும் புகழ்வீரன் - மட்டளவில்லாத தீரன் - இந்தமுறு
எமன் வாசல் கட்டியனும் வந்தனனே

சாற்றறிய புகழ் பெருகும் - கூத்தனைப் பேர்ப்படைத்த
மாற்றலர்க் கதிபனை மரகதனும் வந்தனனே.

கட்டியக்காரன் சொல் தரு

திருவளர் அழகிய தீரஞம் - இந்தச் செகமுற்றும்
புகழ் பெற்ற தீரஞம்
தருவளர் புகழ் உபகாரனும் எமதர்மராஜன் வீதி வருகிறுன்.
மாற்றலார் புகழ் பெற்ற தீரஞம் கீர்த்தி பேருடையதாரனும்
காததரிதான் கெம்பீரஞம் எமதர்ம ராஜன் வீதிவருகிறுன்.
வாழையும் பூங்கமுகு நாட்டியே தெருநின் அலங்காரம்
காட்டியே

தாழை தெருக்களைக் கூட்டியே நிதம் தயவுடன்
மலரிட்டுப்பணிகுவீர்
மூல்லை வில்வமலர் தேடுங்கோ அதில் நல்ல மலர்களைச்
சூடுங்கோ
வல்லவன் பாதத்தை நாடுங்கோ சபை எல்லோரும்
வந்திங்கே கூடுங்கோ
தத்துவம் மிகப்பெருந்தாண்டவன் நவரட்ன மணி
அணிபூண்டவன்
சித்ர கணபாசம் நீண்டவன் உயிர் முற்றிலுமுயிர்
வாங்கும் ஆண்டவன்
ஈரேழு பதினாலு உலோகத்தில் உள்ள ஏறும்போடு
கடைதலை யானைக்கும்
சேரவே உயிர் திட்டம் பார்த்திடும் எமன் தென்திசைக்
கதிபதி வருகிறுன்.
தாரணி புகழ் எமதர்மனும் லோக காரணம் காணவே
வருவதால்
பூரணகும்பங்கள் செய்துநீர் தெருவீதியெல்லாம்
அலங்கரிப்பீரே

தென்திசைக் கதிபதியானவன் வெகுசொந்தமாய்த்
தெருவீதி வருவதால்
இந்த நல் தெருவீதியாவுமே இரட்னபந்தலிட்டலங்காரம்
செய்குவீர்.

வசனம்

இராசாதி இராசன் இராச உத்தாண்டன் இராச கெம்பீரன்
சிரோன் மணி அதலவிதல நிராதல தராதல மகாதல பாதாள
உலோகமும். ஈரேழு பதினாலு உலோகத்துக்கும் சிவ நாய
கனை தென் திசைக் கதிபதி செனகராசாவின் குமாரன் எமதர்ம
ராசன் கொலுவுக்கு எழுந்தருளி வருகிறான். நாங்களும் தெரு
வீதி வருகிறோம். சமுகம் எச்சரிக்கை வெகுபராக்.

எமதர்மராசன் தோற்றம்

அவனிலும் பாக்கியசாலி ஆனதோர் உயிருக்கெல்லாம்
பவ மறுத்தாண்டனை படுங்கொலை களத்தில் வேந்தன்
குவலயம் திட்டம் பார்க்கக்கொலுவினில் இரவிமைந்தன்
நவமணி மாலைமார்பன் நமனுமே தோற்றினானே.

விளையாட்டுத் தரு

முத்தணிந்த மாலைமார்பன் மொழிந்திடு முயிர்கட்கெல்லாம்
குற்றமில்லா தர்மராசனும் எமதர்மராசன் கூற்றவனும்
வந்துதோற்றினானே
குரியகுலத்து மைந்தன் தூதர்கள் புடைகுழுவே
நாரியர் நடனம் செய்யவே எமதர்ம - எமதர்ம ராஜன்
நமனும் சபை வந்து தோற்றினானே.

தென்திசைக் கதிபனை செனக ராசாவின் குமாரன்
அந்தகலும் தர்மராசன் - எமதர்மராசன் சபை வந்து
அன்புடன் தோற்றினானே
மங்கையர் கவரிவீச மாதர்கள் ஆலாத்தி ஏந்த
சங்கைகமிக்க

தர்மராசனும் - எமதர்ம - எமதர்மராசன் நமனும் சபை
வந்து தோற்றினானே
மத்தளத் தொனி முழங்க - வாகு சித்திரக் குடைபிடிக்க
வெற்றியுள்ள தர்மராசனும் எமதர்மராசன்
வேந்தன் சபை வந்து தோற்றினான்.
மார்பினில் பதக்கம் நீடவனிதையர் கவரி போட
ஆரமல்லி பூண்டராசனும் எமதர்மராசன்
அரசன் சபை வந்து தோற்றினானே.

கவி

எவலுக்கினிமையான இனிய மாகதரே கேளும் -
பாவபுண்ணியங்கள்
தன்னைப் பார்த்துமே எழுத வல்லார் மேவுசீர் கணக்கார்
தன்னை வீட்டினில் விடாமல் நீங்கள் காவலன் தன்னை
இங்கே கடுகிநீர் அழைத்திட்டரே.

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா; அதல விதல சுதல
நிராதல, தராதல, மகாதல, பாதாள லோகமும் அளந்தவனுய்
இருக்கப் படாநின்ற சித்திர புத்திரரை அதிக சீக்கிரமாக
அழைத்து வாரும் பிள்ளாய் கட்டியக் காரா.

சித்திர புத்திரர் தோற்றம்

வையகம் கணக்கிலுள்ள மனுவுக்கோர் கணக்குக்கெல்லாம்
ஜயனும் உயிர்களுக்கு ஆயுச மதித்தே ஒதும்
செய்யதோர் கணக்கரான சித்திர புத்திரனர் தானும்
வையகம் திட்டம் பார்க்க வருகிறார் வருகின்றாரே.

தரு

கட்டிய சுருளோலை நல்ல கைதனில் ஏழுத்தாணி
தானும் கொண்டு
திட்டம் பார்த்துச் சொல்ல நல்ல சித்திர புத்திரரும்
தோற்றினாரே
பொய்க்கும் மெய்க்கும் காட்டிச் சொல்லிப்
புறங்களித்துப் பார்த்திடவே
கைக்கூலிக் காசைப்படா நல்ல கணக்கரும்
சபைதனில் தோற்றினாரே
உச்சிக்கொண்டை கட்டி நல்ல உதறி உதறி நடை நடஞ்சு
விசித் திரக் கணக்கெழுத நல்ல சித்திர புத்திரரும்
தோற்றினாரே.
நாட்டுக் கணக்கும் கொண்டு நல்ல நமனூர் கணக்கும்
தானும்கொண்டு
சீட்டுக் கணக்கும் கொண்டு நல்ல சித்திர புத்திரரும்
தோற்றினாரே.

கவி

சிந்தித்த புவியிலுள்ள சீருடன் மனுவுக் கெல்லாம்
மந்திர முடனே வாழும் எம் கண்டனே இயம்பக் கேளாய்
என்னையும் தான் அன்புடன் அழைத்த சேதி இயம்பிடாய்
எந்தனுக்குச் சுகமுடன் சொல்லுவீரே.

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் எமதர்மராசாவே! என்னை
அழைத்த காரியம் இன்ன தென்று கட்டளையிட்டருனும்
பிள்ளாய்!

எமன் கவி

மெத்தநல் வாசல் மீது மேவுசீர் கணக்கரான சித்திர
புத்திரரான செல்வனே இயம்பக் கேளும், தத்துவம் பொருந்திவாழும்

தரும மார்க்கண்டர்க் கீந்த வயசு எத்தனை ஆச்சுதென்று
இயம்புவீர் இயம்புவீரே!

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் சித்திர புத்திரரே சிவனைப் பூசை
பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற மார்க்கண்டருக்கு எத்தனை வயசு
ஆச்சு துளன்று சொல்லும் பிள்ளாய் சித்திர புத்திரா.

சித்திர புத்திரர் தரு

முன்னௌளில் மிருகண்ட மாழுனி அந்த மொய்குழல்
மருத்தூதி மாதுமாய்;
அந்நாளில் புத்திரனில்லாமல் தவம்புரிந்தனர் கானும் அரசரே;
தவமது புரிகின்ற நாளையில்;
ஏகதற்பரன் அவர் தமக்கிரங்கியே;
வரமுயல் பெறு மொரு புதல்வனைய்;
வயதீரெட்டில் ஈயந்தார்காண் அரசனே;
வயதென்றால் இனிச் சரியாச்சது;
வருவதற்கினி நாளுமாச்சது
தயவுடன் இருதூதர் தனைவிட்டே;
அவன்தனைக் கொண்டுவரச் சொல்லும் அரசனே;
இனிநெடு மார்க்கண்டன் தனக்குத்தான்
இப்போ இரண்டுமே சரிவர முடிந்துது
தனியோ நின் கிருபையுன் விதமிதோ; அதை
தானறிந்திடத் தூதர் ஏவுமே
எவிய தூதர்கள் தனைவிட்டே தவம் இனிதாய்ப்
புரிகின்ற மார்க்கண்டர்
சீவனைக் கொண்டு வரச் சொல்லியே - நீரும் சீக்கிரம்
அனுப்பிடும் அரசனே.
மாதவம் புரிகின்ற மார்க்கண்டன்-அவன் வலிமை மிக்
குடையவன் ஆதலால்
பேதகமினிச் செய்திடாமலே - சென்று
பிடித்தினீர் வரச் சொல்லு மரசனே

கவி

காலனே உயிருக்கெல்லாம் கர்த்தனே பகரக் கேளாய்
ஆலமே உண்டோ ஸீந்த அவன் வயதீரெட்டு மாச்ச
பாலகன் தன்னை இப்போது பாங்குடன் பிடிப்பதற்கு
காலதூதர்களை விட்டுக் கூடுகென அழைத்திடாயே.

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா செந்தனைல் பூதம்
செங்கண்மால் நீலன் என்று சொல்லப்பட்ட தூதுவர்களை
அதிக சீக்கிரத்தே அழைத்து வாரும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா.

காலதூதர் தோற்றம்

அந்த நல் கணக் கைக் கேட்டு அந்தகன் அதட்டும் போது
செந்தனைல் பூதம் என்றும் செங்கண்மால் நீலன் என்றும்
மந்திர பாசத்தாலே மார்க்கண்டன் தனைப்பிடிக்க
சிந்தார காலதூதர் சிறப்புடன் தோற்றினாரே

விளையாட்டுத் தரு

பாசக் கயிறு கொண்டு நல்ல பாங்குடன் வளைத்தி
தானுங்கொண்டு
தேசத்துக் கஞ்சாத பொல்லாக் காலதூதுவரும்
தோற்றினாரே
வெட்டிப் பறித்துவிடும் கானக வேடரைப்போலே
தலைவிரித்து
கட்டிக்கொண்டுபோக இரண்டு கால தூதுவரும்
தோற்றினாரே.
சிங்கப் பல்லைக் கடித்து மீசை திருகி முறுக்கியே கதை
எடுத்து
கண்கள் சிவங்திடவே இரண்டு கால தூதுவர்கள்
தோற்றினாரே.

எப்படிப் பிடிப்போமென்று அவர்களும் இடியது
போலவேதான் முழங்கி
கைப்பிடியாய்ப் பிடிக்க இரண்டு காலதாதுவர்கள்
தோற்றினாரே.

வசனம்

சரணமே சரணம் ஜயா சுவாமி அடியேங்களை அழைத்த
பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளை இட்டருளவேண்டும் ஜயா
சுவாமி.

எமன் தரு

புவனி மன மகிழ் வரும் தூதரே கேளும்-இந்தப்
பூதலத்தில் வள¹
மைதனைப் புகலுகிறேன் கேளும்; அவனிதனின்
மானிடர்கள் உயிர்கள் தனையே வதைக்கும் - அடவுதனை
உங்களுக்கு அறியச் சொல்லுவேனே.

வினை கபடு' சூது பண்ணும் அவரைக் கூட்டிப்போய்-ஒரு
வீட்டிலேத்திக் கீழ்விழுத்தி உயிரை வாங்குங்கோ.

அவரே சொல்வார் வீட்டிலேறிக் கயிறு தெறித்து-வீழ்ந்து
அவதியாகச் செத்தானென்றந்த அவனியோர் சொல்வார்.
கொலை களவு செய்பவர்க்கு மதியைக் கொடுத்து - அவர்
கூடநின்று கழுத்தறுத்துக் கூட்டி வாருங்கோ.

அரவிருக்கும் வழிதனிலே இரவில் கூட்டிப்போய்
அவனதை மிதிக்கப்பண்ணி விஷம் அடிக்கப்பண்ணுங்கோ.

திரவியம் போலான மகனை அரவு கடித்து - நேற்றுச்
செத்துப்போனேன் என்ற பேரைப் பெற்றுவாருங்கோ.

நச்சினிய பண்டமொன்றில் இச்சைப்படுத்தி - அதை
நாடு உண்ணைப் பண்ணி மெத்தப்பாடு படுத்தி

பித்தமொடு வாத கப முத்தோஷச் சன்னியாம்-வாய்
1பேசொட்டாமல் கொண்டு சென்றந்தப் பேரை

வாங்குங்கோ

1. பேசவொட்டாமல்.

இத்தரையில் நானே சொன்ன கட்டளை போலே-இன்றும் என்றும் இம்முறையைக் கண்டு நடப்பீர்.

கவி

ஈசன் மார்க்கண்டர்க் கீந்த இனிய வய தீரெட்டு மாச்சு பாசமே கொண்டுவீசிப் பாலனைப் பிடித்துக் கட்டி மோசமே செய்து நீங்கள் முக்கண் மாலயன் கண்காண நேசமாய்ப் பிடித்துக் கட்டி நிமிஷத்தில் வருகுவீரே.

வசனம்

அகோ வாரும் தூதுவர்களே மார்க்கண்டனுக்கு ஈஸ்வரன் கொடுத்த வயது பதினாறு இன்றளவிலே சரியாச்சுது. ஆகையிலை நீங்கள் பேரய் மார்க்கண்டனைப் பிடித்துக்கட்டி அதிசீக்கிரத்திலேகொண்டு வாரும் பிள்ளாய் தூதர்களே.

கவி

தூதர்கள் வருகும்போது திருக்கடையூரில் வாழும் மாதவம் புரியும் வேத மார்க்கண்டமுனிவன் தாழும் தீதில்லா நதிகளாடிச் சிறந்த பூங்காவில் புக்கு நாதனைப் பூசைசெய்ய நன்மலர் கொய்கின்றன.

பூக்கொய்யும் தரு

கொன்றை தும்பை வில்வமலர் கொய்வேன்-உனக்கு கொண்டுவந்து அர்ச்சனை நான் செய்வேன். மல்லிகையும் மூல்லைவில்வம் கொய்வேன்-உனக்கு மனமகிழ அர்ச்சனை நான் செய்வேன். செண்பகமலர்களை நான் கொய்வேன்-உனக்கு சிந்தை மகிழ்ந்திடப் பூசை செய்வேன் அடுக்கலரி செவ்வலரி கொய்வேன்-உந்தன் அடியினைக்கு அருச்சனை நான் செய்வேன்.

தும்பை மலர் மூல்லை வில்வம் கொய்வேன்-உந்தன்
 திருவடிக்கு நிதம் பூசை செய்வேன்.
 புன்னை மலர் தன்னையும் நான் கொய்வேன்-உந்தன்
 பொற்பதத்தில் பூசை நிதம் செய்வேன்
 பூங்கமலர் அலரிவில்வம் கொய்வேன் - உந்தன்
 பொன்னடிக்கு நிதம் பூசை புரிவேன்
 தாமரை மலர்களை நான் கொய்வேன்-உந்தன்
 தாழிணைக்கு நிதம் பூசை செய்வேன்.

கவி

மூல்லை மல்லிகைகள் சூடு மிருகண்ட குமாரன் தானும்
 நல்ல பூங்காவின் மீது நாடு யங்கிருக்கும் போது
 சொல்ல வொன்றைத் கால தூதுவர் இருபேர் தான்
 வல்லமை வாதுகூறி வழிமீதில் நடைகொண்டாரே.

தூதுவர் சிந்து

இந்துநேர் புகழ் தரும் மைந்தன் மார்க்கண்டன் தன்னை
 எந்த விதத்தாலே பிடிப்போமடா அண்ணே.
 ஐந்து நேர் மாதவழும் சிந்தை மகிழ்வோடு நிதம்
 மைந்தனே பூசை செய்கிறுன்டா அண்ணே.
 ஆதியே நிதம் சேர்வை பூசையே புரிபவனை
 ஏது விதத்தாலே பிடிப்போமடா அண்ணே.
 சோதி சேர் நமது கைப் பாசத்தால் வீசியவன்
 பூசையைக் குலித்துப் பிடிப்போமடா அண்ணே
 பாசமே வீசகிலும் பூசை தவருது நின்றுல்
 வீச வதும் விதமினிக் கூறடா அண்ணே
 பூசையே தவருமல் நேசமாய் நின்ற போது
 வீச பாசத்தை எறிவோமடா அண்ணே

சபைக் கவி

நேசமிடு சண்டன் விட்ட காலதூதர் னிகரிலாப்
வாசமிகு பூங்காவின் இடையே நின்ற மார்க்கண்டன்
தோசமே எண்ணிப் பாராத காலதூதர் துடுக் கண்டவன்
முகம்பார்த்தோதுவாரே

தூதர் கவி

முன்னள் உனக்கு ஈஸ்வரனுர் மொழிந்த வயது
இன்று வரைக்கும் சரியாச்சுதென்று இராசனுரைக்கும்
உன்னை நாங்கள் பிடிக்க வந்தோம் உரைக்கமொழி
பதினாறும் ஒன்றே ஒன்றுமில்லை
பின்னே ஒன்றும் பேசாமல் பிறகே நடந்து வருவாயே.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா முன்னள் ஈஸ்
ரன் கொடுத்த வயது பதினாறும் இன்றளவில் சரியாச்சுது
ஆகையால் யாதானும் மறுமொழியும் பேசாமல் வாரும் பிள்
ளாய் மார்க்கண்டா.

கவி

முன்னள் எனது தொகை வகையும் மொழியும்
இங்நாள் நானும் வருவதில்லை ஏனே நின்று பிதற்றுகிறீர்
பன்னள் கேடு பிடித்தவன்போல் பாதை வழியே மதியாதே
இங்நாள் இருக்கும் தென்திசைக்கு ஏகாய் உயிர்
கொண்டோயே.

வசனம்

அகோ வாருங்கள் காலதூதர்களே வீணிலே உயிர் இழந்து
போகாமல் நீங்கள் இருக்கும் ஆச்சிரமத்திற்குப் போவீர்
களாக.

எதிர்சிந்து

தூதர்: வரமாட்டோமென்று உரைசெய்திடும் மருத்துதியின்
தரைமீதினில் மறுத்தோதிய சாரத்தால் [புதல்வா
உன்னைப் பகரேன்

மார்க்க: உரையென்று நீர்ப்பகருகின்ற தென்திசை வாயுகால
விரைவென்சடை அணியும் பரன் விமலன் [தூதரே
பதம் மறக்கேன்

தூதர்: மறக்கேன் எனத் திட்டேனு சொல்மார்க்கண்டா
நீ உந்தன் வயதானது சரியாகினால் [சொல்லக்கேளு
வலுபேசுவதேது நீ.

மார்க்க: வலுபேசுவதே தென்றுநீ மறுத்தோதிய தூதரே
உங்கள் உயிருக்கீனம் வாராவண்ணம்
ஒடிப்பிழைப்பிரே.

தூதர்: ஒடிப்பிழைத்திடுமென்றுநீ உறுக்கிப் பறைந்திட்டாய்
நாடி உன்னைப் பிடித்தே கட்டி நாமேகாண்டு
செல்வோமே.

மார்க்க: கட்டிக்கொண்டு போவேன் என்ற காலதூதரே
கேளுநீ திருக்கடையூர் வாழும் சிவனுர் என்னை
விடுகார் என அறிவாய்

தூதர்: விடுகார்¹ என்று மறுத் தோதிய வீறுபேசிய
மார்க்கண்டா கடும்பாசத்தினாலே கட்டிக் கலங்கச்
செய்குவேனே.

1. விடார் என்பதன் கிராமியப் பேச்சுருவம்.

மார்க்: கலங்கச் செய்குவேனென வோதிய கலாதூதரே கேளு நீ மலங்காத வண்ணமுமே சிவன் வரமே எனக்கருள்வாய்.

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா நாங்கள் அழைத்த தற்கு மறு உத்தரம் பேச முன்னே சங்காரம் பண்ணிப் போடுகி ரேம் பார்த்திரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

சிந்து

தென்திசைக் கரசான மறவிதான் எந்தனை அனுப்ப-
மறுத்து நீ சந்தேகமுரைத்தாய்; உனக்கெவர் தந்த தத்துவமோ-
என் கை பாசமும்பார், உடன்துனை செங்கண் நீலனைப்பார்
இனியும் நீ பங்கமே படுவாய் தடைசொல்லாது இங்குநீ
வந்திடுவாய். காடுவிட்டிடுவாய். கடும்பாசம் வீசப்பட்டிடுவாய்
உனதுயிர் கூடு விட்டிடுமுன் பிறகே நீ கூட ஒடிட்டா.
திட்டம் பேச் செத்தா. வயது ஈரெட்டு மாச்ச தடா.
இனிவெகு கெட்டியாச்சத்தா.
எனக்கினி இட்டமாச்ச தடா.

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா. நாங்கள் அழைத்த
தற்கு வரமாட்டோம் என்று சொல்லி ஓடிப்போற உனைச்
குலத்தாலே குத்தி, பாசத்தாலே கட்டிக்கொண்டு போவோம்
பார்த்திரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

மார்க்கண்டன் சிந்து

ஆதிசோதியான வேதநாதா கயிலை ஆளவந்த பரம நாத ரூபா
சோதி சேரும் கயிலை வாச நேசா எமன் விடு
தூதர்வாரார் என்னைக் காரு நீசா

பாதிமதி சூடு வீதிமிதே நடமாடியான பரம சோதிநாதா
சாதியின குல காலதூதர் என்னைச் சருகிட வாருர்
அருள்புரியுமீசா
முப்புரத்தை முன்னாள் சிரித்தெரித்தாய் கயிலை
மோட்சவிங்கா விசாலாட்சி பங்கா·
இப்புறத்துக் கெமன்விடு தூதர் வாருர் என்னை இனித்
தொடாமல் காப்பாய் ஏகநாதா
ஆலகால விஷம் பெருகுநாளில் அதை அமிர்தமாக
உண்டாய் பரமநாதா
காலஞ்சேன் எமவிடுதூதர் வாருர் என்னைக்
காக்கவேணும் மதுரை மீனாட்சி பாகா
பண்டு முன்னாள் மதனை நெற்றிக் கண்ணால்
பராபரமாய் எரித்த நாத ரூபா
இன்று என்முன் எமசண்டதூதர் வாருர் என்னை
இனிக்காப்பாய் பரம சோதிநாதா.
அண்டர் வானேர் போற்றும் கயிலைநாதா என்னை எமன்
அனுகிடாமல் காப்பாய் பரமநாதா
இன்றும் இன்றும் உந்தன் பாதம் நாடுவங்கேளன்
இப்போ என்னைக் காப்பாய் பரம பிஞ்ஞக நாதா.

கவி

சிவசம்போ சிவா சிவசம்போ மகாதேவா மகாமண்டல
ஸஸ்வரா
அநவரத பரிபூரண நாயகா; ரிஷப வாசனரூட்சதா; சர்வ
திவ்விய தயாபரமுர்த்தியே, அன்று ஆலகால விஷத்தை
1. அருகில் வருகின்றார்.

ஆகாரம்கொண்டு உண்டபாவினை போலே, அடியேனை
சிவநாயகனே
இரட்சித்துக் காப்பாற்ற வேணும் ஜயா சுவாமி.

தூதன் தரு

உன்னைப்போக விடுவேஞே-வாடாமார்க்கண்டா
உன்னைப் போக விடுவேஞே.
உன்னைப் போகவிடுவமோ பின்னை எம்பேர் கெடுவமோ
உன்னை
குலத்தினாலே குத்தி தென்திசை கொண்டு போவோம்.
ஆதிசிவன் தன்னை உகந்தாய் நிதமும் நாமே-ழுசை
செப்போம் என்று மகிழ்ந்தாய்
எங்கள் மறவி ஆண்டவன் உரைத்த கட்டளைப்படியே
அடித்துன்னையே கட்டிப் பிடித்து நாங்கள் கொண்டு
போவோம்.
தென்திசைக் கதிபதினான் எமதர்ம் ராஜன்

தூதரென்றறியாயோ

வந்து நாமுனைப் பிடித்து சந்து சதை வேற்தாக்கி
தென்திசைகொண்டுபோரேம்; எம்மை அறி மார்க்கண்டா
கடாவில் ஏறும் எமதர்மன்விட்ட தூதரென்றறியாயோ
உன்னையும் இப்போ-கிட்டிய பாசத்தால் வீசிக்
கட்டிக்கொண்டு போவோம் இஷ்டமறிவாய் மார்க்கண்டா.

கொச்சகம்

சிந்தை மகிழ்ந் தென்னேடு வந்த செங்கண் நீலா
செப்பிடக்கேள்
வந்தே நிதமும் தவம்புரியும் மார்க்கண்டனையே சிந்தை
கலங்கிக்கொண்டுபோகத்
தேவராலும் முத்தாது.¹ வந்த வழியே நாமே சென்று
மறவிதனக்கு வழுத்துதற்காய்ப் போவோம் வாடா தம்பி.

1. முடியாது என்பதன் பேச்சு நிலையுருவம்.

வசனம்

அகோ வாடா தம்பி சிவனைப் பூசை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற மார்க்கண்டனைக்கொண்டு போகப் பிரமதோலும் முத்தாது. எமதர்மராசாவுக்குப் போய்ச் சொல்லிப் போடுவோம் வாடா தம்பி.

தூதர் கவி

தென்திசைக் கதிபா போற்றி திறலரியரே போற்றி மந்திர பாசம் பூண்ட மறவி மன்னவனே போற்றி உந்தன் உரை தப்பாமல் உறுதிமார்க்கண்டன் தனியே எங்களாற் பிடிக்கப் பார்த்தோம் இனிமுத்தாது எமராஜனே

வசனம்

அகோ கோளும் ஜயா சுவாமி எங்களால் கூடிய பிரகாரம் மார்க்கண்டனைப் பிடிக்கத் தெண்டித்தோம். பாசத்தினால் வீசி னேம். அவைகளெல்லாம் அவன் செய்யப்பட்ட சிவதவத்தி னைலே நீறு பஸ்பமாகப் போச்சது. ஆகையால் எங்களால் முடியாதைய்யா சுவாமி.

எமன் கவி

முத்தாதென்றியம்பும் காலதூதரே கேள்ர்;
சங்கை சேர் எனது
வாசல் தலங்களில் பெருமையான கண்குளி நெருப்பனேடு
கடுங்கொலை செய்யும் சண்டாளன் இங்கிரு
பேரையும்
இக்கணம் வரச் செய்வாயே.

வசனம்

அகோ வாடா தூதர்களே கண்குளி நெருப்பனையும் கடுங்கொலை சண்டாளனையும் அதிகசீக்கிரத்திலே அழைத்து வாருங்கோ தூதர்களே.

மறுதூதர் தோற்றம்

அந்தகனும் மறலி சொன்ன உரையைக் கேட்டு
 அகமகிழ்ந் துடல் பூரித்தவன் எழுந்து
 கண்குளியுடைய நெருப்பினிய கண்ணன்
 கடுங்கொலை சண்டாளுடைய இரு பேர்தானும்.
 மங்கைதலைப் பாகம் வைத்தோன் தலைப்பூசிக்கும்
 மார்க்கண்டன் தலைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று
 செங்கை தனில் தடி எடுத்து வலைதோள் போட்டு
 சிறுக்க இரண்டு தூதுவர்கள் புறப்பட்டாரே.

விளையாட்டுத் தரு

கட்டிடும் பாசங்கொண்டு மார்க்கண்டலை
 கடுங்கொலை புரிந்திட மனதிலெண்ணி.
 எட்டியே நடை நடந்து கால
 தூதுவர் இருவர்கள் சபைதனில் தோற்றினாரே.
 அந்தரம் திடுக்கிடவே பூமிகள்
 அசைந்திட வானவர் நடு நடுங்க
 சிந்திய அனல் நெருப்பாய்ப் பறந்திட
 தென் திசைக் கால தூதர் வந்தனரே
 தென்திசைக் கதிபன் அழைத்திடும்
 செய்தியை அறிந்திட வேணுமென்று
 வஞ்சகக் கொலைபுரியும் தூதுவர் மறலி இருக்கும்
 சபை தோற்றினாரே.

வசனம்

சரணமே சரணமையா சுவாமி! அடியேங்களை அழைப்
 பித்த பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளையிட்டருளுங்கள் ஜயா
 சுவாமி.

கவி

கடுங்கொலை புரியவல்ல காலதூதர்களே கேள்க்
மடங்கலான் சிவன் தன் பாதம் வணங்கு
மார்க்கண்டன் தன்னை
திடம்பெறப் பாசத்தாலே சீக்கிரம் பிடித்துக்கட்டி
அடைந்து என் சமுகம் நோக்கி அக்கணம் வருகுவீரே.

வசனம்

அகோகேளும் கால தூதர்களே! சிவனிடத்திலே பூசைபண்
ணிக் கொண்டிருக்கிற மார்க்கண்டன் நான் முன் அனுப்பிய
தூதர்களைக் கேவிபண்ணி அனுப்பிய படியால், நீங்கள் தானே
போய்ச் சூலத்தாலே குத்திப், பாசத்தி னை லை கட்டி, அக்
கினியை மூட்டி அதிசீக்கிரத்திலே கொண்டுவாங்கோ கால
தூதர்களே!

தரு

ஆட்டாததையும் மாட்டியே பழி மூட்டாததையும் மூட்டியே
சூட்டாவினைகள் சூட்டியே கொலை செய்விக்கும்
தூதுவர்நாமே
ஊட்டபண்டமும் ஊட்டுவோம் அதில் உள்ளே
தோசமும் காட்டுவோம்
சூட்டாவாதமும் சன்னியாய் மூட்டிக் கொலை செய்விக்கும்
தூதுவர் நாமே
போகா ஊருக்குப் போவிப்போம் கூடிப்போய் நின்று
வஞ்சனை செய்விப்போம்
ஆகாயானைமுன் கூட்டிப்போய் உயிர்வதை செய்விக்கும்
தூதுவர் நாமே
ஏறுக் கொம்பிலும் ஏத்துவோம் அதின் மேலாய்க் கீழ்
விழவாக்குவோம்.
மாருப்பினிகளும் துன்பமும் செய்துவதை செய்விக்கும்
தூதுவர்நாமே

கவி

வளம் பெறக் கடையூர் வாழும் மார்க்கண்டா
வழுத்தக் கேளாய்
தலம் புகழ்ந்திட முன் வந்த எமன்களை
வெருட்டினுற் போல்
நிலம் புகழ்ந்திட எம்மை நீ விரட்டா வண்ணம்
நலம் பெறவேணுமென்றால் நல்குவாய் பிறகே தானே.

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! முன்பு வந்தவர்களை
விரட்டினுற் போல எங்களை வெருட்டக்கூடாது. ஆகையால் ஈஸ்
வரன் தந்த வயதுமோ சரியாச்சுது. ஆனதால் மறு உத்தரம்
சொல்லாமல் எங்கள் பிறகே வாரும்பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

மார்க்கண்டன் கொச்சகம்

நத்திச் சிவனிடை¹ திருப்பாதத்தை நாடியிருக்கும்
சமயத்தில்
கத்திக் கத்திச் சத்தமிட்டுக் கழுதை போலேன் குளறுகிறுய்
பித்துப்பிடித்த வங்களைப் போல் பிசத்தி² ஆவதென்ன-
உந்தன்
எத்துக்கெல்லாம் யானறிவேன் ஏகாய் திரும்பி ஏகாயே

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் தூதர்களே! வீணவார்த்தை பேசி
உயிரிழந்துபோகமல் நீங்கள் இருக்கும் தென்திசையை நோக்கிப் போர்வீர்களாக.

தூதுவரும் மார்க்கண்டரும் எதிர்சிந்து

தூதுவர்: சற்றும் பாராவண்ணமே என்னியே மெத்த
தத்துவம் மேசுகிறுய் மார்க்கண்டா;
பத்தொடு சரிகண்டாய் இன்னும் தத்துவம்
பேசுவதே தடா.

1. சிவனுடைய. 2. அரற்றி.

மார்க்: வயதீரெட்டெனச் சொன்ன தூதர்கள், என்ன மதிகொண்டு என்னிடம் வருவீர்காண். நயவாக என்றென்றும் பதினாறும் சிவன் தந்தெனக் கிருப்பதை அறியாயோ.

தூதுவர்: வயதென்றும் பதினாறும் உனக்குத்தான் சிவன் வரங்கொடுத்திருப்பது மெயையென்றுல்; அயனைடு மால்தேவர் அறியவே முன்னள் ஆரைடு பத்தெனப் பகருவாய்.

மார்க்: பனங்காட்டு நரி சலசலப்பைக் கண்டஞ்சிப் பயப்படமாட்டாது பாவிகாள்; கனம் காட்சி நீ மெத்தப் பிலுக்காதே வைத்துக் கட்டு உன் சமத்தெல்லாம் அறிகுவேன்.

தூதுவர்: அறிவேன் என்றுரை செய்யும் மார்க்கண்டா அர ணைடு மால் தேவர் மகிழுவே; குறியான எனது கைப் பாசத்தால் கட்டிக் கொண்டு போவேன் தினம் அறிவாயோ.

மார்க்: பாசத்தால் கட்டுவேன் எனச் சொன்ன கொடும் பாவியே நான் இனிப் பகரக் கேள்; மாகத்திருக் கடையூர் வாழும் சிவன் வாச முற்றிருப்பதை அறியாயோ.

தூதுவர்: வாசமுற்றிருப்பரென்றுரை செய்தாய் உந்தன் வயசதான் பதினாறும் சரிகண்டாய்; கூசாமல் கொண்டு போவேன் என்றுரை செய்தால் சொல்லைக் குப்பையில் எறிவதோ மார்க்கண்டா.

மார்க்: ஈரெட்டாயக் கொடுத்ததும் அவர் கண்டாய்; என்றும் பதினாறும்கொடுத்ததும் அவர்கண்டாய்;

சரியெட்டு அவர்பாதம் நடந்து நீ அதைத் தெரிவிட்டுக் கேட்டுக்கொள் தூதரே

தூதுவர்: அவரிடம் கேட்பதும் ஏதா உன்மேல் அக்கினி பாசத்தை வீசியே; தவழுனியானவன் மகிழவே உன்னைத்தான் கொண்டு போவோமென்றறிவாயே.

மார்க்: பலபல கதையெல்லாம் கதைக்கிறீர் உன்றன் பாசத்தை விடுகிலும் ஆதிதான்; விலகவே தவித்திடக் கடவூர்வாழ் சிவன் விமலனின் பதமுன்டென்றறிவாயோ.

தூதர் கவி

கண்குளி கண்ணு வாடா கருத்தினில் சொல்வேனிப்போ இங்கிவன் தன்னை யென்றால் இனிப்பிடித்திட முத்தாது¹ மங்களம் பொருந்து மந்த மறவிதன்னிடத்தில் சொல்லி அங்கவர் தன்னைக்கூட்டி வருவது கருமம் தானே.

வசனம்

அகோவாரும் தம்பி! இனிமேல் மார்க்கண்டனைப் பிடிக்கக் கூடாது. ஆகையால் நாமிருபேரும் போய் எமதர்ம ராசாவைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து இவனைப் பிடித்துக்கொண்டுபோவோம்! வாரும் தம்பி.

சபைக் கவி

வாசமிகுதிறல் பெருகும் காலதூதர் மார்க்கண்டன் தனைப்பிடிக்க மாட்டாவண்ணம்; வீசகின்ற பாசமுதல் சூலமெறி அம்பு அஸ்திரங்களொல்லாம் தோற்று;

1. முடியாது என்பதற்கான பிரதேசப் பேச்சுருவம்.

தேசமகிழ் தென்திசையில் அதிபனுக்குச்

செப்பிடவேணுமென்று மனதிலெண்ணி;

ஆசையுடன் மறவிகொலு அதனைாடி அங்கவரும்

நடந்திட்டார்

தூதுவர் சின்து

மன்னரின் மிக்கான முடுமன்றை போற்றி மறவிவாசனே

துரையே பாதம் போற்றி போற்றி

சொன்ன மொழிதவருமல்ல மன்னனே நீங்கள் உரைத்த

சொற்படி தவறிடாமல் செப்பினேம் நாமே.

அங்கவன் அதனையெல்லாம் எண்ணமில்லாமல் நம்மை

ஆங்காரமாய் வீறு பேசினேன் ஜயா.

கவி

தென்திசைக் கதிபதியான முடி அரசே போற்றி போற்றி

சிவனுயிர்க் கதிபதியே போற்றி போற்றி

எங்களைக் கொள்ளவரும் எமனே போற்றி

இறையவனே உனதுரையே தவறு வண்ணம்

மங்கள மார்க்கண்டனையே பிடிப்பதற்கு

மன்னவனே நாங்கள் மிக வருத்தப்பட்டோம்

எங்களால் முத்தாது தேவரீர் தாம் எழுந்தருள

வேணுமினி இயம்பினேமே.

வசனம்

அதோ கேளுங்கள் ஜயா சுவாமி! எங்களால் இயன்ற பிரகாரம் பாசங்களால் வீசி சூலங்களால் குத்தி மார்க்கண்டனைப் பிடிக்கப் பிரயாசப்பட்டோம். அவன் செய்யப்பட்ட தவத் தினுலே அவனைப் பிடிக்கக்கூடாது. ஆகையால் தேவரீர் எழுந்தருள வேணுமையா சுவாமி.

கொச்சகத் தரு

அண்டர் வானேர் இமையோர்கள் அமரர் ரிலிகள்
 முதலானதொண்டர்
 அட்டவசுக்களோடு துலையாக் தேவர்கெந்துருவர்¹
 எமன்று உரை
 பகர்ந்தால்; ஏங்கி உடம்பு நடுநடுங்குவார்.
 அண்டர் மார்க்கண்டனுக்கு அஞ்சி வந்தீர் அவனைப்
 பெரிதெனவே

எமதர்மன் கவி

உங்களைத் தூதர் என்று உகந்து நான் நிதங்கள் தோறும்
 சங்கைசேர் புகழ் மார்க்கண்டனை அழைத்திட நான்
 சொன்னேன்
 இங்கினிக் கடாவிலேறி இனிய மார்க்கண்டன்தன்னை
 பங்கமே படுத்திக்கொண்டு பட்டனம் சேருவேனே.

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் தூதுவர்களே! உங்களைப் பெலவான்கள் என்று மார்க்கண்டனைப் பிடித்து வரச் சொன்னேன். அவனுக் கஞ்சி வந்தீர்கள். ஆகையால் இப்போ என் கடாவில் ஏறிப்போய்ச் சூலத்தாலே குத்திப் பாசத்தாலே கட்டிக்கொண்டு வருகிறேன். நீங்களும் என் கூட வாருங்கள் தூதர்களே!

சபைக் கவி

மட்டுலகில்லா திருக்கடையூர் வாழும் மார்க்கண்டன்தான் திட்டமுடன் நான் அனுப்பும் தூதர்க்கு மறுத்துரையும் சொல்வானே என்று
 நடு நடுங்க அவனியெல்லாம் கிடுகிடென அதடிச் சீறி
 வெட்டுமோர் கடாவைவிட்டு எமதர்மன் தெரு வீதி
 புறப்பட்டானே.

1. கந்தர்வர் என்பதன் கிராமியப் பேச்சுருவம்.

தரு

புறப்பட்டான் கடையூரிற் பூசை பண்ணியிருக்கும்
மறைப்பட்ட மார்க்கண்டன் - மாழுனிதனைத் தேடி
அந்தரம் நடுங்கவே அவனி கிடுகிடென
மைந்தர் முதல் வானேர்கள் மறைந்து பதுங்கி நிற்க
-புறப்பட்டான்

கட்டும்பாச முடன் கைதனில் திரிசூலம்
வெட்டும் கடாவிலேறி வெறி கொண்டார்தனைப் போல
-புறப்பட்டான்

கட்டளை கடந்திடும் கரிய மார்க்கண்டனை
திட்டமாய்ப் பிடித்திட சீறி ஆர்ப்பரித்து -புறப்பட்டான்

எமதர்மன் கவி

என்னுடன் பின்னே வந்த இனிய காலதூதரே கேள்ர்;
வண்ணமாம் கடையூர்தனை வளைந்து நீர் வலமாய்வந்து;
நன்னயம் புகழ் மார்க்கண்டன் அவன் தனைப் பிடித்துக்கட்டி
சொன்ன சொல் தவறுவண்ணம் சீக்கிரம்
கொண்டு போவோம்.

வசனம்

அகோ கேளுங்கள் தூதர்களே! மார்க்கண்டனைத் தருண
மறிந்து பிடிக்க வேணும். அதுவரைக்கும் சூழ்ந்து வளைந்து
கொள்வீர்களாக.

மார்க்கண்டன் சிங்கு

வானே ரோடிந்திரர் முதல் வானேர்கள்தானே-
பர மென்ற தவபாத
குருபாதம் தவறுவண்ணம்
நினைத்தவர் உன்னையே கெதியென்று தயவாய்க்
கடையூரில் உனை நாடு
ஏழை நானே உனையடைந்தேன் எனக்கு வேறொரு
துளைதானே இனியில்லை.

எமன் வந்தெனை வளைத்து தயவானது சற்றும் நினையாமல் பயம் மறந்து செய்கிறுன் ஜயா சுவாமி.

கொச்சகம்

கங்கைதனைச் சடையில் வைத்து கரியை உரித்துக் கலையுடுத்து மங்கைதனையோர் பாகம் வைத்து மான் மழுவும் கரத்தேந்தி எங்கும் ஓளியாய்க் கயிலை தனில் இயங்கும் பரமகுருபரனே.

தரு

சங்கை பெறு கடையூர் வாசனே - அரகரா கரா சிவ சிவாசிவ பரமஞான குருவே இரங்கி தயவு புரிந்து ஆளும் ஈசனே சிவசம்போசிவா இங்கெனக்கிணி வேறு துணையில்லை உணையல்லாது இறைவனே குரு பரமஞான ஏகனே பாகனே கயிலை வாழும் ஈசனே என்னை ஆளவேணுமே - சிவ சம்போசிவா.

கொச்சகம்

சங்கை பெறு நறு பாற்கடலில் தானேதேவர் கடைந்தெடுத்த பொங்கிய அரவ நஞ்சதுதான் புவனிதனிலே தான் பெருகி வரக் கங்கை உமையாள் கண்காண வானேர் இமையோர் தமக்காக

தரு

நஞ்சை அமிர்தமாக உண்டவா-கயிலையங் கிரிநாதனே சிவநீதனே-பரவேதனே-அடியேணுக்கிரங்கிக் கிருபை தந்தருள வேணுமே - சிவ சம்போ சிவா

கொச்சகம்

கட்டும் பாசக் கயிறெடுத்துக் கடுகி அவனும் மிகச்சினந்து திட்டத்துடனே வலுப்பேசிச் சீறி உன்னைப் பிடிப்பேணன்று வெட்டும் கடாவில் மீதேறி விருது கூறி நிற்கிறுனே.

தரு

கிட்டி எமனென்னைத் தொட்டிடாமலே - அரகராகரா
சிவ சிவா சிவ
பரமான குருவே உனது கிருபை புரிய வேணுமையனே
சிவசம்போ சிவா
மட்டஞ் செலுத்தக் கட்டிப்பிடித்து அவ்வும் சவ்வு
மானவா - குருவானவா - பரமாகி னின்ற சிவனே
இரங்கி வந்தெனக் கருள் புரிய வேணுமையனே
சிவசம்போ சிவா.

கொச்சகம்

ஐந்தென்றெழுத்தால் கொண்டையிட்டு அறிவென்றதனால்
தாழ்ப்பூட்டி வஞ்சகம் புகழ் சேர் மனப்புற்றில் வளரும்
சித்த ஆங்காரம் இன்சொல் மறை நான் கிணையும்
ஒன்றுயச் சித்தத் தொருப்படுத்தி பஞ்சென்ற
மனமதனில் எண்ணிப் பரனைக் கொடியவா என்றேனே

தரு

நெஞ்சில் நினைத்துப் பூசை செய்கிறேன் அரகராகர
சிவசிவா சிவ
பரமஞான குருவே இரங்கி இரட்சித் தருளவேணுமையனே
சிவசம்போ சிவா
தஞ்சமென்று நான் உன்னைப் பணிகிறேன் கயிலைவாசா
தற்பராகுரு சீர்பரா - உந்தன் பெரும் பதவியை
அடியேனுக் கினித் தயவு புரிந்து ஆளுமையனே
சிவசம்போ சிவா.

அகவல்

அரகரா கரா சிவசிவா சிவ அகிலாண்ட நாயகா
பராபரப் பொருளே பரம தற்பரனே
கங்கையைச் சடையணிந்த கபால மேந்தியே

மங்கை பங்காளா மகேஸ்வரக் குருவே
 கயிலை வாசனே கரைகண்ட நாதா
 ரிஷப வாகனரூட்தா சிவனே
 ஐங் தெழுத்தினிலே அடங்கும் மெய்ப்பொருளே
 பஞ்சாட்சரத்தால் பதியிழுந்த வனே
 கஞ்சனின் மிடறைக் கபாலமாய் உண்டு
 வஞ்சியிரடத்தில் மையல் வைத்தவனே
 மன்மதன் தன்னையும் வளம் பெற இருத்தி
 உண்மையாய் நின்ற உத்தமப் பொருளே
 மானிடர் தனக்காய் வைகையை அடைத்து
 மன்சுமந்து அடியது பட்டு அடியவர் தமக்கு
 வடிவது காட்டி வாழ்வித் தவனே
 வாழதேவா மகேஸ்வரப் பொருளே
 காமஜீ எரித்த கயிலை வாசனே
 அவ்வும் சவ்வும் சிவமு மான வனே
 அவ்வும் சவ்வும் வடிவதானவனே
 உன்னை யல்லாது ஒரு துணையில்லை
 அன்னை பிதா குரு தெய்வமும் நீரே
 என்னை எமன் வளைத் திருக்கிறுன்
 ஐங்தெழுத்தனல் அறிவெனும் கொண்டையால்
 பஞ்சாட்சரத்தினால் பகர்ந்தவா
 நெஞ்சந்தன்னை நிலை பிசகாமல்
 உந்தனைக் கெதியென்று உம் அடி பணிந்தேன்
 எந்தனை ஆள இனி உமக்கே பாரம்
 அன்னையும் நீயே அருளிய பொருள் நீயே
 தன்னிகரில்லாத் தயாபரன் நீயே
 தற்பரன் நீயே சதாசிவம் நீயே
 இப்பொழு தென்னை இரட்சிப்பாய் நீயே
 காயாம் புரியில் கருக்குளியூராய் நீயே
 இரங்கி என்னை இரட்சிக்க வேணும்

எமனும் என்னைப் பிடிப்பான் என வந்திருக்கின்றுள்
எந்தனுக் கிரங்கி என் சொற்கேட்டு
வந்தென் முன்னின்று வரமது கொடுப்பாய்
தாழ்ச்சியில்லாத தயவுறு கடவூர்
காட்சி கொடுக்கும் கருணையே நமஸ்து.

வசனம்

அரகரா சிவ சிவா கயிலையங்கிரி வாசகா மகாமண்டலே
ஸ்வரா,! சர்வதிவ்விய தயாபர மூர்த்தியே! அடியேனை எமன்
வந்து வளைத்து நிற்கிறுன். அன்று ஆலகால விஷத்தை ஆகார
மாகக்கொண்டு உண்டு. தேவர்களை இரட்சித்துக் காப்பாற்றின
பாவினைபோல அடியேனைச் சிரட்சித்துக் காப்பாற்ற வேணு
மையா சுவாமி.

ஈ·ஸ்வரங்க விவி

பாலனே பயப்படாதே பதினாறு வயது என்றும்
ஞாலமே அறியத் தந்தேன நம்மொழி தப்பாது
காலனுக்கு அஞ்சி நீயும் கலங்கிடவேண்டாம் மைந்தா
மாலொடு அயனும் காண வயதென்றும் பதினாறுமே

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! காலன் வந்து நிற்
கிறுன் என்று பயப்படவேண்டாம். சதுர் முகனும் மாலும் அறி
யத்தக்கதாக வயதென்றும் பதினாறுகத் தந்திருக்கின்றேன்.
யாதொன்றுக்கும் பயப்படாமல் மறுமொழி சொல்லி அனுப்பு
வாயாக.

எம ராசன் கொச்சகத் தரு

காட்டின் மரத்தில் மலர் பறித்து கருதி நதியில் நீராடு
மாட்டில் ஏறும் ஈசனுக்கு வருந்திப் பூசை செய்வேன்
என்றே
கூட்டுப்போக வந்த எந்தன் கொடிய கால தூதர்களை.

தரு

நாட்டில் பலவகை காட்டித் தனுவுடனே-பலகோட்டி¹ செய்து ஓட்டித் தூரத்திய மேட்டிமை²ப் பயலே காட்டில் தென்திசை நாட்டில், அதிபரன்-ஈரேழ் உலக முங்கலங்கவும்; வானேர்மலங்க³ வும்; பேர்துலங்கவும் கொடுகட்டிய எமன் என்று சற்று மறியாயோ.

கொச்சகம்

சாம்பர்களையே மிகப்பூசித்தானே உச்சிக்கொண்டை கட்டி வெம்புக் கனியைச் செம்பதனால் வேடமாகப்

பாம்பைப் பூண்ட சதாசிவனைப் பக்தியுடனே பூசைசெய்தாய் பூண்டு கொண்டு

தரு

வீண் பழிமொழிகாண் பித்தா பயலே-உன்னையேபிடித்து மிதிக்கிறேன் - குடல் சரிக்கிறேன் - பட்டம் தரிக்கிறேன் ஒரு நொடிக்குள்ளே அறிவாயே சோம்பித் திரியவும்-பாம்புக் கெதிராக எவிதானே வந்து உறுக்கலும்⁴ மீசை முறுக்கலும் செய்து-காட்டிடும்கதை போலே - இடக்குச் செய்யாதே பயலே.

கொச்சகம்

காவித் துணியைச் சென்னி சுற்றிக் காட்டின் மரத்தின் கொட்டைகளை தாவி மாலையென்று பூண்டதாலே உத்திராட்சமும் அணிந்து வாவிதோறும் நீராடி வாமதேவன் எனப் பணிந்து மேவிப் பூசை செய்தாக் கால் எமன் விடுவிடுவாரா எனவே,

1. கோட்டி-துன்பம் 2. மேட்டிமை-பெருமை பிடித்த நிலை.

3. கலங்கவும். 4. சத்தமிட்டுவெருட்டல்.

தரு

என்னவிதம் கொண்டு பின்முன் பேசிடுவாய் அடா
மார்க்கண்டா

இடுக்கிறேன்-அடுக்கிறேன்-உயிர் மடுக்கிறேன்-ஒரு
நொடுக்கிருள்ளே அறிவாயே.
பெண்ணை இடம் சுமங்தவர்தான்ஜை-கடையறு நிலைநிதம்
சேர்வை-வைத்துப் புகழுச் செய்வேன்
மகிழ்ந்து பூசைகள் புதுந்து விடுகினும் பிடியாதுனதுயிர்
விடுவேனே பாலனே.

கவி

முன்ன மென்றால் ஆதிசிவன் உனக்குத் தானம்
மொழிந்த வயதீரட்டும் முடிவுகண்டு
என்னுடைய தூதர்கள் இரண்டுபேரை ஏவினேன்
அவர்களையும் எத்தி விட்டாய்
பின்னையும் நானுனைப் பிடிக்க இங்கு வந்தேன்
பேந்தும்¹ மறு உத்தரம் பேசினால்
உந்தனையும் என் பாசத்தினாலே வீசித்
தவிடு பொடியாக உனைச் சாடு வேனே.

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! ஈஸ்வரன் உனக்குக்
கொடுத்த பதினாறு வயதும் இன்றளவில் சரியாய்விட்டது.
இரு தாதுவரை அனுப்பினேன் அவர்களையும் எத்தித்துரத்தி
விட்டாய். ஆகையால் நான் வந்தேன். நீ என் பிறகே வந்தா
லாயிற்று, இல்லாதிருந்தால் எனது குலத்தினாலே குத்திப்
பாசத்தினாலே கட்டிக்கொண்டு போவேன். பார்த்திரும்
பிள்ளாய் மார்க்கண்டா!

1. பிறகும் என்பதன் கிராமியப் பேச்சருவம்.

மார்க்கண்டன் கவி

கடுகவா எனவே கூறும் கால தூதனே நீ கேளாய்!
வருவது மில்லை எமா! மகேஸ்வரன் அருளினாலே
பொருவரைக் கடையூர் வாழும் புண்ணியன் பதத்தைப்
போற்றி

அவர்தனைப் பணிவேனல்லால் அஞ்சிடேன்

உனக்குத்தானே.

வசனம்

அகோ கேளும்பிள்ளாய் எமதர்மராசாவே! ஈஸ்வரனைத்
தோத்திரம் பண்ணி இருப்பதே யல்லாது உனக்கு அஞ்சி உன்
பிறகே வரமாட்டேன் இராசாவே.

யமன் கொச்சகத் தரு

அண்டர் முனிவோர் இமையோர்கள் சித்தர் கிம்புருவர்
அட்டவசுக்களோடு வானேர் ரிவிகள் முதல் சண்டன்
எமன் மறவி என்றால் சரீரம் நடுங்கி ஒடுங்கிடுவார்.

தரு

இன்று நான் அஞ்சேன் என்று கண்டித்து என்னேடு
சொன்ன

இடும்பை¹ எனது கைக்கடும் பாசத்தாலே ஒடுக்கி
கண்டு தேவர் முனிவோர் இன்று நடுங்க உன்னைக்
கட்டிக் கொண்டு போவேன் நான். திட்டமறி

மார்க்கண்டா

கொச்சகம்

சோம்பிச் சோம்பி அரவம் தூங்கித் தூங்கிக்

கானகத்தில் வெம்பி
அச்சம் கிடையாமல் விரும்பி நடக்கும் வழிதனிலே
பாம்பைக் கொஞ்ச எலி கீழே பாய்ந்த கதையைப்

போலே ஆச்சத்தா

1. அகந்தையை.

தரு

வீம்புப்பயலே எமன் ஆண்பிள்ளை என்பதை எண்ணுமல்
வீரியம் பேசினும்
எனக்குரிய வாளினுலே புத்திகெட உந்தனை வீசிச்
சடலம் தனை அரிந்து கழுகினுக்கு விருந்திட்டளிப்பேன்
நானே.

கொச்சகம்

மட்டுப்படாத மகாமுனிவோர் மறையோர் ரிஷிகள்
எனது நாமம்
திட்டத்துடனே கேட்டவர்கள் சிந்தை கலங்கி ஒருங்கிடுவார்
சிட்டு நீ எனை எண்ணுமல் கிறுச்கிப் பேசு முந்தனை.

தரு

கட்டும்பாசத்தால் வீசிக் கிட்டி உனைப்பிடித்துத்-
திட்டத்துடனே உன்னைக் கட்டிக்
கொண்டு போவேனே; கெட்டி நீ சொன்னதெல்லாம்
மட்டி உன் பேச்சைவிட்டு கிட்டி என்பிறகே
திட்டத்துடனே வாடா

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் தேவாதி தேவர்கள் என் பேரைச்
சொன்னால் கிடு கிடுத்து நடுங்குவார்கள். நீ சற்று மென்னை
மல் என்னைப் பேசினும் உன்னை இக்கணப் பொழுதிலே உன்
னுடைய தத்துவத்தை அடக்கிறேன் பார்த்திரும் பிள்ளாய்
மார்க்கண்டா.

மார்க்கண்டன் தரு

என்ன செய்யப் போருய் நீயே எமதர்மா நீயே
என்ன செய்யப் போருய் நீயே
எதிர்த் தெதிர்த் துறுக்கி நீயே

சன்னை சன்னை யாய்ப் பேசி என்னை நீ அதட்டுகிறுய்
 துலுக்கித் துலுக்கி மெத்தப் பிலுக்கிக் கதைகள் பேசி
 சலுக்குப் பிலுக்காய் மெத்தத் தானே வெருட்டுகிறுய்.
 சுளுக்கு வித்தைகள் தன்னைப் பிலுக்கியென்முன்னே சொல்லி
 குலுக்குகிறுய் நின்று உளறுகிறுய்—மனம் அலறுகிறுய்
 உடல் வளருவேன் நான் இனி
 பொங்கர வணிந்த சிவன் சங்கரன் திருப்பதத்தை
 போற்றியே சிவாய மென்று சாற்றியே பூசைசெய்வோனை
 இங்கெனை அதட்டி மானபங்கப்படுத்துகிறுய்
 என்ன செப்குவாய் நீ என்ன செய்குவாய் நீ
 என் செயல் தன்னையும் நான் அறியேனே
 கத்திடும் கழுதை போலே நித்தமும் குளறினுலும்
 சற்றும் நான் அஞ்சவேன் என்று சித்தமதில் நினையாதே.
 பத்தியாய்ச் சிவாயமென்று நத்தியே சிவனை நிதம்
 பரிவுடன் தொழும் அடியவர்தமையு நீ
 முடுகுவேன் எனச் சொன்னைய் அதுமுடியாது உன்னால்
 (-என்ன)

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் எமதர்மராசாவே! சிவனுடைய
 பாதத்தினுலே உதைபட்டு உயிர் இழந்து போகாமல் நீர் இருக்
 கும் தென்திசையை நாடிப் போவீராக.

எமன் கவி

திட்டமுடன் என்னேடு எதிர் உத்தரம் செப்பிய உந்தனைப்
 பிடித்துச் சேர்ப்பதற்கு இட்டமுடன்
 வெட்டுங் கடாதனை விட்டு இறங்கி இங்கே நான் வாழேன்.
 இனி நான் இப்போ
 கட்டி உன்னைக் கொண்டு போவேன்

இட்டமுடன் சின்வபத்தை நிதம் சேர்வை பூசை பண்ணி
இருந்திடாயே
வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! என்னேடு எதிர்த்து
உத்தரம் பேசின உன்னை என்பாசத்தினுலே கட்டிச் சூலத்தி
ஞலே குத்திக்கொண்டுபோக என்னுடைய கடாவை விட்டு
இறங்கி வருகிறேன் பார்த்திரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

மார்க்கண்டன் தரு

தரணிபுகழ் மாமுனி மிருகண்டர் தவத்தினால் ஒரு
புதல்வனுய்ப் பிறந்து;
காரணப் பொருளான உன்பத்ததைக் கருதினேன்
என்னை நீ காப்பாய்;
ஆலகால விஷம் பெருகி வர அமிர்தமாகவும் அதனை
உண்டோனே
காலனுனவன் எனைத் தொட்டிடாமல், உன் காட்சி
தந்தருள்வாயே;
உறுவது அடியேன் அறியேன் பின்னே எமன் என்னைத்
தொட்டே வீசிப் பிழியா தென்னைக் காப்பாய்;
ஆயிரத் தெட்டு மாமலர் கொய்வேன் உந்தன்
அடியினைக்கு அர்ச்சனை நான் செய்வேன்;
பாயும் கடாவிட்டு எமன் வருகிறுன் பாசம் வீசாது காப்பாய்
தாமரை மலர் ஆயிரம் நான் கொய்வேன் உன்தாழினைக்கு
நிதம் பூசை செய்வேன்;
விரைந் தவர் என்னைத் தொடாவண்ணம்; வங்தெனைக்
காத்தருளே
கொன்றை மலர் வில்வமும் நான் கொய்வேன்
கொண்டு வந்து அரிச்சனான் செய்வேன்;

என்னை எமன் அங்கிதம்¹ செய்யாமல் இனி இரட்சித் தருள் செய்வாயே.

எமன் வரும் கவி

விரை செறிபுகழ் மார்க்கண்டன் விளம்பும் வாசகத்தைக் கேட்டு

தரையினில் இவன்தான் என்னை விரட்டுவானேவன்(இு) அரசர்கள் புகழ் கம்பீர அந்தகள் மறலியானேன் தரை புகழ் கடாவை விட்டுச் சபைதனில் வருகின்றுனே. அந்தர வானவர் மலங்கத தேவர் கெந்திரு² ரிஷியவர்

கலங்க

கொந்தள மாமலைகள் துளங்க எமன் கூற்றுவன் வீதி வந்தானே.

அட்ட கஜங்களும் நடு நடுங்கப்பூமி அந்தரவானவர் ஒடுங்க இஷ்டமுடன் கடாமாடுவிட்டு எமனும் வீதி வந்தானே

எமன் கொச்சகத் தரு

வாது பேசும் மார்க்கண்டனை கொலைபாதகம் செய்வேன் நானென்றே

எமன் வீதியின் மீது வந்தானே.

எட்டியே சூலமும் ஒருகையில் வீசும்கட்டுபாசமான

தொருகையில்

திட்டத்துடன் எமன் சீறியே தோற்றினானே.

மட்டுப்படாத கயத்தாறு வைகை பெருகி வருகையிலே கொட்டுத் தெறித்தருள் கோரை குறுக்கே கிடந்து

பறிப்பதுபோல்

திட்டத்துடன் என்னேடு எதிர்த்துச் சினங்து கதைகள்

பறைந்து நின்ற

1. அநியாயம் - அநியாயமான செயல்.

மார்க்கண்டன் தரு

மட்டுப்பயலே உன் சொல் கேட்டாச்சுதா-நின்று
மலைக்கிருயோ கண்டு விழிக்கிருயோ
நெருங்கிவாடா, மதிகெட்ட முடா மட்டுப் பயலே
உயிர் பிழத்திடுவாயோ
மார்க்கண்டு போகாதென்று பாசம் கயிறெறுத்து
திரிகுலமும் முன்கையிலேந்தி வேண்டி
பெருங்கடாவைவிட்டு வெருட்டுப் பேசுகிறும்;

தரு

என்றும் பரன்பாதம் தொழுவேன் காலதூதா
என்னை ஏற்க நினையாதேயடா காலதூதா
ஒன்றுக்கும் அஞ்சேனடா காலதூதா
எனக்கு ஓம்நம சிவாயம் துணையே.

கொச்சகம்

சிவனே சிவனே என நிதமும் சிந்தை தனிலே நினைந்துருகி-
அவனே என் முன் வந்து நின்று அதட்டுக் கதைகள்
பறைந்தாலும்
தவமேபுரிந்தாலும் மார்க்கண்டா நானுன் தலையை
விடுவேலே

தரு

நினைவே விடாதே என் தென்திசையை நாடாது நின்று
கையைக் கட்டுகிறுயோ உந்தன் நெளிப்பையும், மனதில்
களிப்பையும் போக்கி உன்னேடு சதியினுடலை
நடுக்கிடுவேனே

மார்க்கண்டன் கொச்சகம்

கட்டும்பாசக் கயிறெடுத்து கண்கள் சிவங்து அனல் பறக்க
வெட்டும் கடாவை விட்டிறங்கி விரட்டிப் பகட்டி
அதட்டுகிறும்
திட்டத்துடனே அதட்டினாலும் சிந்தை கலங்கேன்
சிவன் பாதத்தை.

தரு

இஷ்டத்துடன் தொழுவேன் காலதூதா-
ன்னை இரட்சிக்க ஆதியுண்டு கால தூதா.
மட்டொப்பில்லாத சிவன் காலதூதர்-
அவர் வரம் எனக்கருள் வாரடா காலதூதா.

கொச்சகம்

கொண்டல் இரண்டும் இடியிடத்துக் குமுறி வருணன்
முகில் பொழிய;
பண்டு குடையை மிக எடுத்து பாரில் மழையைத்
தடுத்தது போல் இன்றென்னேடு நின்றெதிர் உத்தரம்
பேசின உன்னை

தரு

கொண்டை அறுப்பேன் அறுத்துன் மண்டைபிளப்பேன் நீயும்
மகிழ்கிறயோ-இன்னும் வாய் பேசுகிறயோ மதிகெட்டுடு
வாய் - அடிபட்டிடுவாய் - உயிர் விட்டுப் பாசத்தால்
கட்டிடுவேனே.

மார்க்கண்டன் கொச்சகம்

பேசிப் பேசி மிக விரட்டி பெலத்துக் கத்தாமல்
தனுப்¹ போட்டு
காசுபணம் பெண்களுள்ளவரைப் போலே விழிக்கிறும்
ஹாசி கண்ணார் தெருவில் நின்று வாங்குங்கோ என்று

1. பெருஞ் சத்தமிடுதல் (கிராமிய வழக்கு)

தரு

பேசில் அவர்கொள்வாரோ காலதூதா
உந்தன் பிலுக்கை வைத்துக் கட்டும் பிள்ளாய் காலதூதா
ஏசியே அத்டுகிறுய் காலதூதா உன்னலே இருக்க
முடியாதையா காலதூதா.

கொச்சகம்

நரிக்குமுன்னால் நின்று கரணம் செய்தாற் போல்-உறுக்கி
உறுக்கிக் கதை பறைந்து உத்தாரத் தோடென்முன்னின்று
சரிக்குச் சரியாய் என் முன்னின்று மறு உத்தரம் பேச முன்னை

தரு

நறுக்குவேனே, சடலத்தை நொருக்குவேனே பயந்து
நடுங்கிறுயோ அஞ்சி ஒடுங்கிறுயோ
நாயே நாயே மதிகெடுவாயே; கதை பறைவாயே
உயிர்விடுவாயே
உன்னை இனி நறுக்கி நறுக்கி உயிர் வதைத்திடுவேனே.

மார்க்கண்டன் கொச்சகம்

அன்று தவம் செய் அருச்சனனுக்கு அதிக வரமும்
அருள்கொடுத்து
பண்டு மனம் மகிழப் பாசுபதமும் அருள்கொடுத்து
அன்றும் இன்றும் ஏறும்பு கடையானை தலையான
அனேக உயிர்களுக்கும் இரங்கி அருள் கொடுக்கும்
இறையவன் பரம குருபத்தை.

தரு

உண்டென்று இருப்பவர்க்கு காலதூதா
சிவன் உயிரொளியாய் இருப்பாரடா காலதூதா

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் எமதர்ம ராசாவே! சிவதொண்ட
ஞக இருக்கப்பெற்ற என்னைப்பிடிக்க வந்தால் ஆதிநாயகனுக
இருக்கப்பட்ட சிவனுடையபாதத்தினால் உதையும் பட்டு வெட்
கமும் கெட்டு வீணிலே உயிரிழந்து போகாமல் நீர் இருக்கப்
பட்ட தென்திசையை நாடி ஓடிப்போவீராக.

எமராசன் கொச்சகம்

காயும் நெருப்பால் சிவந்து கட்டும்பாசக் கயிறெடுத்து;
பாயும் கடாவின் மீதேறிப் பாய்ந்தென் உயிரை
வதைக்க வந்த
நாயனெனவே மதியாமல் நரிழுன் எதிர்த்த நண்டது போலே.

தரு

நீ அண்டுகிறுய் கெடுமதியோ பகட்டுகிறுய்;
நரியோடு நாய் கடித்திழுக்க;
உன்னைக் கட்டி வீசி வெட்டிடுவேனே.

மார்க்கண்டன் கொச்சகம்

ஆலகால விழுமதனை அமிர்தமாக உண்டவரை-
ஞாலம் மகிழப் பூசைசெய்து நாதனை இரங்கி எனக்கு வரம்
மாலும் அயனும் கண்காண வயதோ என்றும் பதினாறுயும்க

தரு

காலனே நானே வரம் பெற்றேன்டா
என்னைக் கட்டிக்கொண்டு போக உன்னால் முடியாதடா
உந்தன் எண்ணத்தையும் உனது வாய்ச் சமத்தை ¹ யும்
நீ என்னிடம் காட்டாமல் போடா.

கொச்சகம்

வெட்டி அமர்புரியும் வீரனேடு முக் கழுதை
தட்டித் தட்டி நின்று தானே ஆடும் கதைபோலே;

1. சமர்த்து கிராமியப் பேச்சருவம்

திட்டத்துடனே மிகச்சினந்து செயல் வீரன் தன்னேடு; கெட்டி கெட்டி உன்வீரத்தை கெர்வமுடைய மகா சர்வ.

தரு

மட்டி ஏன் உலைந்தாய் கேடு மதிகெட்டு நீ அலைந்தாய் உனை இங்கே கிட்டினாலும் இப்போ-என் பாசத்தால் கட்டி ஏகிடுவேனே.

கொச்சகம்

மாலும் அயனும் சதாசிவனின் மலர்ப் பொன் பதத்தை மிகத் தேடி மேலாய்ப் புவனம் ஈரேழும் விரும்பித் தேடிக் காணமல்; சாலக் கிரியாய் வளர்ந்து நின்ற தனியோன் பதத்தினால் அனுதினமும்.

தரு

ஞாலம் மகிழ நிதம் தொழுவேன்
பாசம் நாடினாலவர் பாதத்தில் விழுவேன்டா
உந்தன் நடுக்கையும் முடுக்கையும் துடுக்கையும்
கடுக்கையும் நான்றிவேன்டா

எமன் கொச்சகம்

மட்டுப்பயலே என்னுடனே வாய்வீருக்கதை பேசி முட்டிச் சமர் புரியும் முதல்வர் பெருமையுடன் கிட்டி என்னேடு எதிர்த்து நின்று கெர்வமாய்க் கைத்தனை வீசி வெட்டும் வீரன் தனக்கு முன்பு விரட்டிக் கதைகள் மறுத்துரைத்துத்.

தரு

தட்டிப் பேசின உன்தலைதனில் குட்டி நான் எனது கைப் பாசத்தால் கிட்டி வீசியுமே உனையிப்போ கட்டியேகிடுவேன்.

மார்க்கண்டன் கொச்சகம்

ஆதிசிவனை அனுதினமும் அஞ்சிப்பயந்து சிவாயமென
ஒதிசிதமும் தொழுபவனென்றுந்தன் மனதிலறியாமல்
நீதிதவரு என்முன் நின்றெண்ணுமைல் பேசுமுன்னை;
பாதிமதியை அணிந்த சிவன் பாதத்தாலே உதைபட்டு.

தரு

வீதிதனில் தெருவழிய கிடப்பாயே நீயும்-
வீணிலுந்தன் உயிர் தன்னை இழப்பாயே;
நீ உன் விரட்டையும் உருட்டையும் திரட்டையும்
பிரட்டையும் விட்டுப்போடா.

மார்க்கண்டன் சிந்து

ஆலகால விஷத்தை யுண்டவா கயிலைமேலுறை ஆண்டவா-
பாத தாண்டவா சடை நீண்டவா திருக்கடையூர் வாழும்
ஜெயனே மாலிங்க மூர்த்தியே
பண்டுமுப்புரம் சிரித்தும் எரித்தவா கயிலைநாயகா;
பாதகன் எமனைவன் வெகு மோசமாய்க்
கொலையானது செய்து பாசம் வீசாமல் காருமீசனே;
இன்று உந்தனை எமனைவன் வசைகள் பேசி
இடுத்துக் கதை படித்துப் பல்லைக் கடித்துச் சீறி
பேசுருன் என்னைக் காருமீசனே;

முன்னாள் மதனை விழித்து எரித்தவா;
கயிலை வாசகா முடுகி எமன் கடுகிப்
பாசம் விடுவேன் எனச் சருவி¹ வாருன் முன்னின்று
உதவி புரியவேணும்.

1. சருவதல்-போராடுதல் கிராமிய வழக்கில் சண்டைக்கு வருதலைக் குறிக்கும்.

கவி

கங்கைதனைச் சடை அணிந்து கபாலமேந்தி கைதனிலே
மானேந்தி மழுவும் ஏந்தி;
மங்கை தன்னை இடப்பாகம் தனிலே வைத்து வாழ்
கயிலை மலைத்தில் வாழுவோனே;
இங்கெனக்கு வேறுதுனை ஒருவர் காணேன் ஏகனே
உன் துணையல்லால் இங்கு
செங்கைதனில் பாசமணி எமன்தானென்னைத் தீண்டிடா
வண்ணமருள் செய்குவாயே.

வசனம்

அரகரா சிவ சிவா! ஆனந்த மூர்த்தியே! அடியேன் தங்கள்
பாதமே கதியென நம்பியிருக்கிறேன். எமன் என்மேல் சீறி வரு
கிறேன். அவன் பாசம் வீசாமல் உனது காருண்ய கிருபை புரிய
வேணுமையா சுவாமி!

எ-ஸ்வரண் கவி

மானிலம் புகழ் வந்த மார்க்கண்டா பயப்படாதே
நானினி உனக்குத் தந்தேன் நானுன்கு பதினாறும்த்தான்
நான் சொன்னேன் என்று முந்தன் மனமதுகலங்கிடாதே
ஏனினி அஞ்சருய் இனி என்றென்றும் பதினாறுமே.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! உனக்கு வயது
என்றென்றும் பதினாறும் வரம் தந்திருக்கிறேன். மாலும் அய
னும் சாட்சி காலனுக்குப் பயப்படவேண்டாம், என்றும் என்
பாதத்திலே இருந்து பூசை பண்ணிக்கொண்டிரும் மார்க்
கண்டா

எமன் கவி

திட்டத்துடன் உத்தரவார்த்தை செப்பு மார்க்கண்டா கேளாய்
மடைத்தனம் நீ செய்யாதே வயது ஈரெட்டு மாச்சு.

கார்த்தன் மேல் உரை சொல்லாமல் கடுகி நீ வாராவிட்டால் ஸ்ர்த்திடும் பாசத்தாலே வீசியான் கொண்டு போவேனே.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! ஈஸ்வரன் கொடுத்த வயது பதினாறும் இன்றளவிலே சரியாச்சது. மறு உத்தரம் சொல்லாமல் என்பிறகே வந்தாலாச்சது; அல்லாதிருந்தால் சூலத்தினாலே குத்திப் பாசத்தினாலே கட்டிக்கொண்டு போவேன் பார்த்திரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

மார்க்கண்டன் கவி

பாசத்தால் எனைக்கட்டிப் பாரினில் கொண்டுபோவேன்
என்று

ஓதிய உந்தனுல் முடியாதப்பா
மாசற்ற கயிலை வாழும் மகேஸ்வரன் பாதத்தாலே
தேசத்தில் உதையும் பட்டுத் திடுக்கென விழுவாய் பாரே.

வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் எமதர்மராசாவே! உயிர் வேணு மானுல் நீரிருக்கும் தென்திசையை நாடிப்போனால் ஆச்சது. அல்லாதிருந்தால் ஆதிநாயகன் பாதத்தாலே உதையும் பட்டு வெட்கமும் கெட்டு உயிரும் இழந்து போவீர் இது நிச்சய மென்றநிலை வீராக.

எமனும் மார்க்கண்டனும் தர்க்கம் தரு

எமன்: புவனி மகிழி இந்தப் பூதலம் தன்னிலே - நின்று தவஞிலை புரிந்தாலும் உந்தனைவிடுவேனே.

மார்: விடமாட்டோம் எனச் சொல்லி விரட்டியே
பேசுகிறுய்
வரமாட்டேன் நானென்றால் வழக்கென்ன உனக்கு

எமன்: உனக்கென்ன வழக்கென்று உறுக்கியே
பேசுகிறுய்
அனைத்தையும் உயிர்வாங்கும் ஆண்டவன்
அல்லவோ

மார்: உயிர் வாங்குவேன் என்று உறுக்கியே பேசுகிறுய்
தயவாய் என் உயிர்வாங்கத் தவமல்ல எமனே.

எமன்: தவமல்ல வெனச் சொல்லித் தடுத்துமே பேசுகிறுய்
வயதீரட்டெனச் சென்றுல் வழக்கென்ன உனக்கு

மார்: மண்ணில் பரமசிவன் மலர்ப்பாதம் தொழுது நான்
என்றென்றும் பதினாறு இனிப் பெற்றேன்
அறிவாய்

எமன்: என்றென்றும் பதினாறு இனிப்பெற்றேன் எனச்
சொன்னைய் பெண்ணைச் சுமந்தவனைப் பூசை
பண்ணினதோ.

மார்: பெண்ணைச் சுமந்தவனைப் பூசைபண்ணினதாலே
என்றென்றும் பதினாறு இனிப்பெற்றேன் அறி
வாய்.

எமன்: அறிவாய் என்று சொல்லி அதட்டிய மார்க்கண்டா
குறியான பாசத்தால் குத்திக் கொல்வேனே.

மார்: குத்துவதார் என்று கூறக்கேள் எமதர்மா-
பெற்றதாய்தனை வைத் பிரட்டரை யல்லவோ.

எமன்: பிரட்டரையல்லா துன்னைப் பிடிக்கக்கூடாதென்று
அதட்டுகிறுய் உன்னை நான்
அடித்துக்கொல்வேனே.

மார்: அடித்துக் கொல்வது நீ ஆரென்று பகரக்கேள்
படிக்குள் தவம் செய்யாத பாவிகளல்லவோ.

- எமன்:** பிடிக்கக்கூடாதென்று பேசிய மார்க்கண்டா-
துடித்திட துடித்திட உனதுயிர் துவம்சம் செய்
வேனே.
- மார்:** துஞ்சுவதார் என்று சொல்லக் கேள் எமதர்மா
ஜங்கெழுத்தினை நினையாதவரல்லவோ.
- எமன்:** ஐந்தெழுத்தினை நிதம் அனுதினம் துதித்தாலும்
பஞ்சபோல் உனைக் காற்றில் பறக்கச்
செய்வேனே.
- மார்:** பறக்கிறதார் என்று பகரக் கேள் எமதர்மா
அறப் பெருந் தவஞ்செய்யா அரும்பாவி அல்லவோ
- எமன்:** அரும்பாவிதன்னையும் அரணையும் உன்னையும்
பெரும்பாலும் தனைவிட்டுப் பிடித்துச் செல்வேனே.
- மார்:** என்னை நீ பிடித்தாலும் எமனே சிவனை ஆதி
தன்னை நீ பிடிப்பது தானென்ன விதமோ.
- எமன்:** விதமேதன்றென்னிடம் விளம்பிய மார்க்கண்டா
சதமல்ல உனக்கிது தான் வாடா புதல்வா
- மார்:** வாடா நீ எனச் சொல்லி வருந்தியும் வரமாட்டேன்
போடா நீ முன்னின்று புலம்பாதே எமனே.
- எமன்:** போடா வாடா என்று பேச முந்தனையிப்போ
நாட்டோர்கள் அறிய நான் நறுக்கி வைப்பேனே.
- மார்:** நறுக்கிப் போடக் கோழி நாயும் பூனையுமல்ல
அரர்க்குத் துளைவனென்று உற்றறிந்திடுமே
- எமன்:** நரிக்கு முன்னால் நின்று நடனஞ் செய்வதுபோல
உறுக்கிப் பேசுகிறுய் என்ன உருத்திரன்
பெலமோ 1

- மார்:** உறுக்கிப் பேசுவதெல்லாம் உருத்திரன் பெலனல்லால் மறுத்தொருபேரை நான் மனதில் நினையேனே.
- எமன்:** சிவனே சிவனே என்று தினம் நீடும் ஒதுரும் அவனை இன்னைன்று யான்றியேனு.
- மார்:** அறிந்தாலும் உனக்கென்ன அவர்பாதம் தனியென்றும் மறந்திடாமல் பூசை மகிழ்ந்து செய்வேனே.
- எமன்:** மட்டுப்படாச் சோழன் வைகைஅடைக்கும் நாளில் பிட்டுக்கு மண் சுமங்தடி பட்டோனதிரோ.
- மார்:** அடிப்பட்டாலும் வைகை அடைத்தவரவரல்லால் படிமீதில் வேறுண்டோ பகரக் கேள் எமனே.
- எமன்:** பகருவதென்ன முன்னான் பண்டுராவணனுக்கு-வனிதையே ஒருபோதும் மகிழ்ந்தீந்தோனதிரோ.
- மார்:** பெருந்தவம் மிகச் செய்து பூசை பண்ணினவர்க்கு அருந்தவம் அருள் செய்வார் ஆதி சீர்பரனே.
- எயன்:** வட்டக் கடலில் சென்று மகரமீனப்பிடித்து இட்டாய் புளிச்சாத்துக்கேமாந்தோன் எதிர்ரோ
- மார்:** ஏமாந்திருந்தாலும் எங்கெங்கும் திரிந்தாலும் வாமதேவன் என்ற வலு உமக்குண்டோ
- எமன்:** வீமனுடைய தம்பி விஜயன்கை அவர் வில்லால் வாமதேவனல்லோ வடுப்பட்டார் அறிவாய்.
- மார்:** அடிப்பட்டுத் திருக்காட்சி அவரல்லோ கொடுத்தவர் படிமீது வேறுண்டோ பழிப்பேன் நான் எமனே

- எமன்:** பழிப் பெண்ண மார்க்கண்டா பற்பர சூரனுக் கஞ்சி ஒளித்து ஜவிரற் கோவைக் குள்ளிருந்தானே.
- மார்:** ஒளித்தாலும் பரம்பரம் பொருள் ஒன்றல்லால் வேறுண்டோ பழித்தாய் நீ வெகுபாடு படப்போருய் எமனே.
- எமன்:** பாடுபடுவதும் பரமென்றெதிர் சொன்னைய் வீடுதோறும் விறகு வெட்டி விற்றவனே.
- மார்** விறகவர் விற்றுலும் மேதினியில் அலைந்தாலும் பரமென்ற குருஞான பட்டம் போய்விடுமோ
- எமன்:** பரமென்று நீ மெத்தப் பாராட்டிப் பேசுருய் தரமெடுத்திருந்துண்டோன் தானெனக் கெதிரோ.
- மார்:** சாம்பலைப் பூசுகிலும் தரமெடுத்துத்திரிகிலும் பரமசிவன் திருப்பாதத்தை நான் மறவேனே
- எமன்:** பரமசிவனுரென்று பாராட்டிப் பேசுருய் வனவேடன் கரத்தெச்சில் மகிழ்ந்துண்டோன் எதிரோ
- மார்:** எச்சியை உண்டுபின் இரங்கி அருள் கொடுத்து இரட்சித்துக் காத்தவர் ஈஸ்வரனல்லவோ.
- எமன்:** ஈஸ்வரன் என்றென்முன் எதிர்த்து நீர் பேசுருய் வாசகி அணிந்தவர் மடையனுக் கெதிரோ
- மார்:** வாசகி அணிந்தவர் மடையரென்றுரை செய்தாய் ஆராலும் முடியுமோ அரவத்தைப் பூண
- எமன்:** அரவத்தைப் பூண்டவன் அரணையும் உன்னையும் விறலுற்ற பாசத்தால் வீசிடுவேனே.
- மார்:** விறலுற்ற பாசத்தால் வீசுவே னெனச் சொன்னைய் அரவச் சடையணிந்த ஆதிகாத்திடுவார்.

- எமன்:** பெண்ணைச் சுமந்தவளைப் பெரிதென்றெனக்கு முன்னே சொன்ன உந்தனைக் கட்டித் தூக்கிடு வேணே.
- மார்:** தூக்கு வேன் எனச் சொல்லிச் சுறுக்காய் நீ சொன்னாய் ஆய்க்கினை மிகப்பட்டு அலக்கழிவாயே.
- எமன்:** ஆய்க்கினைப் படுவாய் என்றதட்டுப் பேசிய உன்னை தாக்கிச் சடலமதைத் தூக்குகிறேன் பாராய்.
- மார்:** சடலமதை நொருக்கில் சுவாமி துணையினாலே கடவுளைண்டும் வந்து காத்துக்கொள்வாரே.
- எமன்:** பட்டபாடுகளில் பதைக்கத் துடிக்க உன்னைக் கடும் பாசத்தினாலே கலக்குகிறேன் பாராய்.
- மார்:** கட்டிப் பாசம் கொண்டு கிட்டி எனையும் வீசத் திட்டத்துடனே வாரும் சிவனே காத்திடுவாய்
- எமன்:** ஆதி ஆதியென்று அவளைப் பெரிதெனவே ஒதுரும் நொடிக்குள்ளே உனைக்கொண்டு போவேன்.
- மார்:** உன்னைக் கட்டிப்போவேன் என உறுக்கி முடுகிவாருன் அனைத்தையும் படைத்தவர் ஆய்க்கினை புரிவார்
- எமன்:** ஆய்க்கினை புரியமுன் அவளையும் உன்னையும் தூக்கி உதிரம் சிந்த வீசுறேன் பாராய்.
- மார்:** வீசுறேன் எனச் சொல்லி விருது கூறியே எமன் பாசமே வீச வாருன் பாதமே சரணம்.

மார்க்கண்டன் துயர்
சிங்கு

ஆதிசோதியானவேத நாதா - கயிலை
 ஆளவந்தசோதி மணவாளா
 பாதிமதிகுடி நடமாடும் ஈசா - எமன்
 பாதகம் செய்யாதபடி காருமீசா
 வீதிமீதில் எமனென்னைச் சூழ வளைத்தான்-இனி
 வேறு துணையாருமில்லை விஸ்வநாதனே
 திட்டமுட எமனென்னைக்கிட்டி நிற்கிறுன் - உங்கள்
 செம்பொன் பாதம் தஞ்சமையா மங்கை பாகனே
 மட்டளவில்லாதகாசி விஸ்வநாதனே-எமன்
 வந்தெனைத் தொடாமல் காப்பாய் விஸ்வநாதனே;
 இஷ்டமான கயிலைமேவும் ஏக நாதனே-எமன்
 இடும்பு செய்து வாருணையா ஏகநாதனே
 வெட்டிடும் கடாவில் ஏறும் எமனைவன்-என்னைக்
 கிட்டிடாமல் காக்கவேணும் சட்டநாதனே
 கட்டிய பாசத்தால் வீசி எமனைவன் என்னைத்
 தொட்டிடாமல் காக்கவேணும் சட்டநாதனே
 பாசக் கயிறுகொண்டு வீசவென்றே-எமன்
 பாய்ந்து வாருன் என்னைக் காருமீசனே;
 ஆதியே உனக்கு வசை ஓதிமேவவே-வீரேடு
 அவனும் வாருன் உனது பாதம் தொழுவேன் ஜயா
 சோதிசேர் கயிலைவாழும் பரமநாயகா-எமன்
 துரத்திவாருன் என்னைக் காப்பாய் சுவாமி நாதனே
 மடைத்தனமாய் எமனென்னை விரட்டியேவாருன்-என்
 அடைக்கலத்தைக் காருமையா திருக்கடையூரா.

[130]

வசனம்

சிவசம்போ மகாதேவா! மகாமண்டலீஸ்வரா! கயிலையங்கிரி வாசகா! அன்று திருப்பாற்கடலிலே அமிர்தம் கடைந்த போது பெருகி வந்த ஆலகால் விஷத்தை ஆகாரமாக்கக்கொண்டு அன்று தேவர்களை இரட்சித்த பாவணபோல இன்றும் என்னுடைய சங்கையினுலே ஒப்புக்கொடாமல் இரட்சித்துக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேணுமையா சுவாமி!

ஈஸ்வரன் கவி

பாலனே உனது நெஞ்சம் பயப்படவேண்டாம் இப்போ காலனை உதைப் பேணிந்தக் காசினிதனிலே வீழி மாலொடு அயனும் காண மனதினில் மகிழ்ந்தேன் மேலும் என் பிறகே வந்து வீற்றிருந்திடுவாயாமே.

வசனம்

அகோகேஞும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! உன்பேரிலே பாசம் வீசினால் அவனை உதைத்துப் பாதாளத்திலே போடுகிறேன். நீயும் என் பிறகே வந்திருப்பாயாக!

வசனம்

சரணமே சரணம் ஜயா சுவாமி! ஏகபர மூர்த்தியே அடியேன இன்று இரட்சித்துக் காத்த பாவணபோல என்றென்றும் இரட்சித்துக் காக்கவேணுமையா சுவாமி.

ஈஸ்வரன் கவி

மானிலம் புகழ் வந்த மார்க்கண்டா பகரக் கேளாய் நானினி உனக்கே என்றும் வயது பதினாறும்பத் தந்தேன்; ஏனினி உனது நெஞ்சில் சஞ்சலம் வேண்டாம் விட்டு நானிலம் மகிழி நித்தியம் நலம் பெற்று வாழுவாயே.

அகோ கேளும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா! நானுனக்கு மாலும் அயனும் சாட்சியாக என்றென்றும் பதினாறுக வரம் தந்திருக்கிறேன். ஒன்றுக்கும் பயப்படாமல் என் பாதத்திலே பூசை பண்ணிக்கொண்டிரும் பிள்ளாய் மார்க்கண்டா.

குவி

ஆுதியாம் பரம தேவர் அந்தகண்தனைப் பாதாள
மீதினில் விழவே விமலனார் உதைத்தபோது
காசினி மனுக்களெல்லாம் கருதியே மகிழ்ச்சி பெற்று
மாசுகள் மறுவில்லாமல் வளர்ந்திட்டார் வளர்ந்திட்டாரே.

କବି

ஓப்பில்லாச் சிவனுர்தாமும் உதைத்தனர் எமனை என்றும் மெய்ப்பன விளம்பக் கேட்டு விஷ்ணுவாம் மாயன்தானும் முப்புர மெரித்த ஆதி முதல்வனைக் காண வென்று தப்பிதமில்லாமல்தான் சபைதனில் வருகின்றாரே.

பூமாதேவி வருகவி

வினாயாட்டுத் தரு

தேவி வந்தாளே பார்மகள் - பூமா தேவி வந்தாளே
தேவிவந்தாள் முகம் சித்திரவதனம் போல

பாவி எமனைல் பூமி பாரம அகற்றிட எண்ணி
(தேவி வந்தாளே)

அணியும் பணியுமாட அஸ்தக் கடைய மாட
பணிகள் வதனமிட பார்மகள் எனும் பூமாதேவி வந்தாளே
மங்கைமுகத் தழுகு வதன சந்திரனென
தங்கக்கன்னி கொங்கை மங்கை மாயனை நாடி -
தேவிவந்தாளே.

பூமாதேவி சிங்கு

மாதவனே போற்றி போற்றி மணிமுடி மாயவனே
போற்றி போற்றி
பாதகங்கள் தீர்ப்பதற்காய் ஆவில் பள்ளிகொண்டாய்
போற்றி போற்றி
பச்சை வர்ணை கண்ணை போற்றி ஏழுபாரளங்த மாலே போற்றி
காவினில் துயிலும் ஏக நாயகனே போற்றி போற்றி
அலகை முலைப்பால் அமிர்த முண்ட ஜயன்
அடிபோற்றி போற்றி
மலைதனைக் குடையென எடுத்து மழை தடுத்தாய்
போற்றி போற்றி
பச்சை வர்ணை மாலே போற்றி பூமிபார மதைத் தீர்ப்பாய்
போற்றி போற்றி
இச்சையுடன் என்துயரைத் தீர்க்கும் இராமகிருஷ்ண
போற்றி போற்றி

கவி

அலகை முலைப்பால் அமிர்தம் கொண்டாய் போற்றி
அவனியளங்து ஓர் இலை துயின்றுய் போற்றி
கலையுரித்து மரமிருந்த மயிலே போற்றி
கட்டாது என்னை வென்ற கண்ணை போற்றி

மலையெடுத்துக் குடைபிடித்த மாயாபோற்றி

மன்னர் மன்னர்மேலிருக்கவரும் மாயா போற்றி
சிலையெடுத்துக் கணை வென்ற மாலே யுந்தன்
சீர்த்தரணி தனில் பாதம் போற்றி தானே.

வசனம்

சரணம் சரணமையா தேவரீர் செந்தாமரைப் புஷ்பத்துக்
குச் சமமான உங்கள் பாத மிரண்டும் அடியாள் தலைமேலே
கொண்டேன் ஜயா சவாமி!

விஷ்ணு கவி

சரணமென அடிபணிந்த தாய்னான் பார்மகளே சாற்றக்கேளாய்
கருணை பெருத்தடைந்து மனது நொந்து நீயும்
மெத்தக் கலக்கத்தோடு
தருண முனக் கபய மென்று சத்தமிட்டு என்னிடத்தில்
சார்ந்தாயே பெருமை பெறு உன் குறையை ஒளியாமல்
இன்னதென்று புகலுவாயே.

வசனம்

அகோ கேளும் பெண்ணே நீதான் துயரத்தோடே வந்து
நிற்கிற காரணம் இன்னதென்று தெரியச் சொல்லும்
பெண்ணே.

தரு

ஜயனே நான் இனி என்ன செய்வேனே
அரும்பாவி எமன் தானும் பெரும் பாதலம் புகுந்தான்
அடியாள் நான் இன்ன தென்று புகலுவேனே
செய்யபுகழ்ப்படைத்த ஆதியான சிவன்
சீரி எமன் தன்னைத் திருப்பாதத்தால் உதைத்தபின்பு
சேரவே மனு மெத்தப்பெருகலாச்சே
வையகம் தனில் மெத்த மனுக்கள் பெருத்து
மாதுயர் இனிதன்றி மேதினி வளர்ந்திடும்

மகாபாரம் பொருந்திடக் கூடாதையா
 ஆதிமார்க்கண்டர்க்காய் மறலிதனையே
 அவனிதனில் வீழ்ந்த புவனிமனு பெருத்து
 அடியாள் பொறுத்திட முடியாதையா
 காசினி புகழ் கீர்த்தி பெருகும் மெய்ஞ்ஞான
 கண்ணை அரிபச்சை வர்ணை உனது நற்கருளைபுளிந்து
 அருள் தருவீரே

மாற்றலா புகழ்பெற்ற சிவனிடம்போய்
 மறலிதனை எழுப்பித் தரணியில் விடாதிருந்தால்
 மானிலம் பாழாய்க் கிடத்தி வருகுவேனே
 தாரணி படைத்திடும் ஆதியிடம் போய்
 தயவாய் உரைத்து எமன் தன்னை விடாதிருந்தால்
 சகலதும் பாழாய்ப் போட்டுச் சாகுவேனே
 ஆதலால் தேவரீர் சிவனிடம் போய்
 அடியாள் துயரைச் சொல்லி மறலிதனை எழுப்பி
 அனுப்புவீர் மானிலத்துக் கனுப்புவீரே.

வசனம்

அகோ வாருங்கள் ஜயா சுவாமி! எமனைப் பாதாளத்திலே
 விழ உதைத்தபின்பு பூலோகத்திலே மனு பெருத்துப் பூமி
 பாரம் என்னால் பொறுக்ககூடாதையா சுவாமி.

விஷ்ணு வசனம்

அகோ கேளும் பெண்ணே! சிவனிடத்திலே போய்ச்
 சொல்லி எமனை எழுப்பி விடுகிறேன். யாதொன்றுக்கும் பயப்
 படாமல் என் பிறகே வருகுவாயே

சிவன் வசனம்

அகோ கேளும் மைத்துனனே! இந்த ஆசனத்திலே இரும்
 மைத்துனனே.

சிவனும் விஷ்ணுவும் சிங்கு

- விஷ்டி:** சீருலாவும் கயிலைக்கதிபதி செல்வனே சிவனே-
பரநாதா பாரின் மீது எமனை உதைத்திட்ட பாவினை
தன்னை நீர்பகருவீரே
- சிவ:** பகருவீர் என்று உரைக்கின்ற அச்சுதா பச்சைமாலே
நீர் செப்பிடக் கேள்வி
தரையின் மீது அம்பதி உள்ளவர் தம்மை
ஆம் மேவும் சாற்றிடலாமே தம்மை யென்று
எனக்கு முன்னே ஒதியது தப்பாதுயானும்
செப்பிடக் கேள்வி.
- விஷ்டி:** உண்மையான பரம்பொருள் நீங்களும்
உற்றவாக்குண்டோ தீர்ந்தேதே
- சிவ:** அன்பர் நேயனே கேளாய் போக்கினி அறியாமல்
கதைகள் புகல்வதாக எனக்கு மகான் மாலே
போக்கினிக் கறியாமல் சொன்னேயென்
புண்ணியா என்முன்
நின்னயம் சொன்னீர்
- மார்க்கண்டன் வயதே பதினாறு என்ற வாக்கு
மறுத்துரைப்பானே அன்று ஒதினதே பதினாறு
அயனும் மாலும் அறியத் தானே
இன்று ஒதின பதினாற்துஎன்றென்றும் பதினாற்தாமே
- விஷ்டி:** ஆதியாம் பரப்பொருளே சொல்லும் பொய்
ஆரிடத்தில் அறிவிக்கப் போரேம்
நீதியாய்ப் பதினாற்றென்று உரைத்த நீர்
மறுத் துரைத்ததும் பொய்யா
- சிவ:** இரண்டு பேசினேன் என்றுரைக்கின்ற என் ஜூயனே
புகழ் மாயனே கேளாய்

- விண்டி:** அன்றும் இன்றும் பதினாறே அல்லால்
 அதிலே கூடில் குறையில் பொய்யே
 ஆதி எங்களு மென்பதும் நீங்களே
 அகில நல அண்ட பிண்டமும் உங்களுக்கானால்
 நீதியானதும் உங்களுக்காகில்
 நிகழ்த்தவே ஒரு பேருமுண்டோ
- சிவ:** உண்டு மோ என்று உரை செய்யும் மாயனே
 உம்மை ஐங்தெழுத்துச் சரிப்போர்க்கு என்றுமே
 குறையாதபடி வரம் ஈயுவாரென்று மன்னன்றியானே
- விண்டி:** அறிந்திடாதே மன்னன் செய்தருள் குற்றத்தை
 அத்தனே உங்கள் சித்தம் பொறுத்துப்
 பொருந்தியே
 எமன் தன்னை எழுப்பி இப்புவி பாரத்தைத் தீர்க்கக்
 சொல்வாயே

கவி

சித்தமுதமைத்துனனே செப்பிடக்கேள்
 தேவீர் தமக்கெமன் செய்த
 குற்றமெல்லாம் பொறு அருளியைந்து
 அரசபட்டம் கொடுத்து நீரும்
 சத்தபலம் விட்டெழுப்பி இந்தத்
 தரணியிலே செல்வதற்கு
 நித்தியம் போல் நடத்தும் உமது வாக்கால்
 நிகழ்த்துவீர் கட்டளையும் நிகழ்த்துவீரே

வசனம்

அகோ கேளும் மைத்துனனே எமன் செய்த குற்றமெல்
 ஸாம் பொறுத்து அவனை எழுப்பி விடுவீராக.

சிவன் வசனம்

அகோ கேளும் மாலே உமது சந்தோஷம் போலே எழுப்பி
விடுவீராக.

விஷ்ணு கவி

மகேஸ்வரனை மதியாமல் பாசம் வீசிய மறவிமைந்தாகேளும்
தயவுபெற நீடுமென்றால், செய்த குற்றம் பொறுத்தன்
தன்மையாக
நயமுறு உந்தனை எழுப்பக் கட்டளை நான் பெற்று வந்தேன்
நமனே நீடும்
பயமில்லாதென்பிறகே சடுதியில் ஸீர் எழுந்துலகம்
பார்த்திடாயே.

வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் எமதர்ம ராசாவே எழுந்து வரு
வீராக.

எமதர்மன் சிங்கு

சாற்றிய புகழ்ப்படைத்த ஏக தற்பரனே போற்றி ஜயா
நாற்றிசையும் கீர்த்தி பெற்ற ஏக நாயகனே போற்றி ஜயா
என்னிய நற்றவம் சேர் எங்கள் ஈஸ்வரனே போற்றி ஜயா
உன்னிய கிருபையருள் தேவ உருத்திரனே போற்றி ஜயா
காரணனே புகழ்ப்படைத்த தேவகர்த்தனருள் போற்றி ஜயா
தாரணியில் நான் செய்த பிழை பொறுத்துத்
தாபரிப் 1 பாய் போற்றி ஜயா
நன்னயம் சேர் புகழ்ப்படைத்த தேவ நாயகனே போற்றி ஜயா
புண்ணியனே ஏழை செய்த பிழை பொறுத் தருள்வாய்
போற்றி ஜயா

1. ஆதரித்துக் காப்பாய்.

வசனம்

அரகரா சிவ சிவா ஆனந்த மூர்த்தியே! சர்வ திவ்விய தயா
பரா! அடியேன் செய்த பிழைகளையெல்லாம் தேவர்கொண்டு
பொறுத்து அடியேனை இரட்சிததுக்காக்கவேணுமையா சுவாமி!

ஈஸ்வரன் வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் எமதர்மராசாவே! நான் சொல்லும்
கட்டளையைக் கேட்டு இனிமேல் நடப்பாயாக.

ஈஸ்வரன் சிங்கு

திருவளர் அழகிய தீரனும் நல்ல செகமுற்றும்
புகழ் பெற்று வீரனும்
கருவளர் புகழ் உபகாரனும் எமதர்மனே நான்
சாற்றிட வாராய்
ஜங்கெதமுத்தினை மறக்காதே-நித்தியம் அநுதினம்
நிதஞ் சேர்வை தொழுகின்ற பேரை பஞ்சபாதகங்கள்
எண்ணுதே
உந்தன் பாசம் விட்டவர்களைக் கூறுபண்ணுதே.
அறஞ் செய்து தவம்புரிவோரை நிதம் அன்ன சத்திரம்
பூசை பண்ணி வைப்போரை
மறையை நான் உபசரிப்போரை
என்றும்வாம தேவனை நிதம் பணிகின்ற பேரை
நிறை நாழி வைத்து விற்போரை என்றும் நேர்மை
தொழும் பூசை தவறவிடாரை
தேவாலயங்கள் செய்வோரை நித்தியம்
திருவிளக் கேற்றி வைப்போரை
இராமா என்று பணிவோரை உடன் பாசக்கயிறு
விட்டுக் கலங்கப்பண்ணுதே.

அரியிட்டயான் பேருக்கு எந்தன் அளவிட்டு அவர்களை நான்;
அழைத்திடுவேனே;
போகிலும் நீரவர் அருகே இதில் பெரும்பாடு படுவாயே
இவ்வுரை தவறுத வண்ணம் நீயும் என்றென்று ம்
இம்முறையைக் கண்டு நிற்பாய்.
அவ்வுரை தனித் தட்டி நடந்தால் இதில்
அதிகமாய்ப் பாடுண்டென்றறி வாய் நீ திடனே.

கவி

திருவளரும் தென்திசையின் மௌத்து மாயான் உனக்கு
செப்பக் கேளாய்
அருள் வளரும் பெரியோரை ஐந்தெழுத்தை நினோவோரை
அறஞ் செய்வோரை
தருவளரும் சிவாலயங்கள் நதித்தானம் செய்வோரை
தவஞ் செய்வோரை
அவரருகே முடுகாதுனது தூதரையும்
அனுப்பிடாதகலு வாயே

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் எமதர்மா! தானதருமம் செய்வோ
ரையும் ஐந்தெழுத்தை நித்திய காலமும் உபசரிப் போரையும்
எட்டெழுத்தை நித்திய காலமும் தொழுதிருக்கின்ற பேரையும்
அவரருகில் முடுகாதிருந்தால் ஆச்சது, முடுகினால் இதிலும்
அதிகமான பாடுபடுவாய் என்றறிவாயாக.

சபைக் கவி

பாதிமதிதனை அணிந்த பரனிடத்தில் மாயன்
அடிபணிந்ததற்காய்
மேதினியில் எமன் தனியே எழுப்பி நலமான மொழி
விளம்பத்தானே

ஆதிநாயகன் உரைத்த கட்டளை உண்மையென
அகமே சூர்ந்து
சோதிபெறு திருக்கடையூரில் ஈஸ்வரனைத் தொழுதெமனும்
துதித்திட்டானே.

சபைக் கவி

கங்கைதனைச் சடையணி தயாபரனார் திருக்கடையூரில் வந்து
சங்கையுடன் மார்க்கண்டன் தனக்காகத்
திருக்காட்சிதயவாய் ஈந்து
மங்கைதனை இடப்பாகம் தனிலிருத்தும்
மகேஸ்வரனார் வானேர் போற்ற
செங்கை மழுமானேந்தி திருக்கயிலைப் பதிகொலு
தேர்ந்திட்டாரே

வாழ்த்துக் கவி

மண்டலமே புகழ் மார்க்கண்டன் தனக்கு வரம்
வல்லோன் ஈந்து
கொண்டல் வர்ணஞேடயனும் வானேரும் தேவரும்
கைகுவித்து நிற்க
ஆண்டவன் கீர்த்தி பெறக் கந்தருவர்
அட்டவச அவர்கள் சூழ
வண்டனி பூங்குழலாள் வாலையுடன் மகிழ்ந்தவர்
இருங்தென்றே,
சிருலாவிய பரம தேவர் தற்பரன் கயிலை மலை மகிழ்வோடு
வளரச் சிவன் ஆதிபரம குருவின் இடப்பாகம் வாழ்
தேவியெந்நாளும் வாழ்;
பாருலாவிய நல்லோர் மனுவோர்களும்;
பாவாணர் நிதமும் வாழ் பரம குருவின் பாதம் மறக்காத
அன்பர்கள் பரவியும் தினமும் வாழ்

தாருலாவிய மகுட மூடி மன்னர் செங்கோல்
 தழைத்து அநுதினமும் சற்குணமிகுந்து புகழ்,
 கற்புறுதி மங்கையர் தவம் பெருகி நிதமும் வாழி;
 பேருலாவிய தரும மார்க்கண்டன் கதையைப்
 புகழ்ந்தோர்கள் நிதமும் வாழி;
 பெருமை சேர் இக் கதையைப் பாடினேர் ஆடினேர்கள்
 பேறு பெற்றவர்கள் வாழ்கவே.
 திங்கள் மும்மாரி பெய்து வாழ்க வாழி
 தேசம் புகழ் பெருக வாழ்க வாழி
 வானேர்கள் தேவர் நிதம் வாழ்க வாழி
 கங்கைதனைச் சடை அணிந்த காட்சி மார்க்கண்டன்
 வாழ்க வாழி
 இங்கிதனைப் பாடினேர் படிப்போர்கள் ஏகனருள்
 பேறுபெற்று வாழிதானே

மங்களம்

மங்கள மார்க்கண்டனுக்கு மங்களம்
 திங்களனி வேதியர்க்கும்
 திருக்கடையூர் நாதருக்கும்
 மங்கை மணி பூண்டவர்க்கும்
 வாழுமபிராமி யோர்க்கும் மங்களம்
 வேத மிரு கண்டருக்கும்;
 காதலர்க்கும் பெற்ற கண்மணி
 மார்க்கண்டருக்கும் மங்களம்
 கார்வண்ண நாதருக்கும்
 கயிலை மாதவர்க்கும்
 திருக்கடையூர் ஈஸ்வரருக்கும்
 மங்களம் ஜெய மங்களம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாளிமன் நடகம்

வாளபிழன் நாடகம்

— ० —

॥

வினாயகர் துஜீ
காப்பு

வந்த பிணி விக்கினம் பணிபோல மாறவும்
 வருமிடர் பயங் தோடவும்
 வஞ்சலை பில்லி பிசாசு குட்டிச் சாத்தான்
 வருகூளி அனுகாமல் விட்டோடவும்
 அந்தியிற் பேயனும் சந்தியிற் பேயனும்
 அச்சறுத்தும் பேயனும் வந்தனுகாமல் விட்டோடவும்
 அக்கரும துட்சனம் இரண்டு செய்யாமலே
 அஞ்ச லென்றெனை யாளுவாய் ஆளுவாயே.

சந்தனம் குங்குமம் சவ்வாது சந்துப்புனுகு
 சார்ந் தொழுகு மார்பனே
 சர்க்கரை அவல் பயறு மிக்கபால் அமிர்தமும்
 தானடை புடை வயிற்றே
 கந்தர்க்கு முன்பிறந்த விகடதட கயமுகக்
 கடவுளே மேல் வாசலே
 கனகச் சலங்கை ஒளிர் கல கலென
 நடனமிடு கற்பகப் பிள்ளையாரே.

சரசவதி துஜீ

அன்னை சரஸ்வதியே உந்தன் அடியினையைப் பணிந்தேன்
 அடியேன் நாவில் குடியிருந்து அருள் புரிவாய் மிகுந்தே
 நன் னாவில் இலக்கணச் சொல் நான்றிகிலேனே
 நாடியே நீ நன் குணர்ந்து நற்கருணைதா தாயே

தண்டாமரை மலில் தானிருக்கும் தாயே
தஞ்ச மெனக்கு நீ அஞ்சலி புரிந்தருள் வாயே
ஆயமான காளிலோக அன்னை பிதாநீயே
அஸ்வவாகனத் திலேறும் அம்மை தயாநிதியே.

கிருட்டின இராசன் வரவு விருத்தம்

வளமலி கடி புகழ் கொடிகுடை இருபுறம் மகிபர் பிடித்திடவே
வரு மிரவலர் கவிஞர்கள் மறையவர் வந்து தடித்திடவே.¹

துள வணி மணி யணி பள பள வென வளர்

சோதி அடுத்திடவே
சுந்தரி தனை அருள் வந்திடு கிட்ண துரை²
சபை வந்தனனே.

தரு

துளவங் தங்கிய துங்க முடிமின்னப் படிமன்னர்
தோள்மறை நின்ற ராஜன் கொலுவில் வந்தனனே
வளமண்ணில் உளமன்னர் உள முன்னித் துதிசெய்ய
மருவு பொற் கிட்ணராசன் கொலுவில் வந்தனனே
முகில் வண்ண மென நண்ணி மயில் நண்ணி
விளையாட முகிலாந்த ராசனும் கொலுமீதில் வந்தனனே
செக மெங்கும் மலிமங்கை அலர் செங்கை தொழுவஞ்சி
சிறக்கும் கிட்ணராசன் கொலுவில் வந்தனனே.

கவி

செகமிக மகிழும் வாசல் செறிந்து நெஞ்சறிந் தென்னெனும்
புகழெல்லாம் துதிக்கும் கட்டிய காரனே புகலக் கேளாய்
சுகி நிகர் மொழிகள் சொல்லும் சுந்தரி என்னும்
மகள் தன்னை இனிதி ஞேடு வரும்படி அழைத்திடாயே.

1. பூரிக்கவே .2. கிருஷ்ண துரை.

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா! நமது குமாரத் தியை அருமையோடு அழைத்து வருவாயாக.

கட்டியக்காரன் வசனம்

அப்படியே! மகாபாக்கியமையா சுவாமி.

சுந்தரி வரவு விருத்தம்

வாச மெத்த நறை பூசுகுத்துமுலை மீது முத்து வட மாடவே வாரிசத்த நிகர் நேரிசத்த முகப் பாரி சத்தில் நணி நீடவே காசி வைத்த வொளிர் வீசுநெற்றியணி கட்டு

சுட்டியுடன் நாடவே கைப் பொன்னுளி மணி கொப்பு வாளி யொடு

செப்பமோடரு சூடவே ஆசிலத்த மொழி யார்கள் பத்தியொடு

பேச்சுமற்று நணி சூடவே ஆடுமாமயிலினேடு சூடுவரும் அரிவை மார் இசை பாடவே தூசை வுயர்ந்த பொருள் ஆசை மெத்துமவர்

நேசம் வெந்து மன வாடவே சுந்தரப் பிரபல இந்திராணி நிகர் சுந்தரிப்

பெண்வந்து தோற்றினால்.

தரு

களபப் புளகித பளக மயிலென கலசமெனமுலை அசையவே நல்ல துளப மணியணி அரசனு தவிய சுந்தரிக்குயில்

தோற்றினால்

தளப முகை நகை ஒளிகள் பளிரென

தளைக்க இருபதம் கிளைக்கவே நல்ல அழகு ரச மொழி பழகு கிளிகிகர்

அரிவை சபை வந்து தோற்றினால்

ஓது வரு விழி காதி லணிகளின் ஒளிர் கயலெனமிளிரவே
நல்ல பாத பரிபுர மீது அழகுறு பாவை

சபைதனில் வருகின்றன்
சீத மதி முக மாத ரிருபுடை சவரி கவரிகள் வீசவே
நல்ல ஆதி தரவருள் சோதி யென வளர்
அரிவை சபைதனில் தோற்றினான்.

மறு தரு

கந்தருள சந்தன மந்தர நேர் முலை இந்திரை தானெனவே
இளம் சந்திரன் போல் வளர் சிந்தை மகிழ்வொடு

— சந்தரி வந்தனளே
பூமகளும் கலை மாமகளும் தெய்வ கோமகளாமெனவே
நல்ல நாமகளும் புகழ் வாமகளாம் கிட்ணன்

— நாமகள் வந்தனளே
அஞ்சன மிஞ்சிய மஞ்சள் கிஞ்செறி வஞ்சியரும் சூழ
புகழ் நெஞ்சில் வேல் வடிவஞ்செறி வுள்ளாநல்

— வஞ்சியும் வந்தனளே
துங்க மிகுங்குண மங்கள யிங்கிர்த மங்கையர் செங்கைதொழு
வெகு பங்க மகண்றிட மங்கள மால்தரு
நங்கையும் வந்தனளே.

கொச்சகம்

மண்ணேர் புகழும் மலர்ப்பாதா மேக வர்ணை
ஒன்னுரை வாட்டி ஒளிரும் வடிவேலோனே
கண்ணு யென்னை வர்ணக் கண்ணி மின்னு ரோட்டழைத்த
எண்ணமெல்லாம் திண்ணமுடன் யானறியச் சொல்லுவீரே.

சந்தரி வசனம்

அகோ கேளுமையா சுவாமி. என்னைத் தோழிமார்களு
டனே அழைத்த பணிவிடை இன்னதென்று கட்டளையிட்டருளா
வேணுமையா சுவாமி.

கிருட்டினன் கொச்சகம்

மானே என்கண்ணே மரகதமே வாய்த்த உன்னைத்தானே
நானே என் மனது சந்தோஷமாய் அழைத்தேன்
கானூர் கருங்குழல் சேர் கன்னி மின்னூர் தன்னுடனே
வானேர் முத்தாரமணி மண்டபத்தில் வைகுவாயே.

வசனம்

அகோகேளும் மகளே நமது முத்து மணி மண்டபத்திலே
போய் விளையாடிக்கொண்டிரும் மகளே.

அருச்சனன் வாசல் கட்டியன் வரவு

விருத்தம்

வளமருவு களபமணிந்து மணிபுனைந்து மலர் மாலை பூண்டு
தள மருவு கொடி பிடித்துச் சண்டையிட்டுக் கட்டியிந்தத்
தலத்தோர் வாழ்த்த
உளமருவு திறல் விசயன் அதிக புகழ் எடுத்துரைத்து
உற்றேர் யாரும்
தோள்வலங்கார் தந்திடு கட்டியக் காரன் சபைமீது
தோற்றினானே.

தரு

கந்த மலி சந்தனங்கள் பூசி
அருச்சனன் புகழ் மெச்சிடவே பேசி
இங்கிதம் மகிழும் கொடி வீசிப்
புகழ் இயம்பும் கட்டியக்காரன் இனிது வந்தனனே.

வண்ணக் கட்டாரிகையில் தாங்கி
புய மந்தரங்களொனவளர் சுந்தரங்களோங்கி
இங்கில மகிழும் கொடி தாங்கி
புகழ் இசைக்கும் கட்டியக்காரன் இனிது வந்தனனே.

கொந்தணி சிலம் பொலிப்பப் பாட
 மார்பில் கோலமுது மாலை ராகம் கூடி விளையாட
 இத்தரையில் மானிடர்கள் கண்தேடுப்
 புகழ் இயம்பும் கட்டியக்காரன் இனிது வந்தனனே.
 அன்ன நடை மாதார் நடமாட
 ஊரில் ஆடவர் மகிழ்ந்து நின்று நாடகப் பண் பாட
 மன்னவன் அருச்சனனுங் கூடத்
 தேவிவரவு சொல்லக் கட்டியக் காரன் விரைவில் வந்தனனே.

கொச்சகத் தரு

சீரழுகு சுபத்திரையும் சிறுவர் அபிமன்னுடனே
 பேரார் பெரிய அருச்சனனும் பெருமான் சபை தனில்
 வாற்றினால்
 தாரார் தானைத் தடையிலங்கத் தயங்கும் வீதிதனை யெல்லாம்

கட்டியக்காரன் தரு

சீராகத் தெருக்களோத் தூத்திடுங்¹கோ – எங்கும்
 சிறக்க மலர்ப் பந்தல் போட்டிடுங்கோ
 போரால் வலியவன் கானுமுன்னே - நின்று
 பூப்பந்தடியு மொடியு மின்னே.

கட்டியன் கொச்சம்

ஜவர் தன்னி லொருவன் அர்ச்சனராசன்
 சபையில் செய்ய திருமாலைத் தரிசிக்கப் போறதனால்
 வையக மெல்லாம் தழைக்கும் மங்கையரே எங்குமுய்ய.

கட்டியன் தரு

தையலரே நீங்கள் முன்னேவாரும் – நீங்கள்தான்
 சிலம்பசைய விளையாடும்.
 கைதனில் ஆலாத்தி எடுப்பீரே – எங்கள்
 காவலைக்கண்டு நடப்பீரே.

1. தூர்த்தல்—பெருக்குதல், சுத்தஞ்செய்தல்.

[151]

கட்டியன் கொச்சகம்

வாசமலர் வீச தொடை மதியளகத்தி லங்குமுக
நேசமட மாதர்களே னினைவு தடுமாருமல்
ஆசையுடன் னின்று அடிபணிவ தல்லால்.

கட்டியன் தரு

மாசகலும் மட மானே
எங்கள் மன்னர் மன்னன் வருகையினுற் தானே
ஓசை அலங்காரமுள்ள தேனே
நடனம் உவப்புடனே ஆடுங் திடந்தானே.

அருச்சனன் தோற்றம் விருத்தம்

முத்து நவரட்னமணி வைத்த கெருடம் துலங்க
முன்னலரிப் பூவையொத்த
அஸ்தக்கடையம் மின்ன உன்னரிய மன்னர் பலர்
உவந்துவாழ்த்த
சித்திரமான சுபத்திரைப் பெண்ணுடன் அபிமன்புடையில்வர
சுத்தமான சத்தியவதன அருச்சனன் சபைமீதில் வருகின்றாரே

தரு

சிலாசித்திரமான கலசத்தின்மீது நீல முத்தினரம் அசையவே
பல பத்தியோடு மலர்சற்றி வீசப் பலர் பற்குணராசன்
சபை வருகின்றன்
குடை கரத்தினர்கள் புடை பத்தியோடு குடை கத்தி
மேளம் தொனிக்கவே
கடைக்கை மாது நடைமேவ கவிகைக் கொடிராசன்
வருகின்றார்

1. கிரீடம் என்பதன் பேச்சருவம்.

வருமித்தி தாளம் தருசித்திகுழி இருபக்கம்மேளம்
தொனிக்கவே
உரையத்த நீள உயர் சற்குணவாளன் புகழ் பற்குண
நேசன் வருகின்றூர்
வருசத்தி வீரன் மலர் புத்திரனை வளர்த்துவபிமன்
மருகவே
திருவோத்திதார் சிவ சுகுணனை திகழ் பற்குண
நேசன் வருகின்றூரே.

சுபத்திரை வசனம்

அகோ கேளுமையா சவாமி அண்ணர்மகள் சுந்தரியை
எங்கள் சற்புத்திரனுக்குக் கலியாணம் பேசப்போவோம் வாரும்
சவாமி.

அருச்சனன் வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் பெண்ணே.

சபை தரு

சீரான பூரண பாரியும் வீரிய செய்யு மருங்கிலுற மதவலி
வர்ண நேர்தருகாரண பற்குண மன்னன் நடந்தனனே
மஞ்சனிராசர்கள் அஞ்சப் பிறவஞ்சி மடவியர் ஆசைகொள்ள
அளகுள்ள விஞ்சை கொள் செஞ்சிலை வல்லவனை
விசயன் நடந்தனனே
நேயமிக மலிஆய னெனவளர் மாயன் மகள் தலையே
மகனுக்குத் துய்ய மணஞ் செய்ய வெனப் பற்குணராசன்
நடந்தனனே.

கட்டி விருத்தம்

சங்கொலி முழங்க ராசர் தருத்திறை வழங்கத் தேச
மெங்குமரசாளும் எங்கள் இறையவா இயம்பக்கேளாய்
பங்கமில் துங்கமேவும் பாரியும் சுதனும்கூட
மங்கள விசயராசன் வஞ்சின்றூர் அறிகுவிரே.

வசனம்

அகோ கேளுமையா சுவாமி! அருச்சனராசன் பெண்சாதி
யும் மகனுமாக வருகின்றூர் அறிவீராக.

கிருட்-வசனம்

ஆனால் அவர்களுக்கு எதிரே சென்று சகல வரிசைகளும்
செய்து அழைத்துவாரும் பிள்ளாய்.

கட்டி-வசனம்

சரணமே சரணமையா. அப்படியே அழைத்துவருகிறேன்
சுவாமி!

கிருட்-வசனம்

அகோ வாரும் மைத்துனனே. நீங்கள் வந்தது மிகவும் சந்
தோஷமாச்சது. இந்த ஆசனத்தில் இரும் மைத்துனனே.

கிருட்-கொச்சகம்

அம்புயம் போலான உம்மைக் கண்ட உடனே
எனது கண்ணும் மனமும் குளிர்ந்தேன்
வன்னக் கோதையோடும் மைந்தஞேடும்
விந்தை பெற்ற தன் தரள மார்பா
வந்ததன்மை யென்ன சாற்றுவீரே.

கிருட்ண வசனம்

அகோ கேளும் மைத்துனனே! அனைவரும் கூடியிங்கு
வந்த காரியமென்ன? நான் றியச் சொல்லும் மைத்துனனே.

அருச்சனன் தரு

நீலமான நிறக் கோலமான செகராசனே
அனுகூலமான புவி பாலர் போற்றிடு மூலராசனே

வேலை சுற்றுமருள் தாலமுத்து¹முனை நண்ணுவோர் நயஞ் சீலமிக்க எந்தன் பாலனுக்கோர் மணம் பண்ணுவாய் உன்னிடத்தில் ஒருவன்ன மின்னிருக்கவே ஒரு கன்னியை ஆராய்வதென்ன ஞாய²முறைக்குறே வர்ன மெத்தவளர் அன்னமொத்த நடையாளே இங்னிலத்தில் மணம் நன்னயத்தோடு இவர்க்கு செய் நாளையே மந்திரங்களென்னச் சுந்தரங்கள் பயில் தோழனே-பல தந்திரங்கள் பணி யுந்திறங் கொள்புகழாளனே இந்த நல்ல மணம் சொந்தமல்லவோ இது சிந்தை நல்கியிர தந்திடாயதிக சூரனே.

அருசு-வசனம்

அகோ கேளும் மைத்துனனே! என்னுடைய மகனுக்கும், உம்முடைய மகனுக்கும் கலியானம் முடிக்கவேணும். இதற்கு உம்முடைய சம்மதம் என்ன? சொல்லும் மைத்துனனே!

கிருட்ட-தரு

வயவனும் தனஞ்சயனே கோலமார்பா பலசூரா
உன்றன் மைந்தனுக் கெந்தன் சுந்தரிப்
பெண்ணை மகிழ்வாய் மணம் முடிப்போம்
இந்த மாதினம் ஈராண்டு சென்றல்லால் அது நேராகி வராது
நானும் பலகோளும் சுகநண்ணுவாரிந்த
மண்ணுள்ளோர் தொழு
நங்கையை இவன் செங்கையில் முறை நண்பாகவே
கொடுப்பேன்

வானும் என்மின்னானும் உந்தன் மகனும் மிகு சுகமாய்
தினம் வாழ்வார் புவியாள்வார்
ஆனாலும்

1. தாலம்-பூமி. முத்தும் என்பது முற்றும் என்பதன் கிராமியப் பேச்சுருவம்.
2. நியாயம்.

என் மானூர் கையில் ஆழியுந்தன்
காளை விரல் அணிவாய்-மனந்துணிவாய்
நிதம் அசையா திருவிசையா வானேர் புகழ்தேனோர் துணை
மைத்துனு உந்தன் புத்திரன் கையில் மணி யாழி
கை அணிவாய்.

கிருட்-வசனம்

அகோ கேளும் மைத்துனனே! இன்னும் இரண்டுவருடம்
சென்றபிறகு கலியாணம் முடித்துக்கொள்வோம். அதுவரையும்
மோதிரம் மாற்றிக்கொள்வோம் மைத்துனனே.

அருச்-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் மைத்துனனே.

கிருட்-கொச்சகம்

வன்னமிகமின்னும் மருமகனே கேளுமிந்த
அன்னநடைக் கன்னி உனக்காம் பாரியாய் வருவா!
ஆனதற்கு சாட்சியிங்த ஆழி உன் கையிலிட்டு
பின்னை நல்ல நாளில் பெருமணத்தைச் செய்வாயே.

கிருட்-வசனம்

அகோ கேளும் மருமகனே! என்னுடைய பெண் ஜீன
இரண்டு வருடத்துக்குப்பிறகு உனக்குக் கலியாணம் முடித்துத்
தருகிறேன். அதுவரையும் இந்தக் கணையாழியை உமதுகையில்
இட்டிரும் மகனே.

வாளபிமன் விருத்தம்

வஞ்ச மிஞ்ச நஞ்ச நிகர் துஞ்சத்தானை
வதைத்துப்பெரு மகிப்புகி
அஞ்ச வஞ்சலென்ற அடியோர் தமைக்
காத்து அனுக்கிரகம் மனுக்களுக்கு அருளித்தானே

1. மரியாதையுடன் குறிக்குமிடத்து வருவார் என்பதற்குப்பதில்
வருவா என்பது கிராமிய வழக்கு. தாய், தகப்பனைக் குறிப்பிடும்
பொழுது இந்த முறையிலேயே பேச்சு அமையும்.

மஞ்சுசிறத் திருமேனி கொண்டேயின்த
மாங்கரை அரசாளும் மாமனது
செஞ் தரளக் கஞ்சமலர் நெஞ்ச மீதினில்
இருத்திச் சேவிப்பேனே.

வசனம்

தேவரீருடைய திருப்பாதங்கள் அடியேன் சிரசின்மேல்.
கொண்டேன் சுவாமி.

அருச்சனன் கலித்துறை

கண்ணு கருமுகில் வர்ண என் மைந்தன் சந்தோஷமுறப்
பெண்ணைனா நல்மணம் பேசிவைத்தாய் இந்தப் பேருலகில்
ஒன்றூர் பாவமறுப்பாய் விரும்பி இனிது எனது
கண்றூர் புரத்தினுக்கே போகந் அருள் உடன் கட்டனோயே.

வசனம்

அகோ கேளும் மைத்துனனே! கலியானம் பேசி நிச்சய
மாச்சஸ்து இனி நாங்கள் ஊருக்குப்போக விடைதாருங்கள் மைத்
துனனே.

கிருட்-வசனம்

அப்படியே சுகமேபோய் வாரும் மைத்துனனே.

சபை கவி

வண்டுவரைப்பதியதனில் மறுவில் அருச்சனராசன்
மாயன்மானைத்
தண்டரளத் தொடைமருவு தனயனுக்கு மணம்பேசித்
தலத்தோர் போற்ற
வண்டரளக் கோதையொடு மைந்தனைடு மீண்டருளி
வானேர் வாழ்த்த
அண்டர் புகழ்கின்ற தலத்தடைந்து மகிழ்வோடு
வீற்றிருந்தனனே.

துரியோதனன் கட்டியம் வரவு விருத்தம்

கட்டிய கழல்கள் பாடக் கைக்கொடி கனகம் நாடச்
சட்டைமேற் பதக்கமாடத் தரியலர் யாருமோட
மட்டவிழ் அரவஞ்டு வலம்புரி மாலைவேந்தன்
கட்டுரை தொகுக்கும் கட்டியக்காரனும் வருகின்றன.

தரு

அரவக் கொடிபயில் தீரன்-அரச விற்பன் சூரன்
அதிகப் புகழ் சொல்லும் கட்டியக்காரனும் வந்தானே
சரசக் கிளிமொழி மாதர்-பாவித்துத் தொழு பூமிநீதர்
சகல புகழ் சொல்லும் கட்டியக்காரனும் வந்தானே
புரவீரப் பூர்ண மன்னர்-புகழப் பூசுரர் போற்ற
பொன்னின் முடிமன்னவன் வாசற் கட்டியன்
புளகத் தோடு வந்தானே
அரசாள உத்தமராசன்-அழகுக்கே மடந்தை தேவன்
அதிபதி தன் வாசற் கட்டியக் காரனும் வந்தானே.

கட்டி - சிந்து

எச்சரிக்கை ஜ்யா-அனைவருக்கும் எச்சரிக்கை ஜ்யா
மச்சர் குச்சர் மெச்சு மச்சமில் மன்னனுகவே இங்கிலம் புகழ்
உச்சிதத் தொடு நச்சரவக்கொடி ஒதிய மன்னவன் வீதியில்
வாற்தால்—எச்சரிக்கை
தொண்டகத்தொடு திண்டு பேரிகை தொனி முழங்கி
அணி கலங்கிட
அண்டரும் புகழ் கொண்ட மன்னவன் அவனி மீதிந்தத்தெரு
வில் வாற்தால்—எச்சரிக்கை
மந்தரப்புயன் இந்திரனென்ன வாகை மன்னவன்
தோகை மேவிட
சுந்தரப் பந்தல் செய் தனைவரும் தூக்கி வீதியை நோக்கு
வீர்களே—எச்சரிக்கை,

தூரியோதனன் தோற்றம் விருத்தம்

மணிமுடி தளதளென்ன மருவுரு விழியணி பளபளன்ன
வினைதளர் புரவலர் செயசெய வென்ன விசைபல
திசைகளின் மிசை யிசை யிசையக்
கணிதமுள் மறையவர் துதிபல அறையக் கருவிழி
மடவியர் புடைபல நிறைய
அணிதரு தரியலர் பணிபல புரிய அரிய தூரியோதனன்
அரசனும் வந்தானே.

தூரி - சிந்து

1. பவனி வந்தனனே - தூரியோதனன்
பவனி வந்தனனே
பவனி வந்தனர் புவனியந்தனர் பாங்கில்
நிறைந்து ஓங்கிப் புகழ் சொல்லக்
கவளக் கயத்தினில் குவளைவிழி நற்கயமான மையல்
சுனை மாருத தெருவினில்—பவனி.
 2. துடிக்கத் தவில் முரசடிக்கக் கொடி குடைபிடிக்கத்
தெரிவையர் நடிக்கப் புகழினர் படிக்க.
கவிஞர் மெய்தடிக்கத் தரியலர் கொடுகப், புகழிந்திரன்
கெடிக்கக்² கயத்தினில்—பவனி.
 3. வர்னா மடவியர் துன்ன அணிபல மின்ன பதி
யிவவளென்ன அழகுள்ள பொன்னிடைளிபிர
சன்னமருவிட எண்ணமரிய வீரப் பன்ன
மன்னவன்—பவனி;
1. ஒதுங்க. 2. சீர் த்திசொல்ல.

4. தக்க அரசர்கள் ஒக்க எழுந்தருளி பக்க மருவினின்
டொக்கப் பணிசெய்ய மிக்கத்
தெருவினில் புக்கமுனிவர் துதிக்க அனைவரும் மெச்சவே
துரை பவனி வந்தனரே திரியோதனன்—பவனி.

துரி - வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய்! மந்திரி நமது நாட்டில் வாழ்வு,
தாழ்வு நான்றியச் சொல்லுவீராக.

மந்திரி தரு

1. சீருலாவிய அத்திப்புரத்துக்குச் செல்வமாய்
அரசாள்கின்ற வேந்தே
பாருலாவு முன்னட்டு வளமை பகருவேன்
நிரப்பதிக் கிறையே நான்.
 2. தாருலாவு முடி மன்னர் சூழ்ந்த தரணிகள்
வாசமாகுது இதெல்லாம்
காருலாவிய மேகத்தில் நல்மழை காணவே
விளைவாகுதரசே.
 3. ஆதி அந்தனர் பூசைகள் செய்வதும்
அன்னசாஸ்திரம் வேள்வி விளைப்பதும்
நீதியாகவே கற்புற்ற மங்கையர் நேர்மையும்
விளைவாகுதரசே.
 4. மன்னர் வந்து திறைக ளளப்பதும் மாதம் மூன்றுமழை
வருஷிப்பதும்
அன்னசாஸ்திரம் வேதியர் நேர்மையும் அஸ்தினைபுரம்
நாடு நன்னடே.
 5. கன்னிமார் கற்பு உன்னி வளர்ப்பதும் காசினியில்
மழை நீதியாய்ப் பெய்வதும்
அன்னதானமும் போக மளப்பதும் அஸ்தினைபுரம்
வாழுதரசே.
1. அத்தினைபுரம்.

6. புவியும் மானும் தொடர்ந்து நடக்குது
பூவை வண்டுகள் தேடியடுக்குது
நவிவில்லாமல் உன்னடு பெருகுது தாழ்வில்லா
விளைவாகுங் தனுடே.
7. நீதி நேர்முறை ராசர் நடத்தினார் நிகரில்லாக்
கொடை கன்னன் கொடுக்கிறார்
ஆதியா யிம்முறை போலே நடக்கிறார்
அல்தினுபுரம் நாடெங்குங் தானே.
8. என்று முன்னை இறைஞ்சிப் பணிகிறார் ஏகுவீ
ரென்னாரும் துணிகிறார்
ஒன்றுமே குறைவில்லை உன்னட்டுக் கொருவார்
தீது நினைப்பதுமில்லை.

வசனம்

சரணமே சரணமையா உமது நாட்டில் யாதொரு தீங்கு
மில்லாமல் நடக்குதரசே.

துரி - தரு

இந்த உலகு தோறும் வருமொரு மந்திரியே கேளாய்
குந்திதன் மைந்தரையும் வென்றே எங்கள்

புந்தி செறிந்தோமே

ஆனையோடு குதிரைகளும் பலபல சேனைகளும் தோற்றுக்
கானிலவர் திரியச் சகுனி அம்மானிங்கே வென்றுனே
வீமனும் மற்றவரும் கலங்கிடப் பூமன்னர் மெச்சிடவே
காமனென மருவும் சகுனி அம்மான் இங்கே வென்றுனே
வில்லாருங்கையார் மன்னர் எனைவந்து
பணிய சொல்லாரும் புவியை மதிபல வல்லாய் ஆள்வோமே.

துரியோதனன் விருத்தம்

வந்தடிபணிந்து போற்றும் மந்திரியே கேளாய்
குந்தி தன் புதல்வன் தோற்ற குவலைய மனைத்துமங்கி போய்
எந்தன் நாமத்தைத் தீட்டி யிருங்கொடி கட்டிவைத்து
அந்தமாநகரின் செல்வமனைத்தையும் வரச்செய்வாயே.

1. அம்மான் எனும் சொல் மாமனைக் குறிப்பது.

[161]

வசனம்

அகோ கேளும் மந்திரி! பஞ்சபாண்டவர்கள் தோற்ற பட்டனமெல்லாம் எனது விருதுக்கொடியையும் கட்டி அங்கேயுள்ள திரவியமெல்லாம் இங்கு வரச்செய்வாயாக.

மந்திரி சிங்கு

சொர்ணமதை யள்ளி யெடுப்பேன்-மன்னவன் சொன்ன
சொர்ணமதை யள்ளி யெடுப்பேன்

சொர்ணமதை யள்ளி வெகு நன்னயமதாகத்துள்ளி
தொங்கி மிதித்தெங்கள் மன்னன் தங்குமிடம்

கொண்டுசெல்ல (சொர்ண)

பொங்கு சித்திரத் தாவடம் தங்கமணிக் கோவைகளும்

பொற்பணி பலதுடனே நற்சில திரவியங்கள்

போதும் போதுமென்ன ஜவர் சூதினாலிழந்த பல (சொர்ண.)

அருச்சனன்-தரு

மன்னேர் புகழ் வண்ணமுடை

எண்ணரும் மானே-செந்தேனே

எந்தன் பெண்ணே-ஒரு

வாசகம் பேசிடக் கேட்டருள்வாய்.

கன்னன் புகழ் அண்ணன் திரியோதனன்

காவலனேடொருநாள்-எண்ணும்

கவருடி மகிதலமெல்லாம்

இழந்தார்காண் என்மானே.

பாரோர் புகழ் கங்கை மகன் முதல்

பணமுள்ள மன்னவரிதை யாராய்ந்து

நமக்கொரு வசனம்

அறைந்தனர் கேள் மானே.

கராறு வருடம் வனத்திடையே
 இருந்தபின்னர் நல்ல சீராய்
 எங்கள் நாடு நமக்கென்று
 செப்பிக்கொண்டார் மடமானே.

வாடி யெங்கள் அண்ணர் வனத்துக்கு மாமகிழ்வாய்
 போரூர் நானுங்
 கூடிப்போக வேணுமடி யெந்தன் கோமளமே மாமயிலே
 தேடியுங் தன்மனம் நொந்து திகைத்து வருந்தாமல் நீயும்
 நாடி உன்மகனுடனே யிங்கு நண்ணுவாய் பெண்ணரசே.

அருச்சனன் வசனம்

அகோ வாரும் பெண்ணே! திரியோதனன்செய்த வஞ்சகச்
 சூதினுலே அண்ணர் சகல இராச்சியங்களையும் விட்டு கச, ரத,
 துரக, பதா திகளைல்லாம் தோற்று வனவாச சஞ்சாரம் பண்ணப்
 போகிறூர். நானும் போய்வருகிறேன். நீயும், உன்மகனும் சுகமே
 இருங்கள் பெண்ணே.

சுபத்திரை-தரு

என்னை மணமுடித்த மணவாளா-தனியே
 இருக்கக் கடனுச்சதோ கண்ணுளா
 இங்கில மெல்லாம் இழுக்க விதியோ-இது
 ஏது வந்ததோ அறியேன் மதியோ
 உம்மை விட்டுப் பிரிந்திருக்க லாச்சே-எந்தன்
 உருவவிளி ஒளிகுறைந்து போச்சே
 விம்முது துயர் எனது மனத்தே-உரையே
 இப்ப விட்டு வனத்தேக முறையேது

வருவ தெல்லாம் எமது விதி-வசமே
எமக்கு மாயனருள் புரிவதற்கு நிசமே
திருஉறையும் மணிமார்பா தேறும்-நிரும்
திறத்துடனே வனத்திற்குப் போய்வாரும்.

வசனம்

கேளும் சுவாமி! வருவதெல்லாம் விதிப்படியே யல்லாமல்
மற்றப்படியல்ல. சுகமே போய்வாரும் சுவாமி.

அருச்சனன்-கொச்சகம்

சுந்தர மார் புயனே சர்க்கரை பாலொத்த மொழி
மைந்தனுளிப்போ வழுத்து முறைதான் கேளாய்
பைந்தாது வகராபுரி பாத்திரு நான் போறேனினி
சிந்தை மகிழ்வா யிருந்து செல்வழுடன் வாழ்வாயே.

வசனம்

கேளும் மகனே! அன்னன்மாருடனே வனவாசம் போய்
வருகிறேன் விசாரப்படாமல் இரும் மகனே.

வாளபிமன் தரு

அன்பு என்பேரில் வைத்த ஜயாவே-பொல்லா
அடவிக்கேன் போகவேணும் ஜயாவே
வம்பு புரி மன்னவரை ஜயாவே-நாங்கள்
வாட்டிப் போர் செய்யொன்னைதோ ஜயாவே
நயந்தரும் நாடிமுந்தால் ஜயாவே-ஹரில்
நற்பாலர் நகையாரோ ஜயாவே
பயந்துபோனீர்க் களன்று ஜயாவே-ஒரு
பழிவரப்போகுது சொல் ஜயாவே
துணிவு கொண்டிங்கிருங்கள் ஜயாவே-நீங்கள்
தூரவனம் போகவேண்டாம் ஜயாவே

மணிமந்திர வாள் எனக்கேன் ஜயாவே-அவரை
 வாட்டிப் போர் செய்யொன்றோ ஜயாவே
 வலம்புரி மாலை வேந்தன் ஜயாவே-நம்முரில்
 வாழ்விடலாமோ சொல்லும் ஜபாவே
 நிலமெல்லாம் நாங்கள் வெல்வோம் ஜயாவே-நீங்கள்
 நெடுந்தூரம் போகவேண்டாம் ஜயாவே.

வாளபிமன் வசனம்

அகோ கேளுமையா! திரியோதனைன் ஒருபொருட்டாக
 என்னி நீங்கள் வனவாசம் போகிறது முறையல்ல கவாமி.

அருச்சனன்-தரு

என்னை முன்னாள் என் மகனே உமது அன்னை
 மின்னாள் தன்னுடனே நண்ணியிரு மின்னிலத்தில்
 பன்னிரண்டு ஆண்டுமட்டும் வனத்தில் பண்புடனுயிருந்
 தன்புடன் வந்தபின் படியிலா திருப்பமடா
 சித்தசனேபுத்திரனே அந்தச் சத்துருவை வென்று
 சீர்புரியக் கூடுமடா
 எத்திசையும் புகழ்தாவ அணியொடு எழுந்துவந்து
 துணிந்து நின்று மிடர்புரிவோம் திடனறிவாய்
 விந்தை மிகும் புத்திரனே என் அன்பு வைத்தவனே
 அந்தச் சத்துருமாருடனே வெற்றிகொள்ளக் கூடாதோ
 சித்தம் மிக வொத்ததினால் எங்கள் வித்தார அண்ணர்
 உத்தாரத்துடன் மீள்வேன் அறிவாய்.

வசனம்

அகோ கேளும் மகனே! அண்ணர் உத்தாசாரமில்லாமல்!
 போர் செய்யக்கூடாது போய்வருகிறேன் மகனே.

1. உத்தாரம் என்ற சொல் உத்தாசாரம் என நின்றது.

சபை-கவி

செயமதாய் அபிமனேடு சுபத்திரை சிறந்து வாழ்த்த
நெயமாய் மனதைத் தேற்றி நெடுஞ்சிலை விசயராசன்
தூயமாய் நகரம் நீங்கித் துணைவர்களோடு கூடி
மாயனார் அருள்கொண்டேகி வனத்திடை மேவினாரே.

சுபத்திரை அபிமன் தர்க்கத்தரு

அபிம : என்னை யருளன்னையரே— எனக்கு
இந்நிலமும் நன்னயமாய்—இழந்திருக்க
விதிவசமோ தாயே.

சுப : பன்னிரண்டு வருஷம் உன் ஜயா!
பரிந்து வனத்திருந்தபின்பு மீண்டும்
வருவாரடா மகனே.

அபிம : கன்னல் மொழி அன்னையரே கேளாய்
என்னையர் காடுதனில் பாடுபடக் கடனாக
வரலாமோ தாயே.

சுப : என்ன செய்வோம் என்னுடைய மகனே
இப்போ மனதோடு துன்பமுற்று யிசைந்திரடா
நிசந்தருவாய் மகனே.

அபிம : மடிமீதில் விளையாடியிருக்கு மென்னை
மைந்தரென்றே சிந்தைத்தனில் மறப்பாரோ
எனது ஜயா தாயே.

சுப : வடிவு பெறுதிரு மகனே புவியில் யார்க்கும்
மைந்தருடன் சிந்தைத்தனில் மறந்திருக்கக்
கூடுமதோ மகனே.

1. தகப்பனை ஜயா என அழைத்தல் மரபு.

அபிம : துடியொருவு மிடையாளே யெனக்கு
எங்கள் சுவாமி துணையாய் வருவார்
துன்பமில்லாதே யிருமென் தாயே.

சுப : படி புகழும் நீ இருக்க எனக்கு உலகில்
பரிவு என்ன திருவள மெய்ப்படித்து
மகிழ்வுடனிரடா மகனே.

வசனம்

கேளும் மகனே! நீ இருக்க எனக்கு என்ன துன்பம் வரப் போகிறது? விசாரப்படாமல் இரு மகனே.

துரியோதனன் பெண்சாதி¹ தரு

மகத தத்துவமாய்
இன்னள் வரை கூடி நாங்கள் இன்புற்றும் மனம்
அன்புற்றோமே
ஆசைத் தவப்பயனுல் எங்கள் புத்திரன் இன்புழுற் று
நேசக் கலியாண மொன்று இப்ப நிச்சயமாய்ச்
செய்ய வேணுமையா
காட்சி கொடுத்தருளி எந்தன் காவலனே பெண்ணைத் தேடி
மாட்சியொடு புரியும் இந்த வானவரும் புகமாதாவனே.

கலி-நெடி

திரு நித்தியமுறை மருமெத்திய மலர்திகழ் பொற்புய மகிபா
செயசித்திரா பதம்தனைத் துதிசெயலது சில
சொற்பகல்வேண்டான்

1. மனைவி என்பதன் கிராமிய வழக்கு. 2. திருப்பதி.

பருவத்திடபயிர்¹ புரிவித்திடுவது பலனைத் தருமெனவே படித்த பெரியவர் விதித்தாரிது பழமைக் கதைபலவோ உருவத் தெழில்பெறு திருமுத்துளவள மருவொத்திளமை பெறு

ஒரு புத்திரன் நிதமருவத் தரணியில் உசிதப் பிரபலமாய் வருவித்தகமிகு சற்கினுவித மதுரக்கிளி யெனவோர் வனிதை யுரையினை நிருபித்தருமன மகிழ்விற் புரிகுவாயே.

வசனம்

அகோ கேளும் சுவாமி! எங்கள் சற்புத்திரனுக்கு நல்ல கலியாணம் தேடிமுடிக்கவேணும் ஐயா சுவாமி.

துரி-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் பெண்ணே! அகோ வாரும் மந்திரி நம்முடைய அதிருப்புண கன்னராயனை அழைத்துவருவாயாக

கன்னராசன் வரவு-கவி

கண்டசர மார்பிலங்க கருதலர்கள் கண்கலங்க

கொல்ஸ்தும மார்பிற்

குண்டலங்கள் துலங்க நல்ல கொழும் கழல்கள்

குலுங்க வண்மை குனித்தோர் போற்ற

அண்டரண்டர் குலுங்கிட அந்தணர் கவிஞர்

அருமுனிவர் வாழ்த்த

மண்டலங்கள் கொண்டபுகழ் மன்னனென்னும்

கன்னதுரை வருகின்றுரே.

கன்னன்-தரு

கண்ட சரங்களாட கன்னியர்கள் இசைபாட

தொண்டர்கள் அருகில்கூடச் சூரியகுமாரன் வந்தான்

1. பருவத்திடை பயிர். - ‘பருவத்தே பயிர்’ செய் எனும் தொடர் இவ்வாறு நின்றது.

கொண்டல் மேகங்கள் நான்கோலமாய் எவருங்காண
அண்டர்கள் மகிழ்வுபூண ஆதித்தன் மகனும் வந்தான்
கருதலர் கருதிநாட கன்னியர்கள் விளையாட
மருவார் சுருதிகள்பாட மன்னன் சபையில் வந்தான்.

கன்னன் கலித்துறை

சீர்குழ் பாராள வஞ்சும் நித்திய கலியானு பூமலி மார்பா
ஓய்யார மணிமகுட வேந்தா பணிசூரா வயிரமணித்தோளா
புகழாளா
ஆராய்ந்து என்னை அழைத்தசெய்தி சொல்வாயே.

கன்-வசனம்

அகோ கேளும் துரியோதன மகாராசனே! என் ஜீ
அழைத்த காரியம் இன்னதென்று உரைசெய்வாயாக.

துரி-கவி

என்னருயிர் நிகர் கன்ன எனக்கு இருநிலத்தில்
ஒன்றிரில்லாமற் புரிந்துவிட்டாய் இனியேது குறைகள்
மன்ன எந்தன் மகனுக்கோ மணம் வாய்க்கவில்லை
உன்றராருள்கொண்டு இன்னள் உதவ உறுதி செய்யே.

துரி-வசனம்

கேளும் கன்னராசனே! என்னுடைய மகன் இலக்கணகுமா
ரனுக்கு ஒரு கலியானம் முடிக்கவேணும். இதற்கடுத்த புத்தி
பாரும் கனனனே.

கன்-கவி

ஆள்வார் பெரிய கரியோன் மகளென்னும் சுந்தரியை
வாழ்விசையன்! மகனுக்குப் பேசி வனத்தடைந்தார் கேள்
பாலர்புகழ் பலபத்திரனைக்கொண்டு கேள்வி செய்வித்தால்
நாளான காலம் மனமுடிப்பார் என்பது நம்பிக்கையே.

1. விசயன்.

கண்-வசனம்

கேளும் மகாராசனே! கிருஷ்ணராசன் மகனுக்கும், அருச் சுனராசன் மகனுக்கும் கலியாணம் பேசி ஜவர் வனவாசம்போய் விட்டனர். பலபத்திராசனைக்கொண்டு விசாரித்து உம்முடைய மகனுக்கு முடித்துப்போடுவோம் இராசனே

துரி-தரு

வயலூரா எனக் கதிக சூராயெந்தன்-துயரத்தைத்
தீர்த்த பலபத்திரா
சொற்புவி யெனக்குத்தந்தாய் யெந்தன் சுதனுக்கோர்
துணைவனும் வந்தாய்
அட்டலச்சுமி வரலாச்சே எங்கள் அயலவர்

அடிபணிந்து போச்சே
கெட்டியுனைப் போலுண்டோ வீரா எனக்குக் கிடைத்த
உத்தாரனே கெம்பீரா
கலப்பைப் படையோனிடம் கூறி இந்தக் கலியாணம் முடிக்க
மனம் தேறி
நிலத்துக்கதிகமான மன்னு இந்த நிருவாகம்
செய்யவேணும் கன்ன.

துரி - வசனம்

கேளும் கண்னமகாராசனே! எவ்விதமாகிலும் இந்தக் கலியாணம் முடிக்க வகைபாரும் கண்னனே.

கண்னன்-வெண்பா

அண்டர்புகழ் மன்னு அலப்படையோன் நாள்தோறும்
குண்டலைக்கண்டு குணம்பேசிக்-கொண்டங்கே
வாறே ஞெருநொடியில் மணம்பேசித் திறுத்தி!
தாறேனிது உண்மைதான்.

1- திருப்தி.

கண்-வசனம்

அகோ கேளும் இராசனே! பெலபத்திரனை கீக் கண்டுபேசி இங்கே அழைத்துவருகிறேன். மனச்சந்தோஷத்துடன் இரும் இராசனே.

பெலபத்திரன்² தோற்ற விருத்தம்

எத்திசையோரும் போற்ற, இராசாதிராசர் பலர்

இறைஞ்சி வாழ்த்த
நித்திய சந்திரவதன நீலவர்ணக் கலையுடுத்தி சிகில்லாத
வித்தகமார் தந்த அலப்படை கரத்திலேந்தி அன்பாய்
வியந்துபோற்ற
மத்தகய மொத்த பத்திர யுத்தமராசன் வருகின்றுனே.

தரு

வித்தக சற்குணராயர் பத்தியிற் கைத்தொழில் செய்ப,
உத்தம சித்திர பெலபத்திரன் வந்தானே.

பாவலர் நாவலர் கூறப் பல பாவையர் வந்தடி மாற,
தாழ்விலா வித்தகனை பெலபத்திரனும் வந்தனனே.

காசினிபாவலர் போற்ற ஆசிநல்லோர் தினம் வாழ்த்த,
மாசில்லா தொளிரும்நிலை வாசனும் வந்தனனே.

காமனெனும்படி ரூபலாவண்ய மேவ,
கோமளச் சற்குணனை பலபத்திரனும் வந்தனனே.

பல-விருத்தம்

திருக்கிள ருலகையானும் செல்வனே எவரும் போற்றும்
மருக்கமழ்ந்திருக்கும் வெள்ளை வலம்புரி மாலை வேங்கே
அருக்கனின் மகன் வந்தென்னை அழைத்தென்றழைத்த
செய்தி

சுருக்க மில்லாதிப் போது சொல்லுவாய் சொல்லுவாயே.

1. கிராமியப் பேச்சுருவம்.
2. பலதேவன் பலராமன் எனவும்
இவன் அழைக்கப்பெறுவான்.

பல-வசனம்

அகோ கேளும் துரியோதனராசனே! என்னை அழைத்த
செய்தி சுருக்கமில்லா திப்போது சொல்லுவாய் சொல்லுவாயே

துரியோ-தரு

கலைத்தொழில் பழகியநாளாய் என்னைக் காத்திட
ஷினைத்திடும் தோழா
தலத்தினில் கிரணங்கொள்வாளா ஒருதயவு செய்திட
மனம் சூழாய்
தனயனுக்கு ஒரு மனம் நாடு உந்தன் தம்பி
தன் மகளொடு சோடு¹
அனையவ ஸிவனுக்கு ஈடு உந்தன் அருளினால்
இது செய்யக்கூடு(ம்)
தம்பி உன் உரையொன்றும் கடவான் சொல்லைத்தட்டி
இப்பிறப்பினில் நடவான்
அம்புவி தோள் நடந்திடுவாள் உன்னை அண்டு உண்டோ
மறு பெலவான்
துய்யனே நீ இதுபாரும் எந்தன் சொல்லை நீர் மனத்திலே
தேரும்
மாயவரிடத்திலே சேரும் அவர்மகளை நீர் மனஞ்செய்து
தாரும்.

துரி-வசனம்

அகோ கேளும் பெலபத்திர ராசனே! ஏதுவிதமும் இந்தக்
கலியாணம் முடிவுகட்டவேண்டும் மகாராசனே.

பல-விருத்தம்

ஒருவரையும் வணங்காத முடியோனே இதற்கொருயோசனை
நீயெண்ணி
பொருவரிய மனம் பதறிப் புலம்புகிறுய் நல்லது உள்
புதல்வன் தன்னை

1. சோடி.

அரிய சபைதனிலிப்போ அழையும் நாமேகி அனைவோருங்
கூடக்
கரியவன் மாமகளை மணக்கை பிடித்து ஒப்புவிப்பேன்
கடிதில்தானே.

பலபத்திரன் வசனம்

கேளும் துரியோதனராசனே! உம் முடைய குமாரனை
அழைத்துக்கொண்டு வாரும். கலியாணம் முடித்துத்தருகிறேன்.

துரி-வசனம்

கேளும் மந்திரி! நமது அதிக சற்புத்திரன் இலக்கண
குமாரனை அழைத்துவருவாயாக.

இலக்கணன் தோற்றம்

விருத்தம்

தங்கமலி அங்கமதில் இங்கிர்த சங்கிலி குலுங்கத்
தலத்தோர் போற்ற
கொங்குலவு மலரளக்க கோதையர்கள் இருபுறமும்
குலாவி வாழ்த்த
மங்களமான துரியோதனராசன் இனிதருளும் மதலையான
துங்க வலி தந்த இலக்கணகுமாரன் சபையில் தோற்றினானே.

தரு

தோழரிருபுடை சூழவே-அருகில் வந்து
தோகையர்களிசை பாடவே
வாழுலகு காதிபனும் துரியோதனன் மகனும்
சபைமீது வந்தனனே.

கொடிகுடைகள் புடையிலங்கவே-மன்னர் பெறும்
குமாரர் அருகினில் விளங்கவே
வடிவுபுகழ் பெறு மகிபனஞ் துரியோதனன் மகனும்
சபைமீது வந்தனனே.

அண்டர்புடை அலங்கரிக்கவே-அரசர்
அங்கங்கே அணிவகுக்கவே
எண்டிசையும் கிடுகிடுக்கவே-சபையில்
இலக்கண குமாரனும் வந்தனனே.

இலக்க-கொச்சகம்

மின்னூர் மணிமகுட வேந்தே வினையயர் செய்
ஒன்னுரை வாட்டும் ஒளிரும் வழிவேலோனே
பொன்னூடரசர் பொருந்தும் சபைமீதிலென்னை
உன்னுதர வோடழைத்த தென்ன ஒதுவையே.

இல-வசனம்

சரணமே சரணமையா! என்னை அழைத்த காரியம் இன்ன
தென்று கட்டளையிட்டருள வேணுமையா சுவாமி.

துரியோதனன் கவி

மன்னவர் மகிழ்ந்துபோற்ற வந்திடு மகனே கேளாய்
உன்னை நான் அழைத்த செய்தி ஒதுவேன் உவப்பதாகப்
பின்னிடா வலுமைசேரும் பிலபத்திரா ராசன்! தன்னை
சென்னி தாழுந்திறைஞ்சி நாளும் சிறப்புடன் வாழுவாயே.

துரி-வசனம்

அகோ கேளும் மகனே! பெலபத்திராசனைச் சரணம் செய்து
கொள்ளுவாயாக.

இலக்கணன்-தரு

போற்றிஜயா போற்றிஜயா எங்கள் பூபதியே போற்றிஜயா
அலப்படைசேர் கரத்தோனே உந்தன் அடியிணைகள்

போற்றிஜயா

நிலத்தினுக்கு அதிகமான எந்தன் நிருபதியே போற்றிஜயா
சாற்றரிய புகழ்ப்படைத்த தற்பரனே போற்றிஜயா.

1. பலபத்திர ராசன் எனும் சொல் இசைக்காக மாறிற்று.

இல-விருத்தம்

தேவருக்கதிகமான சிலைக்கரத்தரசே போற்றி
பாவலர் துதிக்கும் கீர்த்திபடைத்த பூபாலா போற்றி
ஓவாமல் நீலவாசம் உரைத்த உத்தமனே போற்றி
பூவையர் மதனே யுந்தன் பொன்னடி போற்றிதானே.

இல-வசனம்

சரணை மே சரணைமையா.

பலபத்திரன்-வசனம்

சகல சம்பத்தும் பெருகி உண்டாயிரும் பிள்ளாய்.

பல-வசனம்

அகோ கேளும் திரியோதனராசனே! கிட்ணராசன் வீட்டுக்குப்
போகச் சகலரும் புறப்படுவீர்களாக.

துரி-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் ராசனே.

துரி-வசனம்

அகோ கேளும் மந்திரி! நாங்கள் போய்க் குமாரனுக்குக் கலி
யாணம் முடித்துவருமளவும் நம்முடைய பட்டினங்களைப் பரிபா
லித்துக்கொண்டு சுகமாயிரும் மந்திரி.

மந்திரி-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் ஜயா.

மந்திரி-தரு

எந்தெந்தப் பதியெனவே இங்கே யிருந்தரசாண்ட மன்னன்
சிந்தைத்தனில் எனைமறந்து போகத் தெய்வமிட்ட தீவினையோ
மந்திரியாயிருந்த என்னைவிட்டு மகன்தனக்கு மன்றல் செய்ய
வேந்தனுமே ஏகலுற்றுரானைலும் வெகு துயரமாக்கினானே,

மன்னர் சொன்ன சொற்படியே இந்த மாநகரை
 ஆண்டுகொண்டு
 தென்னவனுர் வருமளவும் நானும் திறத்துடனே
 தானிருப்பேன்
 மாற்றலர்கள் மருவலர்கள் மறு அன்னியர்கள் வாராமல்
 காத்து அருள்செய்யும் எங்கள் சுவாமி முருகையாவே.

திரு-வசனம்

அப்படியே புறப்பட்டாச்சது பெலபத்திர ராசனே!

சபை-கவி

கோலமலி தூரியோதனனும் குமாரனும் பாரியும் ஒருங்குகூடி
 ஞாலமெல்லாம் புகழ்ப்படைத்த கண்ணனும், மன்னவனும்
 நகையிற்காண
 பாலனுடன் நொந்துபல பல்லியங்கள் மிக முழங்க
 படியோர் போற்ற
 நீலவர்ணக் கண்ணன் உறை நெடுநகரத் தடைந்திட
 நன்னெறி கொண்டாரே.

தரு

வாளைக்கு மாணிக்க ஆணிப் பொன்னேடொக்க
 நாணிருக்க இருகையிற் சேனையும்
 வருபத்தியினமொத்த மகிழ் சித்திரா பெலபத்திரா
 மகிபனுடன் வழிநாட்டனர்
 நயங்கை மயில் எங்கும் மிகுமுந்தி விளையாட நகருள்ளோர்
 இதுகண்டு கூசவே
 மத தத்துவ மகிழ் சித்ர வதனத்தில் அழகுற்ற வடுவெற்ற
 சபைதன்னில் மேவினார்.

கிருட்டினன்வாசல்-கட்டியன் விருத்தம்

பாரெல்லாம் மதிக்க வாழும் பராக்கிரம புயனே கேளாய்
ஆரணமா மகனும் வீரிய திரியோதனராசன்தானும்
சீர்மலி நீலவாச செல்வனும் பிறருமாகப்
பேர் பெறு சபையில் மேவு பிரியமாய் வருகின்றாரே.

கட்டி வசனம்

கேளுமையா சுவாமி! பெலபத்திர ராசனுடனே சகலராசாக்
களும் உமது சபைக்கு வருகின்றார்கள் சுவாமி.

கிருட்-வசனம்

கேளும் பிள்ளாய்! அவர்களை இங்கே வரச்சொல்லும்
பிள்ளாய்.

கட்-வசனம்

அப்படியே அழைத்துவருகின்றேன் ஜயா சுவாமி!

கிருட்-வசனம்

சரணமே சரணம் மன்னனே! இந்த ஆசனத்திலே யிருந்து
வந்த காரணம் நான்றியச் சொல்லுவீராக.

பலபத்திரன் கொச்சகம்

தம்பியே உம்பர் தொழும் தண் தரளமார்பாகேள்
அம்புவியோர் போற்றும் அரசன் குமாரனுக்கு
உம்பர் தொழுநின் மகளை ஒதி மன்றல் நேர்ந்து வந்தேன்
நம்பி வந்தார் மன்றலுக்கு நாள் முகூர்த்தம் சொல்வாயே.

பல-வசனம்

கேளும் தம்பி! உம்முடைய மகன் சுந்தரியை துரியோதன
ராசன் மகனுக்குக் கலியான ம் முடித்துத்தருகிறேனென்று
வார்த்தை பல கொடுத்துவந்தேன். அதற்கு நல்ல முகூர்த்தம்
சொல்லும் தம்பி.

[177]

கிரு-கொச்சகத்தரு

சங்கத்தோர் எத்து புகழ் சாற்றிதம் போற்றும் பிர
சங்கத்தோடெங்கும் தலைமை பெறவே வாழும்
அங்கத்தோரா வளர் அண்ணு பாலவர்னு - என்.

கிரு-தரு

தங்கச்சி தன்னைக் கொண்டதுங்கச் சிலைக்கை மன்னன் தன்
மகனுக்குத்தானே என் மகளை நேர்ந்தானே
சங்கொத்த அங்கதனை இங்கிவர்க் கெங்கள் பெண்ணைச்
சம்மதித்தாலேசாரோ நம் மன்திற் சூசாரோ.

கிரு-கொச்சகம்

வாசமலர்க் கோதை திகழ்வர்ன அண்ணனே - மன்னவர்க்கு
ஆசையுடனிங்கே அருமணஞ் செய்தே கொடுத்தால்
நேசமுள்ள பஞ்சவர்கள் நிச்சயமாய் என்னிடத்தில்

கிரு-தரு

பேசி விசயன் வந்தால் பூசல் கலகஞ் செய்வார் - பின்
என்னுலே ஆமோ அன்பு சும்மாதான்
போமே சொன்னேன்
ஏசுமே பூமிவசை பேசுமே உமக்கிது ஏற்குமோ
அண்ணே வாழ்வு
நீர்த்துமியி யல்லவோ.

கிரு-கொச்சகம்

காண்பரிய பாஞ்சாலி கன்னி மண மெண்ணி நண்ணி
நன்னப்பும் பருக்கு மன்னர் புயம் குலுங்கியே யோட
நான் பரித்து வில்லேந்தி நல்ல மன்றல் முன்பு செய்தால்.

கிரு-தரு

ஆண்பிள்ளை சிங்கம் தன்னை வீண்பிள்ளை யென்ன
உன்னி-அண்ணே

அவர்க்கு மனம் பண்ணக்கூடாது சொன்னேன்
அம்புவி மன்னர் யாவரும் வீண்பழி வந்து நேரும்
தூரா ஸீர் ஆபத்துக்குச் சேருமோ தாகத்திற்கு.

கிரு-வசனம்

இப்படியாயிருக்கிறபடியால் இந்தக் கலியாணம் முடிக்கக்
கூடாது அண்ணே!

துரியோதனன் சிங்கு

1. வெகுசட்டம் கானும்-ஆகாயிது-வெகுசட்டம் கானும்
வெகுசட்டம் மிதுகானும் மெச்சிதங்கானும்
வீட்டுக்கு வரச்சொல்லிக் கூட்டிக்கொண்டு
வந்தீரே—(வெகு)
2. கடலூருதனை அலப்படையாலே பெலதாய் ஸீ
கதித்த தவரென நாங்கள் மதிப்புடன் வந்தோம்
முட எருதினை நம்பிப் பொதியெடுத்துப் பின் காட்டில்
முழிக்கும் கதைபோலே
பழித்திறம் வரலாச்சே. (வெகு)
3. என்குல மகனுக்குப் பெண் கிடையாது போலே
உன்னேடே கூடிநான் பின்னாலே வந்தது
மன் குதிரையை நம்பி ஆற்றிலே இறங்கின
மதிகெட்ட கதைபோலே பதிவிட்டு வரலாச்சே. (வெகு)
4. கூனற்படையிற் பெலவானென உளைநம்பி
கூடியே கலியாணம் தேடி நான் வந்தது
கானலை ஸீரென வேணிலுக் காப்பிட்டுக்!
காட்டிலேபோய்க் கையை நீட்டினாற்போலாச்சே. -(வெகு)
1. அக்பட்டு—பேச்சருவம்.

கன்னன்-கொச்சகம்

குந்த இடமில்லாக் குரங்குக் கொடி யோனல்லாமல்
வந்த மன்னருங்களுடன் மன்றலுக்குப் போதாதோ
இந்த உரைகேட்டு இருந்தேன் மனம்பொறுத்து
தந்தரமெல்லாம் மெத்தத் துணிவாலறிகுவேன்.

வசனம்

கேளும் பெலபத்திராசனே! எங்கள் இராசன்குமாரன் உங்கள் வீட்டிலே பெண்கொள்ள வல்லவனல்லப்போலே காணுகிறோம். உங்கள் சம்பிரதாயமெல்லாம் எனதுவில் அஸ்திரத்தாலே அடிக்கிறேன். பார்த்திரும் பிள்ளாய்!

பலபத்திரன் விருத்தம்

முத்த அண்ணன் வந்திருக்க முடிமகிபன் வந்திருக்க
முதல்வனுர்க்கும்
ஏற்ற கன்னன் வந்திருக்க என்னுரையைத் தடுத்துரைத்தாய்
இதுநாள் உன்னைக் காத்திருந்த பலனுச்சோ கண்ணவர்னை இரண்டு கண்ணைல்
என்னை நீயும்
பார்த்துரைத்தாய் உன்னை இப்போ பார்க்கிறேன்
அல்ப்படையால் பிளக்கிறேனே

வசனம்

கேளும் தம்பி! இராச சமுகத்திலே எனது வார்த்தையைத்
தடுத்துப்பேசின உனது நெஞ்சைப் பிளக்கிறேன் பார்த்திரும்
தம்பி.

கிரு-கலித்துறை

அண்ணே நடந்த கதையை யான் உரைத்தேன் ஆழிசற்றும்
மண்ணேன் திரியோதனராசன் மகனுக்கு மன்றல் செய்ய
விண்ணேர் புகழும் புதன்வாரம் நல்லது மேன்மை பெற
உன்னைலருள் வெள்ளை அண்ணுமனத்திடையெண்ணுவாயே.

கிரு-வசனம்

கேளும் அண்ணே! நடந்தகாரியம் சொன்னதற்கு மன திலே கோபம்வேண்டாம். கலியாணத்துக்கு வருகிற புதன் கிழமை, நல்லது உமது மனத்தின்படியே ஆகட்டும் அண்ணே! பல-கிங்கு

முடித்துப்போட வேணும்-முடிமன்னு
இந்த முகூர்த்த வேளையில் மனம்—(முடித்).

வடித்த வேற்படை மன்னை ரெல்லாரையும்
மங்களமாய் வரச்சொல்லும்.

இனியுங்கள் பகையெல்லாம் வெல்லும்,
பிரசங்கமுடனிங்கே நில்லும்—(மனமுடி).

நன்னல மேவிய மன்னவனே சொன்னேன்
சொல்லின்னம்¹ மாருனே சொந்தக் கன்னி
மின்னுளைத் தாருனே—(மனமுடி).

நேயமேவும் மானள் தருதாய மகள் அன்னப்பேடு
அவன் சாயலுக்கே இவள் ஈடு
உந்தன் சேயனுக்கே யொரு சோடு—(மனமுடி).

வீரமலி பெலபாரா-நன்மாரா-வித்தாரா-குபேராளா
சூரத்துரையே கெம்பீரன் சிங்கத்திறன் கொள்
ஒய்யாரன்—(மனமுடி).

எத்தலமும் புகழ் பெற்றிடும் உத்தமர்
இத்தல மெய்த்திட ஆகும்-எங்கும் ஏத்து நத்திட நீரும்
கடலொத்த சனத்தோடு வாரும்—(மனமுடி).

பல-வசனம்

கேளும் திரியோதன ராசனே! வருகிற புதன்கிழமை நல்ல
முகூர்த்தமாயிருக்கிறபடியால் கலியாணத்துக்கு ஆயத்தத்தோடு
வாரும் இராசனே.

1. இனி.

துரி-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் இராசனே!

பல-வசனம்

கேளும் தம்பி! உனது பட்டணமெல்லாம் அலங்கரிக்கக் கட்டளையிடும் தம்பி.

கிரு-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் அண்ணே!

கிருஷ்ணன் வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய் கட்டிக்காரா! நம்முடைய பட்டண மெல்லாம் அலங்காரம்பண்ணக் கட்டளையிடவேணும். நம்முடைய வாசல் திருவள்ளுவச்சாம்பாளை அழைத்துவாரும் பிள்ளாய்.

கட்டி-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டுமையா.

பறையன் வருகவி

கள்ளுடன் நாக்கும் தூயகஞ்சாவுமிஞ்சவே
துள்ளியே பறைதோள் போட்டு தொளாயிரபேர் கட்டி
மெள்ளவே யெழுந்து வீரசூரமுங் காட்டியேதான்
வள்ளல்தன் சமுகமீது வள்ளுவன் வருகின்றனே.

ஆடல் தரு

வானேர் புகழுமிந்த நல்ல மானில மீதினில்-ஏகியே
தானே பறை முழங்கும் செல்வச் சாம்புவன்¹
நற்சபை வந்தனனே.

கள்ளுட வெறியுட நெய்யிரு கைக்கடகப்பெட்டி
தானெனடுத்து துள்ளிநடந்து இதோ வெண்டு²
செண்பக வள்ளுவன் தோற்றினுனே.

1. பறையடிப்போளைச் 'சாம்பான்' என்பர்.

2. என்று

அன்றே உரைத்தபடி அவர் புறம் போகாமலே நடந்து
தாண்டிக் குதித்தே இங்கு
செண்பக வள்ளுவன் தோற்றினுனே.

நாராயர் பட்டணமெல்லாம் நன்றாயலங்கரித்தானே
பறைமுழுக்கம் செய்யச் சாம்புவ வள்ளுவன் தோற்றினுனே.

சாம்பான் வசனம்

சரணமே சரணம் ஜூயா! அடியேனை அழைத்தகாரியம்
இன்னதென்று கட்டளையிட்டருள வேணுமையா சுவாமி.

கிரு-வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் சாம்பானே! எனது மகள் சுந்தரிக்
கும், திரியோதனராசன் மகனுக்கும் கலியாணம் என்று பறை
சாற்றும் பிள்ளாய்.

பறை-வசனம்

அப்படியே ஆகட்டுமையா சுவாமி.

பறை-தரு

சீதைக்கும் இராமருக்கும் நல்ல திருக்கலியாணம்
செய்கையிலே
வீதியில் பறைமுழுக்கம் செய்த வீரவா னென்பதும்
நானுண்டே

பட்டரிச் சந்திரனும் முனிக்குப் பட்டகடன் கொடாதமையால்
கொண்டிரிச்சந்திரனை வேலை கொள்ளுவித்த சாம்புவனுண்டே
திரியோதனனீந்ற நல்ல செல்வ இலக்கணகுமாரனுக்கும்
வரிசைபெற்று மாயன் கிருட்ணர் மகளாம் சுந்தரியாள்
தனக்கும்
வரும் புதன்கிழமையிலே கலியாணம் வழமையுடனே
நடக்குதென்று
திறமாய்ப் பறைபோட வந்த செண்பக வள்ளுவன்
நான் காணும்.

கூறல்

அகோ கேளும் ஊர்ச்சனங்களே! திரியோதனராசன் மகனுக்கும், கிருட்ணன்மகள் சுந்தரிக்கும் வருகிற புதன்கிழமை கலியாணம் வருகிறபடியால் தெருவெல்லாம் அலங்கரித்து வெகு எச்சரிக்கையாய் இருப்பீர்களாக.

சுந்-தோழி-கொச்சகம்

வெள்ளை மதிபோல் வதனமின்னே கேள் உந்தனுக்கு
வெள்ளை மதியாலே வினையொன்று வந்ததடி
வெள்ளை வைத்த கையா துய்யமிக்க மதிவிட்டு இப்போ
வெள்ளை மதியாலே விரைந்தறிந்து வந்தோமே.

வசனம்

கேளும் பெண்ணே! ஒரு மங்களவார்த்தை சொல்லுகிறேன்
கேளும் பெண்ணே.

தோழி-தரு

1. தேனும் பாலும் போலே நாளும்
அன்பு செய்து உம்மோடன்டி வாழும்
மானே ஊனக்கிதோ சூழும்
ஒரு மங்களம் சொல்லுகிறேன் கேளும்.
2. கள்ளத்திரியோதனன் காத்து
நல்லகாலம் வருமட்டும் பார்த்து
வெள்ளை அரசனைச் சேர்த்துக்
கொண்டு மேவினுராங்கே நேற்று.
3. மேலான தாமரைக் கண்ணினார்
வந்த வேந்தருள் கட்டி நன்னினார்
ஆலோசனை மிகப் பண்ணினார்!
பின்பு ஆபரணம் சோடிக்க எண்ணினார்.

4. சக்கிலிப் பேரு மக்காமடி
மனந்தாங்கியிது கேட்டிருந்தோமடி
மிக்க உன் மாமியை நேரடி
விதி விட்டு விலகியே போமடி.

தோழி வசனம்

அகோ கேளும் பெண்ணே! காரியமெல்லாம் இப்படி நடந்
திருக்குது. அறிந்துகொள்ளும் பெண்ணே!

சுந்-தரு

1. நீலவாசக நீலராசனே எனக்கிப்போ
இந்த நிஷ்டிரப்பணி யிட்டாரோ-முறைவிட்டாரோ ஜயோ
2. சீலமாதுன் பாலனுனவன் இவர்கள்
முன்னுக்குச் செல்லாரோ-வந்து நில்லாரோ
பகை வெல்லாரோ என்னிப் புல்லாரோ ஜயோ.
3. மோரும் வெண்ணெயும் ஒன்றுகச் சேருமோ
எனக்கிப்போ மனம் முடுதே-மனம் வாடுதே
துயர் நீடுதே சோகம் போடுதே ஜயோ.
4. வீரரோ பெலப்பாரரோ இவர் எனதம்மான்
வந்தால் வீழாரோ தலை தாழாரோ
புவியாளாரோ என்னை மீளாரோ ஜயோ.
5. கோலமங்கையர் கேவிபண்ணவே
யெனக்கிந்தத் துயர்கொள்ளுகுதே
துன்பம் புல்லுதே உயிர் செல்லுதே
பல்லி சொல்லுதே ஜயோ.
6. பாலுலாவிய வேலையிதிலே துயில்கொள்ளும்
மலர்ப் பாதனே-மதி சூதனே
நடு நீதனே அருள் வேதனே ஜயோ.

சுந்தரியும், தோழியும் தரு

சுங்:- என்னுடைய தந்தையர் வாள்வீமே ராசனுக்கு
இசைந்த மொழி தவறி
அந்த எந்தலம் கானை இலக்கணனுக்கு
என்னை மணம் செய்வாராம்.

தோழி:- தாமன் தவத்தினால் வந்திடு மென்னிட 1தார்
குழலே கேளும்
இந்தத் தாரணியாள் திரியோதனன் தான்
பறைசாற்றி யறைந்தானம்மா.
சுங்:- செய்ய மதுமலர் தினம் சூழ்ந்திடும் செங்கண்
மதனருளால்-எனக்குத்.
தெய்வ பதமெனக் கெப்போது மேயுண்டு
தேன்மொழியே மானே

தோழி:- ஜவரும் முன்னிறந்தாரெனக் கேட்டு
அரவக் கொடுவேந்தன்-வெகு
அன்புடனே மனஞ்செய்யத் துணிந்தனன்
ஆர்தரும் பார்மானே.

சுங்:- என்ன நான் செய்குவேன் என்னுட தோழி
இசைந்திடக் கேட்டருளும்
வெகு நன்னயமாகவே என்னுட மச்சான்
நாளை வருவாரடு.

தோழி:- நின்னயமாகவே நீயிருந்தால் வந்த நேசன்
மனமகிந்து
அவர் எங்கேரக மாகிலும் வந்திடுவார் நீயும்
ஏகாந்தமாயிருப்பீர்

சுந்தொச்சகம்

பச்சைவர்னு கண்ணு பரந்தாமா பாற்கடலில்
நச்சரவில் பள்ளிகொள்ளும் நாராயண முகுந்தா
இச்சகத்தில் யாரும் எனக்குதவி யில்லையினி
உச்சிதமாய் முன்னின்று உதவியெனக் காத்தருளே.

வசனம்

அரகரா சிவசிவா ஆதி நாராயணமூர்த்தியே! அடியாளைக்
காத்து ரட்சிக்கவேணுமையா சுவாமி!

சுந்தரி-தரு

இந்த மண்ணும் வெந்தமண்ணும் எடுத்தொருவர்

சேர்த்தரைத்தல்

சிந்தை வேறுகாமல் சேருமா-அரிகரி ராமா
அந்த மணம் சொந்தமணம் அதை விடுத்து இதை முடித்தால்
சிந்தைதனில் எவருமெனைச்-சிரியாரோ-அரிராமா
புக்க அந்தச் சக்கிலிதன் புத்திரற்குத் தாரமான
தக்க மணைஞமோ சுவாமி-அரிராமா
பக்கமே துதிக்க மணப்பந்தலும் செய்திந்த மன்னர்
ஒக்க வளைத்திருக்க மனம் உலையுதே - அரிராமா.

இலட்சமி கோச்சகம்

பிஞ்சமதி யஞ்ச நுதல் பெண்ணே யென் கண்ணே நீ
அஞ்சி யுடம்பெல்லாம் அசைங்தே நடுங்குகிறுய்
கொஞ்சமொழி வாய்திறந்து கொண்ட துயரமெல்லாம்
வஞ்சமில்லாமல் எனக்கு வழுத்துவாய் வழுத்துவாயே.

வசனம்

அகோ கேளும் மகளே! உன்னுடைய வருத்தமெல்லாம்
நான்றியச் சொல்லுவாயாக.

சுங்கரு

ஆக மதிக்க பூலோகம் மதிக்கு மோதாயே
 எந்தன் வாட்டமும் மேனி தள்ளாட்டமும் கேட்டருள்வாயே
 சோக மிகுந்துயரமாகுதென் தாயே
 இதைச் சொல்லுறேன் நீ சற்றே னின்று கேட்டருள்வாயே
 அங்கம் கனத்துக் கிறுகிறுப்பாகி வருகுதே
 களையாகி வெங்கிரென வேர்வை யூருகிப் பெருகுதே
 பங்கப்படுத்தித் தலைவலி யாகுதென் தாயே
 எந்தன் பரிவலர் சொல்ல விரைவொடு கேட்டருள்வாயே.

இலட்சமி தரு

வன்னத்தோகை அன்னமென்னும் மின்னனையாளே
 உன்னுடல் வருத்தம் பெருத்ததென்ன வாடி மகளே
 இன்ன இன்னதென்று நீ எனக்குரை மகளே
 அதற்கு ஏற்றபடியாக உன்னை ஆற்றுவேன்கண்ணே
 சோதிமணி யித்துயரம் கொண்ட தென்னடி
 ஒளிரும் துய்யமுக வேர்வையும் மிகுந்த தென்னடி
 தாதியர்கள் பேதங்கள் ஏதேனும் உண்டோ
 உன்னுடைய தந்தையர் புகழ்ந்த மன்றல் நன்றல்லவென்றே
 கோலமனத்துரை ஒதுவீர்-பெண்ணே
 குல தெய்வனருள் தருவார் போற்றுவீர் கண்ணே.

இலட்சமி வசனம்

அகோ கேளும் மகளே! உன்னுடைய வருத்தமெல்லாம்
 நான்றியச் சொல்லுவாயாக.

சுந்தரி-கொச்சகம்

பொன்னேர் வனசமலர் பூவையே காவி விழி
 அன்னே எனக்கு அருந்துயர மாகுதடி
 முன்னே என்னையர் மொழிந்த மன்றல் விட்டிப்போ
 இன்னமாருக்கோ இசைந்திருக்கிறாமே.

வசனம்

அகோ கேஞும் அம்மா! முன்னே எனக்குப் பேசிய மண வாளைனைவிட்டு மறுபேருக்குப் பேசியிருக்கிறாம். அது என்ன செய்தி? நான்றியச் சொல்லுமாம்மா தாயே!

இலட்ட-தரு

தேனே மானே நானே தானே இப்போசெப்புமொழிகள்
சொல்லுவேனே
மானயோனை மேனி ஐவர் விசயன் மைந்தருக்குகந்திருந்தார்
கோலமலி நீலராசன் பணிக்கொடி யோனை முடியரசன்
பாலனுக்கு மணம்பேசி இங்கே
பாளையம் நிறைந்தார் நீல மாயவர் பயந்துபோனார்
பின்பு வன்ன அண்ணன் மனமகனார்
ஒ இரங்கவேண்டாம் மானே நின்விதியின் யயன்தானே.

வசனம்

கேஞும் மகளே! பெலபத்திரன் நினைத்தகாரியம் முடிக்கா
மல் விடமாட்டார். சகலதும் விதிப்படி நடக்கும். விசாரப்படாமல்
இரும் மகளே!

சுந்தரி தரு

ஆகமிக வருத்துகுதே தென்றலே
அனலெலழும்பி அங்கமெல்லாம் வாடுகுதே தென்றலே
சோகம் மெத்த வருத்துகுதே தென்றலே
எனக்கு முன்னம் சொல் கணவன் வாருனே தென்றலே
ஆண்பிள்ளை எனதுமச்சான் தென்றலே
அவிமனிங்கே வாராரோ தென்றலே
சோதிமுகம் வாடுகுதே தென்றலே
எனக்கு மனம் துடிதுடித்துப் பதறுகுதே தென்றலே
ஐயையோ நானென்ன செய்வேன் தென்றலே
எனக்குவந்த அருந்துயரம் தீர்த்துவிடாய் தென்றலே
வானரம்பை தென்றலொடு தென்றலே
தாமரைபோல் வாவி சூழ்ந்திருக்கும் தென்றலே.

[189]

சபைக்கவி - விருத்தம்

அன்னை சொன்ன மொழிகேட்டு சுந்தரிப்பெண்

மனங்கலங்கிக் கவலைகூர்ந்து

இன்ன கதையத்தையும் ஓலைதனிலே எழுதி ஒப்பம்வைத்து
பொன்னின் மணி மாயவனைப் போற்றி செய்து

வாள் வீமன் பொருங்கு சூழ்ந்து
முன்னில் விழுந்திட நினைந்து மிக்கவளும் காத்திருந்து
வீசுவாளே.

சுந்தரி தரு

சீதரிக் கேசவனே கேளும்-மாமறைப் பொருளே

அருள் சேரு மச்சுத தாமனே திரு நாமனே அரிராமனே
துணையாய் நம்பினேனே.

மாதவா கேசவனே வசதேவ புத்திரனே

மறை மாயவனே அருள் நேயனே-புகழ் ஆயனே
கெதியாய் நம்பினேனே.

ஓலை எழுதிவிட்டேன் உயிரான மைத்துனர்க்கு

ஒருநாளுமே மறுபேத விழியோன் தொடாமல்
உன் ஆதரவே புரி ராமா.

சால மடுவிடையே அரி ஆதிமுலமெனக் கரி

ஓலமிட்டிட நீயுமே சிறை யேவிடுத் தருள்ராமா.

சுந்தரி கொச்சகம்

ஆராய்ந்து நல்ல அனைவர்கயும் காக்கும்

நாராயண அடியேன் நல்லதொரு ஓலையிது

சீராகத் தெளிந்தெழுதி திருமுகம் மச்சான் கரத்தில்

பாரோர் கண்கானுமல் கைவிழப் பண்ணிக் காத்தருளே,

வசனம்

சர்வசிவ தயாபரமூர்த்தியே! அடியாளால் எழுதி எறியப் பட்ட ஓலையானது என் மச்சான் கையில் அல்லாமல் பின்னே ரூவர் கையிலும் அகப்படாமல் காத்து இரட்சிக்கவேணுமையா சுவாமி.

சபைக் கவி

கிள்ளைமொழி சுந்தரிப் பெண்ணெழுதும் ஓலையது
திருமாலின் கிருபையாலே
கள்ளவிழும் புயத்த வீமன் கண்ணெதிரே நண்ணிவிழுக்
கரத்திலேந்தி
தள்ளரிய வயந்தனிலும் செகந்தனிலும் மண்ணேர் போற்ற
துள்ளுஞ் சிங்கக்குட்டி யென்னத் துலங்கு வாளவீமர்
தோற்றினுரே.

செங்கனகச் சங்கிலி இங்கிர்த மார்பில் சிறந்து வாட
தங்கிடும் அம்புயம் தலங்களைல்லாம் நலங்கொள் புகழ்
சாற்றிப் போற்ற
துங்கமலி அருச்சனராச னினிதருள் மதலையான
மங்கல மற்றணி செறி வாள் வீம துரை சபை வருகின்றாரே.

ஆடல் தரு

அணிதந்திர தோள் துலங்க மணி மந்திர வாளிலங்க
அழகில் மிகுந்த வாளவீமன் வந்தனனே
பணிகள் பளபளென்ன அணிகள் தளதளென்ன
கணிதற் புகழும் மன்னன் கெடியாய் வந்தனனே
அஸ்தக்கடைய மின்ன முத்துவடங்கள் துன்ன
கொத்தும் மகுட வர்ணக் கோலன் வந்தனனே
பார்த்தவர் உளம் மகிழ உத்தமரும் புகழு
பார்த்தன் குமாரன் சபை ஏற்க வந்தனனே

[191]

விசயனருள் குமாரன் வீரப்பிரபாவ சூரன்
 வேந்தர் புகழும் ராசன் வீதி வந்தனனே
 வசிய வடி வாள்வீரன் அசையில் உதார மார்பன்
 விசயன் அருள் குமாரன் அபிமன்னன் வந்தனனே.

விருத்தம்

சந்திரவதனம் போலே தகதக காந்தி மின்ன
 சுந்ததரமான அந்த அருச்சுனன் தேவியானும்
 கந்தமாம் களபம் பூசி கஸ்தூரி கமகமென்ன
 சுந்தரத்துடனே சுபத்திரா தேவியும் வருகின்றனனே.

தரு

சுபத்திரா தேவியும் வந்தாளே-நல்ல சுகிர்த
 தவ தண்முகமும் சொகுசு முள்ள
 சுபத்திரா தேவியும் வந்தாள்
 சொகுசாய் மகிழ்ச்சி தந்தாள்-சுந்தரனைப்போல் முகம்
 காந்தி பளபளென்ன கந்தக்களபம் பூசிக்
 கன்னி ஓயிலாகவே மூல்லை நகையாள் கழுத்தில்
 நல்ல முத்துமாலை கொத்துச்சர ரட்ன பதக்கம் மின்ன
 மூல்லை நகையாள் வஞ்சி முகமும் கிளிபோல் கொஞ்சி
 முன்கை முதாவி வளை எங்கும் பளபளென்ன
 செங்கை வளை குலுங்க சித்திரப் பதுமைபோலே

(சுபத்திராதேவி)

தங்கக் கொடிபோல் இடையும் நல்ல தன்னையும்
 சிற்றுடுக்கையும் மின்னலையும் கண்டு வெகு
 தங்கக் கொடியிடையாள் சாய்ந்த அன்ன நடையாள்
 சுந்திரன்போல் முகம் காந்தி பளபளென்ன
 செங்கை வளைகுலுங்கச் சித்திரப் பதுமைபோலே
 சுபத்திராதேவியும் வந்தாளே,

[192]

வாளபிமன் கொச்சகம்

கானிருக்கும் வாசமலர் கட்டுகுஞ்சி மெந்தருடன்
 நானிருந்தேன் நல்ல நவமணியார் மேடையிலே
 வானிருந்து வந்தென் மடிமேல் விழுந்ததம்மா
 தானி தென்ன ஆச்சரியம் தாயே நீர் சாற்றுவீரே.

வசனம்

அகோ கேளுங்களம்மா தாயே! நான் நவரட்ண மணிமன்
 டபத்தில் இருக்கும்போது ஆகாயத்தில் நின்று ஒரு ஓலைவந்து
 மடிமேல் விழுந்தது. இதென்ன ஆச்சரியம் சௌல்லுமம்மா
 தாயே.

சுப வசனம்

ஆனால் அந்த ஓலையை அவிழ்த்து வாசியும்மகனே.

ஓலை வாசகம்

திரு மருவுச்கல குண சம்பன்ன இலட்சமி சிறந்த
 பிரசன்னராசன்

திவ்விய மாணிக்க குண்டல மண்டலாதிபதி

செவிக்கு மதிகாரனை
 மணிமருவு ராசசராச பற்குணன் தந்தமகமேரு நிகராகிய
 மெந்தனென வந்திடு கொழுந்தரிதை மகிழ்வோடு
 வாசித்தறிந்து கொள்க
 உருமருவு சுந்தரிப் பெண் எழுதும் ஓலையிது உன்

பாரியான பெண்ணை
 ஊர் பணிக்கொடி யோனுடைய மகனுக்கு மன்றல்

உறுதியொடு புரியவென்றே
 தருமலப் படையனேடு கன்னன் முடிமன்னர் தாமண்டி
 தனிவந்து எனை மன்றல் அணி செய்யிலுயிருண்டு
 தப்பாதறிந்திடுகவே.

வசனம்

இதுதான் சீட்டு வாசகம் அம்மா தாயே.

[193]

சுபக்திரை தஞ்

உச்சித் ராசர்கள் மெச்சிட வந்தருள் ஓவிய மாமகனே
 உந்தன் மச்சினியார் கையெழுத்துரைகேட்டு
 வயிறு எரியுதடா
 சினீனஞ்சிறிய வயதிலுன்னையர் திருமணம்
 பேசிவைத்தார் இப்ப
 மன்னன் திரியோதனன் தன் மகனுர்க்கு
 மனம்செய்யப் போரூராம்
 வன்ன என்னண்ணரும் உன்னண்ணரோடு
 மனது பொருந்திவிட்டார் அந்தப்
 பெண்ணிங்த ஓலை யெழுதின துன்மேல்
 பிரியங்கொண்டல்ல வோடா
 தந்தை பிரிந்திட மைந்தா உனது தலையில் விதிப்படியோ
 எந்தன் சிந்தை கலங்கி மெழுகாயுருகித் தியக்கம் வருகுதடா
 விந்தை பயிலும் சுந்தர மைந்தா விளம்பிடக் கேட்டருள்வாய்
 உந்தன் தந்தை வந்தால் பின்பு சொந்த மனம்
 தேடுத் தானே முடிப்பாரடா.

வசனம்

கேளும் மகனே! உன்னையரும் காட்டிலே போய் விட்டார். இப்படி வந்திருக்குது விசாரப்படாமல் இரு மகனே!

வாளபிமன் சிங்கு

சொல்லக் கேளம்மா தாயே-நான் நின்று இன்று
 சொல்லக் கேளம்மா தாயே
 சொல்லக் கேளம்மா தாயே-துயரத்தை விடுவாயே
 சுவாமி குருதுகீண யென் மாமிமகளைச் சேர்வேன்
 தந்தைபோனால் மைந்தன் கெட்டானே-அங்கே
 தான் வந்த சகலரையும் வெல்லமாட்டானே

எந்தன் மாமன் பேச்சும் போச்சே-இலகத்திசை
நிகர் பெலபத்திர னெடு
கலகத்திறல் கொள்ளால் வித்தகமொடு சொல்
மச்சினிப் பெண் மனம் பூணுமே
எல்லாரு மெங்கள் வல்லபங்கள் காண வேண்டுமே
அச்சபையிலே செல்லுகிறேன்
அடையலர் தமை வெல்லுறேன்
அரவக்கொடி பயில்தரு வித்தகனுடன்
உருவக்கணை மழை மருவவே சொரிவேன் சொல்
உந்தனண்ணன் புத்தி கெட்டாரோ-அல்லாமல்
எங்கள் உறவுமுறை விட்டுவிட்டாரோ
எந்தனெடு கூறினாரோ-கணையாழி மாறினாரோ
ஏனேயினி விழி காணே னவர்தமை நானே மனமறிவேனே
சிலவுரை சொல்லக் கேள்ம்மா தாயே.

வசனம்

கேளும்மா! சகல சத்துருக்களையும் வென்று கலியாணம்
முடித்து வருகிறேன். விடைதந்தனுப்பும் அம்மா தாயே!

சுபத்-தரு

ஜியையோ எனதிரு கண்மணியே-கண்மணியே
அச்சப்படாமலே உன் மச்சினிக்காகவே
அரசர்கள் சமுகத்தில் போகவேண்டாம் போகவேண்டாம்
வையகம் மதிக்கும் உன் ஜியர் வந்தால்
மணங்தேடமாட்டாரோ-தனங்தேடுக் கூட்டாரோ
வாடாதே புறப்பட்டு ஓடாதேநி ஓடாதேநி
பொல்லாத அரசர்கள் கூடுக்கொண்டார்
போகாதே மனம் மெத்த நோகாதே அவரோடு
போரிட்டாட உன்னையரும் வரட்டும் மகனே

கல்லால் பசுநிரையைக் காத்த அண்ணன் கலப்பைக்
கையனுக்காகக்
குலப்பெண்ணைக் கொடுப்பாரோ கருதாதே
நீ சும்மா இரு மகனே.

சுப-வசனம்

கேளும் மகனே! உன்னையர் வந்தபிறகு இதிலும் அதிக
மான கலியாணம் முடித்துக்கொள்ளலாம். அந்தப் பொல்லாத
அரசர்கள் இருக்கிற இடத்துக்குப் போகவேண்டாம் மகனே!

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

அன்னையே பாரில் அவதரித்த மன்னவரில்
என்னானும் சாகாதிருப்பவருமுண்டோதான்
முன்னெனக்குப் பேசியவம் மொய்குழலை விட்டுவிட்டால்.

தரு

என்னை எவர்களும் சன்னைபண்ணிச் சிரியாரோ
அந்தக் கன்னிதனைக் கொள்ள எண்ணியவர் புரியாரோ
அந்தக் கன்னனுக்கும் முடிமன்னருக்கும் சிறியேயே
முகில் மின்னி இடுத்தாப்போல் சென்னியடைத்
தெறியேயே

வாளபிமன் கொச்சகம்

ஆதிசிவனை யடித்தவனுக்குப் பிறந்த காதற்புதல்வனடி
காரணமெல்லாம் அறிந்தேன் பேதைத் திரியோதனனை
பெரியவனென்றென்றைதே.

தரு

வாதைப் படுவதென் தாதைக்கு மேல்வசையாமே-இப்போ
மோதிப் போர் செய்திதைச் சாதித்திடச் சினம் போமே
சுதைப் பெருமூலை மாதைப் பெருமணம் முடிப்பேன்-நானும்
ஈதைக்கருதி யிப்போதைக்கு நான் உடல்தரிப்பேன்.

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

கச்சவைத்துக் கட்டுங் களபமுலை மீதனைந்து
மெச்சிமெச்சிக் கொள்ள என்னை வேணுமென்று தானினைந்து
உச்சிதப் பெண்ணேலை உகந்தெழுதிவிட்ட அந்த.

தரு

பச்சைக் கிளிமொழி மச்சினிப் பெண்ணை நான்
விடட்டோ-ஆருங்
கொச்சைத் தனஞ்சொல்ல அச்சப்பட வீரங் கெடட்டோ
இச்சைப்படச் சென்று அக்கட் செவிக்கொடியோனைப்
பார்ப்பேன்-அவன்
எச்சத் தனம்பட பட்சமில்லாமலே தீர்ப்பேன்.

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

வாலவயதாம் பருவம் மச்சினிப் பெண்ணைளமுதும்
ஒலைதனைக் கண்டு என்னுள்(ளம்) மயங்கி வாடுதையோ
மாலை இருளாம் முன் வனங்கடந்து நான் நடந்து.

தரு

நீலநிறத் திரு கோலத்தவன் புகழ் பாடியே-என்னை
நிந்தனை செய்தவன் நொந்திட அங்கே நான் ஒடியே
சீலத் திரியோதனின் மகனை வாளால் வீசியே-வென்று
கால் நொடிக்குள்ளாக நான் மன்றல் சூடுவேன் நாடியே.

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

அன்னையே கேள் மன்னவர்கள் அங்கிருக்கும் பந்தலிலே
கன்னியை நான் சென்று இப்போ கைபிடியாதிருந்தால்
மின்னு மந்திரவாள் நாட்டி வீறுகொண்டு நான் பாய்ந்து
என்னுயிரை வையேன் எனக்கு விடை தந்தருளோ,

சுபத்திரை தரு

வண்ணமதி இந்திரனே-நானும் மகிழ்ந்துபெற்ற புத்திரனே
 இன்ன பொழுதே நடப்பாய்-எங்கள்
 இரு பகை யெல்லாம் கடப்பாய்
 கோலமனம் தேற்றிக்கொள்வாய்-எங்கள்
 குலதெய்வத்தைப் போற்றிக்கொள்வாய்
 சால முன்னமே வருவாய்-வந்து
 சகல வரமுந் தந்தருள்வாய்
 மருவலரை முடித்திடுவாய்-அண்ணன் மகளை
 மனம் முடித்திடுவாய்
 துரைமகனே நீ செல்லடா-தொல்பகை
 யெல்லாம் நீ வெல்லடா.

வசனம்

கேளும் மகனே! இராசகோபாலமூர்த்தியை மனதிலே தியா
 னம்பண்ணிக்கொண்டுபோய்ச் சகல சத்துருக்களையும் ஜெயம்
 பண்ணிக் கலியாணம் முடித்து சுபமங்களத்துடன் வருவாயாக!

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

கண்ணே யென் பெண்ணே காரிகையே சுந்தரியே
 புண்ணுகி மனங்கலங்கிப்போ குதிதற் கென்னசெய்வேன்
 என்னை எண்ணுமல் மனம் பேசும் இலக்கணனை

அரைச்சணத்தில்

தரு

திட்டமுடன் அவன் சிரசை வெட்டி
 செகத்தில் உயிர் போக்காவிட்டால்
 மண்ணுரும் திறல் விசயன் பயின்றிடும்மகனுமல்ல

அரசர்களே.

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

ஏழையென்று எண்ணி யெந்தன் ஏந்திழையைக்
கொள்ள வந்த
காளையர் தம் வீரமது காண்பேன் சமர்க்களத்தில்
நாளை அவனுயிரை எமலோகம் போகவிட்டு

தரு

வாள்நுதற் சுந்தரியை நான் சென்று மணமுடித்து
மகிழ்வுகொண்டு மறுவேளையில் வராதிருந்தால்
நானும் வில்விசயன் மகனுமல்ல.

வாளபிமன் கொச்-தரு

அன்னமே மின்னே ஆரணங்கே
அழிர்தமொழி யினியநடைப் பெண்ணே
என் சிந்தை தடுமாறுதடு
என்னை மதியாமல் ஏந்திழையைக் கொள்ள வந்த,

தரு

மன்னவன் சிரம் வாங்கி இந்த மானிலத்தில் ஏறிந்திடுவேன்
நன்னென்றிசேர் அரசர்களே இந்த நாட்டவரே கேட்டிருங்கோ.

வாளபிமன் மறு கொச்-தரு

தந்தை வனத்தேக யெந்தன் தாயார் நின்று மனமுருக
மைந்தனிந்த வேளையொரு மான முடனே போறேன்
சுந்தரிப் பெண்ணைளைச் சோராமல் யான் முடிக்க

தரு

வந்த வினைக்களைல்லாம் செந்தூர மாய்த்தின்மை¹
வாராமல் காத்தருள்வாய் நாராயணை-உந்து
எனக்கு முன்னாக நின்று பழி வாராதருள்புரிவாய்.

1. தீமை.

வாளபிமன் கொச்சகம்

கச்சைக் கொடி யோனும்—கண்ணில்லான் புத்திரனும்
இச்சகத்தில் மன்னர் எவரும் திரண்டிருக்க
அச்சபைக்கு யான் சிறியேன்
அச்சமில்லாதே போறேன்.

தரு

பச்சைப் புயங்கிறத்து நாராயண—உன்றன்
பார்வை புரியவேணும் நாராயண
இச்சைப் படியருளும் நாராயண—என்னை
ரட்சிக்க வந்து முன் நில் நாராயண.

வாளபிமன் கொச்சகம்

ஐயர் என்னை ஏசாமல்- ஆரும் வசை பேசாமல்
செய்ய அன்னை வாடாமல் தினம் மனது கூசாமல்
வையகத்தோர் ஆரும் மதிக்க வெல்லாரும் துதிக்க.

தரு

இரு கையாலுனைத் தொழுவேன் நாராயண
என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேணும் நாராயண
துய்ய கிருபைசெய்து நாராயண—உந்தன்
தொண்டனுக ஆண்டுகொள்ளும் நாராயண.

வாளபிமன் கொச்சகத்தரு

மாதுலன் முன்னு லெனக்கு மாழுடியை வைத்தொளிரும்
மோதிரம் மாற்றிக்கொடுத்த முத்துநகைப் பெண்ணரசை
காதலுடன் சென்று கலியானம் நான் முடிக்க.

தரு

ஆதரவாயருளும் நாராயணை-என்னை
 ஆண்டடிமை கொண்டு கொள்ளும் நாராயணை
 மேதினியோரை வெல்ல நாராயணை-எனக்கு
 வேண்டும் வரம் தந்தருள்வாய் நாராயணை.

சபை விருத்தம்

கருங்கடல் மேனி மாயன் கமலபாதத்தைப் போற்றி
 மருங்கெல்லாம் பிரபைகாண் மந்திர வாளொன்றேந்தி
 பெருங் கரிதன்னை நாடி அரிசடை நடந்ததென்ன
 அருங்கரியலரை நாடி அபிமனும் நடந்திட்டானே.

சுந்தரி தரு

சோகம் மெத்தப் பெருகுதே தென்றலே
 தனித்திருக்கக் கணவன் வாராரோ சொல் தென்றலே
 ஆதிசடை மீதிருந்தாய் தென்றலே-நல்ல
 ஆரம்பத்துடன் பிறந்தாய் தென்றலே
 மேதினியோரை வெல்லத் தென்றலே-எனக்கு
 மேல்வருத்தம் கொள்ளுகிறு தென்றலே
 மாமிமகன் அபிமன் வந்தால் தென்றலே-துயர்
 வருத்தமெல்லாம் போக்குவாரென் தென்றலே
 இனியாரெனக்குதவி தென்றலே-என்னை
 இரட்சிக்க வந்துதவும் தென்றலே
 வானரம்பை மாதரோடு தென்றலே-நானும்
 வஞ்சியஞ்சிக் கொள்ளலாமோ தென்றலே
 பாராளும் மன்னர்வந்தால் தென்றலே-மனம்
 பாங்காய் முடிப்பார் என்னைத் தென்றலே
 வெல்லவந்து சில்லாரோ தான் தென்றலே-மனம்
 வெதும்பி மனம் வாடுறனே தென்றலே
 மெல்லியர் நகைக்கவேதான் தென்றலே-எனக்கு
 விதித்தவிதி இப்படியோ தென்றலே.

கடோற்கசன் தோற்ற விருத்தம்

செக்கரிய வாளேந்தி அணிகரத்திற் திடுக்கிட்டெட்டுத்
திக்கிலுள்ளோர் கெடுக்க இசைபடிக்க முரசடிக்க

அன்பர் சிறந்து வாழ்த்த

தங்கமணிக் கவிகைக் கொடிபிடிக்க வயவல்லார் தானுங்கூட
தொக்க மன்னர் மிக்க விறல் கடோற்கச மகிபனுங்

தோற்றினுனே.

தரு

சித்திரகுத்திர தோளன்-ஒளிர்

செங்கையில் இங்கிர்தவாளன்-எட்டுத்

திக்கில் பலர் புகழும் புகழாளன்-வயஞ்

செய்யக் கடோற்கசன் வந்தான்

கந்தங்கள் சந்தங்கள் பூசி-இரு

கையுமொய்யாரமாய் வீசி-மலர்

காட்டுக்கிடைவேட்டைத் தொழில்பேசி-வயஞ்

செய்யக் கடோற்கசன் வந்தான்.

கடோற்கசன் வல்லரக்கன் தர்க்கத்தரு

மந்திரத்தின் புயனே மலர் சோலைக் காவலனே

வெகுமான முற்றினித் தானே நற்பயிர்சாதி

வைத்துத் துணைசெய்வாய் தினம்.

வல்-தரு

சந்திர நேர்முகனே இங்கே வந்த கடோற்கசனே

தவறுது உன்மொழி நானே செய்குவேன் நீயுமென்

மனமேயறிவாயினி.

கடோ-தரு

மாமனே நீ கேளாய் வடிவான மாதுளையும்

ஒளிர்வாச மஞ்சனும்

தேசி இஞ்சியும் நேசம் வைத்தினித் தானினிதுரைப்பாயே.

வல்-தரு

காமனை வெல்வீரா நல்ல கோமகனே நற்சூரா-நீயும்
காணவும் களிசூரவும் காவனம் பயிர் நான் அதனைச்
செய்குவேன்.

கடோ-வசனம்

அகோ வாரும் மாமனே! நம்முடைய சிங்காரத் தோப்பெல்
லாம் மிகுந்த எச்சரிக்கையாய் இரும் பிள்ளாய்.

வல்-வசனம்

அப்படியே பாதுகாத்துக்கொள்ளுகிறேன் மருமகனே.

வாளபிமன் கல்லிலே படுக்குந்தரு
வானேர் தரும் மேனிகொள் யானைமேய ஞானேதய
வானவனே-செகாநாதா

இங்கே மருவிய கருவிருள் போர்வரு பெருகுதுன்
ஒரு திருவருள் புரிதர வருகுவை மதிசுதா
பூமாதினின் மீதுறை மாதவா தாமோதர கேசவா சிற்ராசா
நல்ல புதுமது மலர்விக சிதநிகர் வனமதில் உன்
அதிபதமுதவிடத்தியது துதிதாவாராய்
கோபாலர்கள் வாழ் புவி மீதினில் காலோயது

ஆவிலைமீதுறை தேவா

பல கொடிமிடை விடை தடைவடைமடை அடவியின்
இடைகடு நடை தடை படுகுதே திடமன நோவாய்
நிலையாமொரு சிலைநிகர் மலையிது அலையா துயர் கலையெழுழு
மனமிங் கிருந்தே-நானும்
நெடியவன் அடியருள் படிவிடவனவுடன்
நடைகொடு வடிவொடுகடிநகர் அடவன விரைந்தே.

வசனம்

அடியவர்களைக் காத்து இரட்சிக்கும் நாராயணமூர்த்தியே!
அந்தக் காரிருட்டிலே நடக்கப்படாது. இந்தக் கல்லிலே சயனம்
பண்ணி எழும்புமட்டும் யாதொரு சத்துருக்களும் அனுகாமல்
காத்துக்கொள்ளவேணும் சுவாமி!

பொது விருத்தம்

எழுநாறு யானைகளைப் புசித்து ஏப்பழும் விட்டுக்கொண்டு
பெருங்கடல் நீருமென்டு பெரும் மீன்களைல்லாம் தின்டு।
வரும்போது வல்லரக்கன் கல்லில் வாளபிமன் படுக்கக்கண்டு
ஆரடா பயலேபென்று அடித்துமே புசிக்கவந்தான்.

அரக்கன் விருத்தம்

பெருங்கோல் மருங்குகொண்டு புறப்பட்டே
யெதிர்ப்பட்டாயென்
அருங்காவல் தருங்காவல் அல்லிமலர்க் கல்லினிடை
அமர்ந்தா யுந்தன்
உரங்கால் கைதனை நொறுக்கிப் புசித்திடுவேன்
உள்ளாஞ் சற்று முருகாமல்
வருங்கதையைத் தொகை வகையாய் நான்றியச்
சொல்லுவாயே

அரக்கன் தரு

ஆரடா இந்த இராத்திரி காலத்தில்-ஆண்டு
போல் இங்கே தூங்கவுமானுய்-பாரடா
எந்தன் பசிகளும் தீரவே-பண்புடன்
இங்கு வந்தாயோ சிறுவா-என்
காட்டுக்கு வந்த காரணம் சொல்லடா-கள்ளன்
போல் வந்து தூங்கவு மானுய்-எழும்படா
புருக்களென் காட்டுலே ஏதடா.

அர-வசனம்

அடா வாடா பயலே! எங்கள் பூங்காவனத்திலே யாதொரு
பயமுமில்லாமலே வந்திருக்கிறோம். உன்னைச் சங்காரம் பண்ணு
முன்னே உன் ஊர் பேர் நான்றியச் சொல்லுவாயே.

- தின்று.

வாளபிமன்-அரக்கன் தர்க்க-தரு

அபிமன்:- ஏன்டா அரக்காநீ என்னை எழுப்புகிறுய்
ஒத்தா எனக்கிப்போ ஓளியாமல் நீயே.

அரக்கன்:- ஒத்தா எனச் சொல்லி உரைத்திட்டால்
விடுவேனே
அரைநொடிப் பொழுதினில் அடித்துன்னைப்
புசிப்பேன்.

அபிமன்:- அடித்தென்னைப் புசிக்கவே அரக்கா நீதுடிக்கிறுய்
அரிழுசை செய்தரை நொடியினில் வருவேன்.

அரக்கன்:- பூசைபண்ணுகிறேனன்று புறப்பட்டால்
விடுவேனே
ஆசைதீரப் பசியாறுறேன் பாராய்.

அபிமன்:- பாரென்ற அரக்காநீ பாவங்காண் பரமன்
சிவபூசை பண்ணி நான் சீக்கிரம் வாறேன்.

அரக்கன்:- வாறுனென்று சொல்லி வார்த்தைகள் பேசுருய்
வரவேணும் நொடியில் இவ்விடத்தினில் தானே
சபை விருத்தம்

மாயன் பெருமானை மனதிலே தியானம்பண்ணி
தெய்வேந்திரனுரைச் சிந்தையில் நினைந்துகொண்டு
கைகட்டி வாயைமுடி கனத்ததோர் விசேஷமெல்லாம்
மெய்யாகச் சொல்லி விளம்பினுன் அரக்கனேடே.

வாளபிமன் விருத்தம்

ஐயாவே நீர்தான் கேளும் அடியேன் சொல் விண்ணப்பத்தை
உன்கையில் நான் மடிய ஊழித் தவசிருந்தேன்
உன்னிடம் தேடுவங்தேன் ஒருத்தரை யிங்கு காணேன்
செத்தாலும் உடனே மோட்சம் சேருவேன் உன்மையாலே.

வாளபிமன் வசனம்

கேளும் ஜயாவே! என் உடம்பு அழுக்காயிருக்கிறது. நான் குளித்து முழுகிச் சுத்தமாய் உவ்விடம் வருகிறேன். அதன் பிற பாடு பசியைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் ஜயாவே!

அர-வசனம்

ஆனால் அப்படியே போய் முழுகிச் சுத்தமாய் ஒரு நொடி யில் வாரும் பிள்ளாய்!

வாளபிமன் தரு

ஆதிதேவா அருள் சோதிநாதா-ஜவர்
வாச நேசா கைலாசவாசா-மோதிக்
காவலில் இந்தப் பாதிராவில் வந்த முடனேடே
வீண் போர் கூடலாமா ராமராமா
அரிகரி நாமராமா வந்த மாடனேரோ
நான் போர் ஆடனேரோ தாமதியாதவர் வாதரூர்காண்
துடை தட்டுவேனே-தலை வெட்டுவேனே.

வாளபிமன் வசனம்

அரகரா சிவசம்போ சங்கரா! அனந்த பரிபூரணை! வள்ளி மனேகரா! ருக்மணி மனேகரா! தேவர்கள் கூடித் திருப்பாற்காலில் அமுதம் கடையும்போது அதில் ஆலகால விஷமானது பெருகிவரும்போது அதை அமுதமாகக்கொண்டு தேவாதி தேவர்களை இரட்சித்த பாவினேபோல என்னுயிரை வல்லரக்கன் கையில் ஒப்புக்கொடாமல் காத்து இரட்சிக்கவேணுமையாசுவாமி.

பொது விருத்தம்

சின்னவச் சிறுவனங்கு திகழ் கெங்கா நதியில் முழ்கிக் கொண்ட சூரியனேப்போற்றி கோமகன் பின்னேயந்த வென்றிசேர் வனத்திலோங்கும் வீரமாகாளி தன்னை நன்றெனக் கருள்வாயென்று நாடியே துதிசெய்தானே,

வாளபிமன் தரு

விமல வீரமாகாளி வேண்டும் வரம் தந்தருள்வாய்
 விக்கினங்கள் வாராமலே வேண்டியென்னைக் காத்தருள்வாய்
 மண்டலத்தில் செயங்கொண்ட மானிடனைக் கொல்லவேணும்
 உன் மைந்தன் நான் கேட்கும் வரம் தந்தருளும் பிராணசுவி
 வஞ்சகத்தால் விழுங்கவந்த வல்லரக்களை வெட்டிதற்கு
 வாளருள வேணுமம்மா பொல்லா வேளோயில் நானிங்கு வந்
 மைந்தன் வருந்துகிறது உன்செவிக்குக் கேட்கிலையா [தேன்
 வந்திடு மிந்த வேளோ மகேஸ்பரி காளி தாயே.

கவி

அம்மம்மா வென்று கூவி அழுதவன் வருந்தும்போது
 கூக்குரல் தன்னைக் கேட்டுக் குழந்தையின் துயரம் தன்னை
 நீக்கியே விடுவோமென்று நிமிஷத்தில் காளிதேவி
 பாக்கிய உமையாளான பாம்பிறம் சூவி வந்தாளே.

காளி வருகிற தரு

வீரமாகாளியும் வந்தாள்-நல்ல வேந்தன்
 அபிமன்னன் ஓசையைக்கேட்டு—(வீரமா)
 சூல கபாலமுமேந்தி நல்ல துலங்கும் சுட்ரொளி
 மகுடமும் தரித்து—(வீரமா).

காளி சொல் விருத்தம்

அப்பா நீ மகனே பாலா அஞ்சவும் வேண்டாமிப்போ
 மாற்றுனை வென்று இப்போ மகா பல னுண்டாகுவீர்
 எதிர்த்து நீர் சண்டை செய்தால் இராட்சதன் விழுந்திடுவான்
 ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே உறுதியாய் வெட்டிவாடா.

அரக்கன் விருத்தம்

வாடா நீ பயலே யெந்தன் வயிறுதான் பசிக்கிதிப்போ
 காலையில் பசியெடுத்து கண்களும் தெரியவில்லை

நரபலி தின்றேனுஞ் நாவினில் ருசியுமுண்டு
இத்தனை நேரமாக எங்கேதான் போன்றோடா.

அரக்கன் வசனம்

அடாவீரா! சிறுவா! காலமே பசிவந்து சோகமாய் இருப்ப
தால் உன்னை நான் தின்னவேண்டுமென்று கேட்டதற்கு
முழுகிக் குளித்து வருகிறேனன்று போனவன் இவ்வளவுதேநர
மாச்சது. சீக்கிரம் வாடா சிறுவா!

அரக்கன்-வாளபிமன்-தர்க்கத் தரு வாளபிமன் தரு

எதடா அரக்கா எதிர்த்து நீ வந்தாய்
எடுத்துன்னை இழுத்து நான் கசக்கி உன்னை எறிவேன்
நில்லடா பயலே கறுவங்கொள்ளாதே
நீ என்னைப் பிடித்துப் பொசுக்கவோ வந்தாய்.

அரக்கன் தரு

வாடாநீ சிறுவா வாயாடவேண்டாம்
சாவு வந்திங்கே சடுதியிலிப்போ
நசக்கியே பிழிந்து கசக்கியுன்னை எறிவேன்
நரபலி தின்றால் கெருவங்களுண்டு.

மறு தரு

வாள-தரு: - வருந்தியமைக்கிறுய் வாடா நீ வல்லரக்கா-
வாளினால் அழிக்கப்போகிறேன் [உன்னை
இப்போ.

அர-தரு: - அழிக்கவோ சிறுவா நீ முழிக்கவோ வந்தாய்
அரைச்சனம் பாரடா அவமானம் வருமோ.

வாள-தரு: - உன் சிரசை அறுப்பேண்டா சீக்கிரத்திலே
உன் சிந்தை கலங்கவே [இப்போ
விந்தையா யெறிவேன்,

மறு சண்டை

அரா:- ஏதாடா சிறுவா குத்தா உரைத்தாய்
எடுத்தொரு மரத்தில் அடித்துன்னைப் புசிப்பேன்.

அபிஃ:- அடித்தென்னைப் புசிக்க அரக்கா நீ வந்தால்
துடிக்க அறுக்கிறேன் வாளால் பொடிப்பொடியாக.

அரா:- மாளவோ மலையில் தூளாக அடித்து
வாய்க்கிரை கொடுப்பேன் ஆய்க்கினைப் படவே.

அபிஃ:- ஆய்க்கினைப்படவும் அரக்கா நீ விழுவும்
அறுக்கிறேன் வாளால் பொடிப்பொடியாக.

பொது

அரக்கன் விழுந்தானே அபிமன்னன் கையாலே
அவனியில் மாண்டானே ஜையயோ.

கமலகன்னி தரு

மாது வந்தாளே—கமலகன்னி மாது வந்தாளே
மாது வந்தாளே—தாதியர் பணிந்திட
மனையர்கள் கண்டு இங்கிதம் பாடவே. (மாது)

கொத்து சரப்பளி ரட்னைப் பதக்கங்கள்
முத்து வடமாடச் சுட்டியும் தொங்கிட. (மாது)

துத்தி மத்தளங்கள் கைத்தாளம் வாசிக்க
தொங் தொங்தோமென்று இங்கிதம் பாடிட. (மாது)

விழ்ணு வரமுள்ள வீமசேனன் தேவி
மிஞ்சியே ராகங்கள் கெஞ்சியே பாடிட. (மாது)

கமலகன்னி தரு

அப்பா என் கண்மணியே—உந்தன்
அம்மானுக்கேதோ துயரமதாய்
என் றுமில்லாத முறையிலின் று—என்னை
நினைத்தவன் ஓலமிட்டான்.

மனமோ பதை பதைக்குதடா-எந்தன்
 இடதுபுறந் துடிக்குதடா
 உன்னையின்றி அவனுக்கிங்காதரவு
 உண்டோ எடா என்மகனே
 விரைவில் ஓடியறிந்து-நீ
 பார்த்துவாடா.

கமலகன்னி வசனம்

அப்பா மகனே, பாலா! உந்தன் அம்மானுக்கு ஏதோ
 ஆபத்துவந்து என்னை நினைத்து இடிபோல் ஒரு கூச்சலிட்டான். என்ன புதுமையென்று தெரியப் போர்புரி வீரியனே
 அறிந்துவா!

கடோற்கசன்-வசனம்

அகோ கேளும் அம்மா தாயே! உங்களன்னரை முப்பத்து
 முக்கோடி தேவர்களும், கைலை ஈசனும், வாசனுமே வந்தெ
 திர்த்தாலும் வெல்ல வொண்ணது அம்மா தாயே.

கம-வசனம்

ஆனால் கேளும் மகனே! உந்தன் மாமனுக்குப் பசிவந்து
 கூச்சலிட்டானே தெரியவில்லை. நான் கஞ்சி கொஞ்சம் காய்ச்சித்
 தருகிறேன் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு வா மகனே.

சபை விருத்தம்

பதினுயிரம் சேர் பச்சையரிசியும்பருப்பும் சேர்த்துக் |
 கஞ்சியும் காய்ச்சிக்கொண்டு கன்சோறுதான் சமைத்து
 முலைபோலே தான் திரட்டிக் காவுதடியிலே வைத்து மைந்தா
 இதைக்கொடுத் தோடிவா வென்று விளம்புவாள்

விளம்புவாளே.

கடோற்கசன்-புலம்பல்

தரு

மாமன் மடிந்திடவோ-எந்தன்
 நாமம் அழிந்திடவோ
 என்ன மாயங்கள் வந்ததோதான்
 எந்தன் அதிமன்னருக்கே
 உந்தன் காட்டை யழித்தவரார்
 எந்தன் கட்டைக் குலைத்தவரார்
 நீ கானகந்தனிலே மாள விதியாச்சே
 ஈ ஏறும்புகள் தீண்டாத-இந்த
 இருண்ட வனந்தனிலே-ஒரு
 இடையூறு வந்ததினால்-என்
 மனம் பதறி நடுங்குதையோ
 மலையே பருவதமே-நீர்
 மாண்ட விதமேதோ-ஒரு
 மானிடன் கையாலே
 மாள விதியாச்சோ
 உன் சிரசை யறுத்தவனுர்-எந்தன்
 சிந்தை குலைத்தவனுர்
 என்ன தீங்குகள் வந்துதோ-என்
 தெய்வமே என்ன செய்வேன்.

பொது-விருத்தம்

அம்மானைக் கொன்றவனை அழித்துப் பழிவாங்க வென்று
 தண்டெடுத்துத் தோளில் வைத்து சீக்கிரமாய்த் தானென்முந்து
 காடெல்லாம் திரிந்து கடோற்கசன் தேடும்போது
 சிறுவனை யொழிய வேறு ஒருவனைக் காணவில்லை.

வசனம்

தம்பி சிறுபிள்ளாய்! தாட்டை ராட்சதனைக் கொன்றவனைக்
 கண்டாயோ சொல்லும் கொற்றவனே.

வாளபிமன் வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய்! உன் அம்மானைக் கொன்றவன் வடக்குமுகமாக மலைபோலே போய்விட்டானே.

கடோ-வசனம்

அகோ கேளும் சிறுபிள்ளாய்! நாலு திக்கும் தேடிப்பார்த் தென். ஒருவரையும் காணவில்லை.

அபி-வசனம்

உன்னம்மானைக் கொன்றவனைக் கண்டாக்கால் நீ என்ன செய்வாயென்று எனக்கறியச் சொல்லுவாயாக.

கடோ-வசனம்

என் அம்மானைக் கொன்றவனை அறிந்தேனேயாமாகில் அவனை வெட்டி வீரமாகாளிக்குப் பலியிடுவேன்.

அபி-வசனம்

உன் அம்மானைக் கொன்றவன் நான்தானடா.

கடோ-தரு

அங்கங்களில் வரும் கண்கள் தனிப்பிடுங்கி
அடித்துடைத்தினி அழக்கிறேன்டா
நமக்கிதோபழியாகா-மனதுகள்
நோவாவோ மொழிவாய்
துங்கந்தரு மொரு சிங்கந்தனைச் சுனைமீதே
உறங்கும் தூங்கல் வெல்லுமோ
இங்கினி என்னுடன் சேராதே உன்
ஊர் பேர் அறைவாயே.

கடோற்கசன் வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய்! என் னுடைய சிங்காரத்தோப்பிலே உன்னைச் சங்காரம் பண்ணுமுன்னம் உன் ஊர் பேர் நான்றியச் சொல்லுவாயாக,

வாளபிமன்-கொச்சகத் தரு

தந்தாளிரண்டு புயங்குலுங்கத் தாளாந்துடைமார் பிலங்க
வந்தாய் அரக்கா செருக்காய் என் வாளின் அருமையறியாயோ
பந்தாய் உந்தன் தலையை வெட்டிப் படிமீதறிந்து விளையாட.

வாளபிமன்-தரு

வந்தாயோடா கிட்டி-வாடா மோடா
எந்தன் வல்லப மறியாயோ-மாடா கேடா
வரத்தையும் சிரத்தையும் கரத்தையும் உரத்தையும்
அடிக்கிறேன் நொடிக்குளிங்கே.

கடோ கொச்

ஒட்டிப் பகட்டிப் பரிசை யெடுத்துடை வாளேந்தி ஓங்கினின் று
தட்டிச் சம்மட்டி பொருவார்போல் சமுட்டிச் சிமுட்டி
முழித்து நின்று
வெட்டிக்கிடையே கிட்டிவந்து வீரம்பேசி உறுக்கி நின்றுய்.

கடோ-தரு

துட்டா மட்டியடா பயலே நீ
கெட்டா கெட்டியடா
நானும் சிங்கக்குட்டியடா
போர் துடை தட்டி யோட்டிடுவேன்.

அபிமன்-கொச்சகம்

உனக்குப் பிறகே வந்துநின்று ஒதுங்கி முழிகள் பிதுங்குமவன்
தனக்குத் துணையாய் உணக்கூட்டிச் சாம இரவில் வந்தானே
முன்வந்த அரக்கனுக்குச் செய்ததுபோல்
கனக்குமுன்னுடைய கறுத்தச் சடலத்தை அறுத்தறுத்து.

தரு

தின்னத் தின்ன நரிக்கினிக் கொடுத்திடுவேன்
உயிர் தோராசனை புவிக்கிடை விடுத்திடுவேன்
மனச் செருக்கொடு முறுக்கொடு நெரித்திடும் செருக்காய்
நீ சீக்கிரம் பொர வருவாய்.

கடோ-கொச்சகம்

காயும் நெருப்புப் பொரிக்கிணையாய்க் கண்ணுஞ் சிவங்து
வாயும் சிலுத்துக் கழுத்தொடுங்கி வாலும் முறுக்கி
பாயும் புள்ளிப் புலிக்கெதிரே பள்ளவெள்ளப் பசுப்போலே.

தரு

நீ அடித்திடவோ-உனக்கென்ன
பேய் பிடித்ததா
நரியொடு நாய் கடித்திமுக்க
அடித்திமுத்தே யெறித்திடுவேன்.

வாளபிமன்-கொச்

களித்து நெளித்து நிறுமாந்து கரத்தில் தண்டாயுதம் சுமந்து
நெளித்து நெளித்து நிறுமாந்து நிறுமுடா என்னுரை கேளாய்
துணித்துத் துணித்துக் கதறிவிழுத்
துணித்துன்னை என் மணிவாளால்.

வாளபிமன்-தரு

இழுத்திடுங் கழுகுகளுக்கு ஏறிந்திடுவேன்-இந்த
இரவினில் வனம் விட்டுப் பிரிந்திடுவேன்
படையெட்டா தடைதனை விடு கடுகிடுத்தினி எதிர்போர்
வருவாய்.

கடோ-கொச்சகம்

பண்டத்திடு நாவினில் விசையம் படித்து நறவும் குடித்துலவும் வண்டுஞ் சுருமாம் வாசமுறு மலர்க்காவிடையே இலக்காகப் பெண்டுஞ் சுகிர்த காமுகர்போல் பித்தா வந்து எதிர்த்தாயே.

தரு

கண்டு ஆற்றிடுவாய்-எனது கைத்

தண்டு பார்த்திடுவாய்

மதமிகக் கொண்டு சேர்த்திடுவேன்-அடிமுடி

மண்டை பெயர்த்திடுவேன்.

அபி-கொச்

கடுத்து வெடுவெடுத்துப் போர்செய்ய வருகிறுய்

எடுத்தென் கைவாளால் உன் இருகரமும் ஒரு சிரமோ

டெறியப்போறேன்

உன் உயிர் வேண்டுமென்றால் அங்கே குதித்து இங்கு

நில்லா தகலுவாயே.

கடோ-தரு

பிடிக்குள் நடுங்குவாயே

வாளினால் நொருக்குவாயோ-பெரிய பழிகாரா

நீ அரிய வழியில் வந்து குளறுகிறுய்

மனம் அலறுகிறுயடா சீக்கிரம் போய்வருவாய்.

அபிமன்-வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய்! ஊர் பேர் உனக்குச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? போர்பண்ண வல்லபமுண்டானால் அதிக சீக்கிரம் வாரும் பிள்ளாய்.

கடோ-கொச்சகம்

வாடப்பதித்து முகம் கருகி மனதிற் கனத்த கவலைகொண்டு

தேடக்கிடையாச் சரக்கி தொன்றைத் திருடப் புறப்பட்டவர்

போல்

ஓடத் தொடங்கி முழிக்கிறுய் ஓங்கும் பூங்கா வனங்

கடந்தாலும்.

தரு

காடு வல்லையோடா- போர்
 மனங்கூடுதில்லையடா
 உனக்கெந்த நாடு சொல்லிடுவாய்-பிறகு
 நாம் கூடியே போகலாம்.

கடோ-கலி-நெடி

மதுமலர் சொரிவள மதிலித விதமொடு வருமத நிகர் குமரர்
 வரை பொரு வியகர மலி மணி வாள் கொடு மதமொடு

குலவுகிறுய்

கதுமென நொடியினில் ஒரு அடியுடன் உடல் கழுகுகளுக்
 கிரையிடுவேன்
 கருதிய தரியலர் புவியிடை உயிர்கொடு கனமதில் வாழுவரோ
 சதுர்வித கேசகர் துரகத அரசர்கள் தனையொரு
 பொருளெனவே
 தரணியினிடை தனிலிரவினில் வந்துதாக்கிற
 செயமல்லவோ
 இதுபொழுதுன் னூர் பெயரொடு நீ இங்கோ விதிசெயவழி
 முறைகள்
 இயல்முறைப்படி யாடுரைத்திடு யானறிதற்கினியே.

கடோ-வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய்! நாமிருவரும் அடிக்கிற அடிகளாட
 வது, விடுகிற பாணங்களாவது ஒன்றும் ஒருவருக்கொருவர் பங்
 வில்லையே! இது என்ன புதுமை? எனக்குப் போர்கே ஈய்ய மனா
 கூடுதில்லை. உன் ஊர் பேர் நானறிய விளம்புவாயே.

வாளபிமன்-தாழிசை

வந்தெத்திர்த்தெனை மறித்த நீண்ட புய மார்பாகேள்-

அதிசூரரான

மன்னவர் ஐவர்களில் இந்னிலம் புகழ் வரு மருச்சனராசன்
 வரத்தினுலே

சுந்தரக் களப கொங்கை தங்கிய சுபத்திரைக்
கொடி வயிற்றிலே
துதிக்க மண்டலமிது மதிக்க வந்த செய சூர வாளபிமன்
நான்டா
எந்தன் மாமன் மகள் சுந்தரிக் குயிலை எதிர்நில்லாத்
திரியோதனன்
இன்று தன் மகனுக்கு மன்றலது செய்ய வென்று
நினைவார்களாம்
அந்த ராசர்தலை பந்துபோல் விழ அறுத்துறுட்டி யென்
சுந்தரியை
அரிய மன்றலது புரிய வந்தவன் நான் நீ யாரெனத் தெரிய
அறைகுவாயே.

கடோ-விருத்தம்

பெற்றதந்தை வனத்தேகப் பிள்ளைக்கு உரியவளாம்
பெண்ணைக் கேட்ட
கற்றறிவில்லாத் திரியோதனன் பல்லட்டத் துடைத்துக்
கழட்டுவேன் யான்
சற்று முந்தன் மனத்திடைச் சஞ்சலம் கொள்ளாதே
உன் தமையன் நானே
வெற்றி புகழ் தரு வீமசேன னருள் கடோற் கசனும்
வீரன் நானே.

கடோ-தரு

சொல்லுகிறேன் கேள்டா சிறுவனே சொன்னேன்
என்தகப்பன் வீமன் தான்டா தருமர் பெரியப்பன்
அவர் தம்பி அருச்சுனனும் நகுல சகாதேவர்-சிறுவா
நல்ல என் சிற்றப்பன்மார்
ஜவருக்கும் தேவி சொன்னேன்-இப்போ
அழகான திரெளபதையாள்.

கடோ-வசனம்

அகோ கேளும் தம்பி! உன்னுடைய பெரியதகப்பனார் மகன் நான். கடோற்கசன் உனக்குப் பேசிய பெண்ணைத் தனக்கு வேணுமென்று போன திரியோதனை உலைக்கப்பன்னுகி றேன். பார்த்திரும் தம்பி!

அபிமன்-தரு

வாருமுதவி தாரும் நீரண்ணே-என்னண்ணே
வாருமுதவி தாரும் நீரண்ணே.

மதனைப் பொருதும் விதனைச் சிறிதண்ணே-எனது
மனதுவாடித் தினந்தேடி உன்னைக்
கூடி இங்கே ஓடியேவந்தேன். (வாருமுதவி)

அதனக்கிரண வதனத்தரசனே-முடித்தலைகள்
அடித்துப் புகழ் படித்துப் பெண்ணைப்பிடித்து
மனம் முடித்துத் தரப்பாரும்
போக வாரும் நீரண்ணே. (வாருமுதவி)

கட்செவிக் கொடியோன் இச்சைப்படுவானே-அவனை நீ
மெள்ளக் கரத்திற் றண்டால் மோதி உடல் பாதியென
வாதி பண்ணிக் கலக்குவாய்
பகை விலக்குவாயன்னே. (வாருமுதவி)

நச்சரவக் கொடியோன் திரியோதனன்-மகன்
இலக்கணன் நடுங்கக் கெறுவடங்க¹
பனு பிடுங்கச் சபை ஒடுங்க நீரும் நடந்திடும்
அந்த இடங்தனில் அண்ணே. (வாருமுதவி)

அபிமன்-கவி

அணிதிகழ் தருபல மரகதம் ஒளிவிடு மணியுடை அண்ணு
அறிவிலியனுமரவக் கொடியவன் முதல் [கேள்
அடையலர் பொடியாகத்

1. கர்வமடங்க.

துணிபடுமணி முடிகளை யிடறியே தொகை வகையொடு
தூணெடு பல பல நாணிலெறிந்தவர் [படியிற்
துன்புறு படி நிறுவிப்

பணிவருமரசர் களுறுமுடல் பதறிக் கதறிடவே
பங்தெனு முலைவளர் சுந்தரிதனை ஒளிர்
பந்தலின் நடுவாகக்

கணிதர்களுறை தரு பகவிடை மகிழ்வொடு கடிமண மது
கதிர்தரு விதியென இதுபொழுது [புரியக்
அருளிக் கருணைகள் புரிகுவையே.

அபிமன்-வசனம்

கேளுமண்ணே! ஏதுவிதமும் அந்தக் கலியாணம் முடித்துத்
தர நீரும் வாருமண்ணே.

கடோ-சிங்கு

ஐயப் படாதே யடா-அடா தம்பி
ஐயப் படாதே யடா.

ஐயப்படாதே யடா-கையாற் பிடித்தொருக்கால்
கசக்கி நசக்கிப் போடக் காணுமோ
மறுதுனை வேணுமோ-இனிமனம். (ஐயப்படா)

எனைக்கண்டு துடித்தாரை எதிர்த்தங்கே நொருக்கிறேன்
எடுத்தெடுத் திடித்தொன்றுய் அடித்துமே நொறுக்கிறேன்
உனக்கென்னவொரு அண்ணன் மலைபோலே

இருக்கிறேன்
உன்மாமன் மனமெல்லாம் புண்ணைக் கூருக்கிறேன்.
(ஐயப்படா)

தலைமண்டை உடையவே தடியாலே அடிக்கிறேன்
தனுராசர் மகுடங்கள் பொடியாக உடைக்கிறேன்.
நிலமங்கை தனையங்கே வலிதாகப் பிடிக்கிறேன்
இறுபாகக்! கலியாணம் உனக்கே நான் முடிக்கிறேன்.

(ஜயப்படா)

நெடும் பாகப் பனிபோலே தலையெல்லாம் பறியேனே
நெளிக்கு மவரைப் பார்த்துக் கிழிக்க நான்றியேனே
படும் பல்லுக் கரும்புபோல் நறுக்கியே ஏறியேனே
பதருதே அவனிலும் பார்க்க நான் சிறியேனே.

(ஜயப்படா)

கடோ-வசனம்

அகோ கேளும் தம்பி! சகல சத்துருக்களையும் வென்று சங்காரம் பண்ணிக் கலியாணம் முடித்துத் தருகிறேன். பயப்படா தேயும் தம்பி!

மறு-வசனம்

அதோ கேளும் தம்பி! இப்போது நாம் இருவரும் போய் என் தாயிடம் இச்செய்திகளை உரைத்து அவரிடம் விடைபெற்றுப் போவோம் தம்பி! வாரும் தம்பி.

அபிமன்-வசனம்

அகோ கேளுமன்னே! நாமிருவரும் போன்ற மாமன் இறந்துபோனதைப்பற்றி உங்கள் தாயார் என்ன சொல்லுவாளோ தெரியவில்லை. ஆனபடியால் நீர் போய் வாருமன்னே!

கடோ-வசனம்

கேளும் தம்பி! நான் போய்த் தாயார் மனதை அறிந்துவருகிறேன். நீ இவ்விடம் மறைவாக இரும் தம்பி!

- நிச்சயமாக-கிராமியப் பேச்சுருவம்.

கடோ-தாயாரிடம்சொல் தரு

அன்னையே தாயே கேளும் அருமையுள்ள மாதாவே நீ
கிருட்டினன் மகள் சுந்தரியை வாளபிமன் முடிக்க
வருகிற வழியிலேதான் உங்களண்ணன் கண்டாரம்மா
கண்டவுடன் கொண்டானம்மா பாதகன் உங்களண்ணன்
இருபேரும் கூடி யேதான் எமலோகம் போனரம்மா
எனதம்பி மாண்டபின்பு நானும் மடிந்திடுவேன்
அவன் தந்தை யறிந்தாரானால் தன்னுயிரை விட்டிடுவார்
தாயே நான் என்ன செய்வேன் சண்டான் கொன்றுனம்மா.

கடோ-வசனம்

அகோ கேளுமம்மா தாயே! எனது மாமனைவர் அதிக வீர
பராக்கிரம விசயமகாராசனது தவப்புத்திரனுயிருந்த அபிமன்ன
னேடு அமர்செய்து இருவரும் நிலத்தின்மீது சாய்ந்து மடிந்
தார்கள் அம்மா!

கமலகண்ணி தரு

ஆசை மகனுரே ஜவர் ராசகுமார்களே
சோதிச்சுட்ரொளியே எந்தன் சுந்தரனே மகனே
செத்து மடிந்தாயோடா சிவலோகம் சேர்ந்தாயோடோ
சோதிச் சுடர்விளக்கே என் மகன் விழ நீதியோ கண்மணியே
அறியாத பாலகனே வல்லரக்கன் அடித்துமே போட்டானே
பாவி பழிகாரன் பாலகனைப் பதைத்திடக் கொன்றுளே
வாளபிமன் மாண்டால் மாபாவிநானென்ன செய்வேன்
சாவேன் கெடுவேன்டா மகனே நான் சமுத்திரத்தில்
விழுவேன்டா

ஜவர் வெளியாகி அருச்சனைக் கேட்டால்
எந்தனுக்குப் பேச்சிலிடக் கூறுகள் வந்துவிடும்
அபிமன்னன் தன்னுடனே என்னுயிரை இப்போ நான்
போக்கிடுவேன்
இப்ப மடிவேன்டா கடோற்கசா என் மகனுருடனே.

கடோ-வசனம்

அகோ கேளும்மா தாயே! நான் உங்களுடைய மனதை யறியவென்று அப்படிச் சொன்னேன் அல்லாமல் தம் பி யை மாமன் கொன்றதில்லை. மாமனை தம்பி வாளபிமன் கொன்று விட்டான்.

கமலகண்ணி-வசனம்

அகோ வாரும் என் கண்மணியான மகனே! உன் தம்பியாகிய வாளபிமன் இப்போ எங்கே போய்விட்டான் என்று சொல்லும் மகனே!

கடோ-வசனம்

அகோ கேளும்மா தாயே! தம்பியினுடைய கை வாளினால் மாமன் இறந்துபோனதைப்பற்றி நீங்கள் என்னதான் செய் வாயோவென்றஞ்சி இடையில் நின்றுவிட்டானம்மா தாயே.

கமலகண்ணி-வசனம்

அதிக சீக்கிரத்தில் அழைத்துவாரும் என் கண்மணியான மகனே!

கடோ-வசனம்

அப்படியே அழைத்துவருகிறேனம்மா!

கமலகண்ணி தரு

என்ன செய்வேன் ஏது செய்வேன்
என்மகனே கண்மணியே
நீ இறந்த தென்று சொன்னான்டா-எந்தன்
மகன் கடோற்கசன்தான்
வல்லரக்கன் காட்டுவழி வந்ததென்ன
சொல்லடா என்மகனே
அவன் வார்த்தையாடிப் புசித்திடுவான்
உந்தன் மாமன் வல்லரக்கன்

பொல்லாத இராட்சதனைப் போராடி நீ
 கொன்றுயோடா
 ஜயயோ மகனே உன்னை அரக்கனும்
 தான் கொன்றுவிட்டால்
 வில்விசயர்க் கென்ன சொல்வேன்
 விருப்பமுடன் கண்மணியே
 தார் புகழும் தருமருக்கு தயவுடனே
 என்ன சொல்வேன்
 நீ சண்டைசெய்து மாண்டுவிட்டால்
 உன்னப்பனுக்கு என்ன சொல்வேன்
 நாமக் கொடி வேந்தரான் நகுலருக்கு
 என்ன சொல்வேன்
 சாத்திரங்கள் கற்றதொரு சகாதேவருக்கு
 என்ன சொல்வேன்
 ஜவருக்கும் ராணியான திரெளபதைக்கு
 என்ன சொல்வேன்
 சுகிர்தமுள்ள சுபத்திரைக்குச் சொல்வ
 தென்ன கண்மணியே.

அபிமன்-கொச்சகத் தரு

அன்னையே தாயே கேளும் அருமையுள்ள மாதரசே
 கிருட்டினன் மகள் சுந்தரியைப் பஞ்சவர்கள் எந்தனுக்கு
 மணம்பேசி யெல்லாம் முடித்தார்ம்மா
 அந்நேர வேளையிலே அரவக்கொடியோன் சூதால்
 ஜவர் பஞ்சபாண்டவர்கள் ஆரணியம் போனார்களம்மா
 போன சேதிதனை யறிந்து பொல்லாத துரியோதனன்
 இலக்கண குமாரனுக்கு எடுப்பாக மணம் பேசி
 முடிவுகள் பண்ணினது நானுமறியேனம்மா
 நவரட்ன மண்டபத்தில் நான் வீற்றிருக்கையிலே
 மாயமாக ஓலைவந்து மடிமேல் விழுந்ததம்மா

வந்த சுருளோலையைத்தான் வாசித்தறியும்போது
 மாமன் மகள் சுந்தரியாள் வரச்சொல்லி யிருந்தாளம் மா
 அங்கேரம் தாயாரிடம் அடியேன் நான் கேட்கும்போது
 அம்மாள் சுபத்திரையாள் அதிக வரம் கொடுத்தாள்
 அன்று பகல் ராவுக்குக் கண்டு வழிபோகும்போது
 பொழுது போனதம்மா போனவழி தெரியாமல்
 நான் மலையருகில் கல்லினிலே மாயவரைத் தானினைந்து
 படுத்துறங்கிவிட்டேன் பாவி உங்களன்னர் வந்து
 கண்டு எழுப்பும்போது கனவுகள் கண்டேனம்மா
 என்னைப் புசிக்கவந்தான் இடருள்ள வல்லரக்கன்
 வந்த அரக்கனுக்கு மறுவார்த்தை சொல்லிவிட்டு
 கெங்கை நதிக்குப்போய்க் கிருபையாய் ஸ்நானம் செய்து
 பூசைகள் பண்ணிக்கொண்டு போனேனம்மா காளியிடம்
 அடியேன் வணங்கும்போது ஐய ருடைவாள் கொடுத்தாள்
 கொடுத்த வாள் எடுத்துப்போனேன் கொடுமையுள்ள
 அரக்கனிடம்
 வேங்கையைப்போல் விழுங்க வந்தான் வெட்டி
 யெறிந்தேனம்மா
 மாமன் மடிந்தபோது நானும் மடிவேனம்மா.

கமலகண்ணி வசனம்

அதற்கென்ன விதியாச்சது. நீங்கள் இரண்டுபேரும்
 சென்றுவாருங்கள்.

அராவான்-தோற்றம் விருத்தம்

மங்கள சங்கிலி பதக்கம் மணி மார்பினிடை யிலங்க
 வாகை மேவ
 மங்களசங்குமுங்க ஆயுதங்களிருகைகளிலும் அழகுவாய்ப்ப
 மங்கள மேவியசைய மகாராசன் இனித்தருளும் மதலையாகி
 துங்கநகர்ச் சிங்க மெனத்துலங்குமராவான சபையில்
 தோற்றினுனே

சபை-தரு

மாதண்டம் பரித்து-வேதண்டம் தரித்து
 மகிபரைச் சிரித்து-வயவுரை விரித்துக்
 கோதண்டம் தரித்துத் தீ தண்டமுரைத்து
 குலவு அராவான் கொலுமீது வந்தனனே
 விஞ்சையர் படிக்க வஞ்சியர் நடிக்க
 மேவலர் துடிக்கக் காவலர் கெடிக்க
 நெஞ்சுளிர் இடிக்க அஞ்சி மெய்துடிக்க
 நீல அரவான் கொலுமீது வந்தனனே.

மறு-தரு

நாகமா மணியினில் ஆகமே ஒளிர்கொள்ள¹
 வாகைசேர் தரும அராவானும் வந்தனனே.
 தோகைமாரி வன் மதனுகுமோ யெனத்துன்ன
 ஆகமார் தருமஅராவானும் வந்தனனே.
 வங்களர் கொங்களர் தெலுங்கர்மருடர் புகழு
 இங்கிர்த தருமராவானும் வந்தனனே.
 சங்கை மாருங்கவிச் சாமங்களம் பாடி
 வரத் துங்கமே தருமாராவானும் வந்தனனே.

கடோற்கசனும்-வாளபிமன்னனும்

நடை-சபை-தரு

நெடும்பனைப் புயம் நெடும்பி தந்திடும்
 நிகரில்லாக் கடோற்கசனுடன்
 அருங் கொஞ்சில வாளபிமன்னனும்
 அடவிமீதில் நடந்திட்டார்.

மேகமும் விண்ணனும் ஆகுமே யென்ன—
 விதங்கொள் மஞ்ஞை களிகொள்ள
 வாகைசேர் கடோற்கசனும் வாளபி
 மன்னனும் நடைகொண்டார்,

எட்டுக்கை விசை பற்றினார் கிரி எடு
 பட்டே சரு கென விழச்
 சாற்றுமின்னவர் கூட்டமென்னவே
 தாவிலே ஒருகாவுற்றர்.
 சாற்றுமங்கவர் வாட்டமின்றியே
 தடையில்லாமலே நடக்கவே
 காற்றெனச் சுழன்றே
 அராவான் கதித்து வழியை மறித்திட்டான்.

கடோற்கசன் தரு

சொல்லக்கேளும் தம்பியரே வாளபிமாகேள்
 தேசத்திலேயுள்ள மன்னன் துரியோதனன்
 கிருபர் கிருபாசாரி சிறீ பிழ்மரும்
 தோராத அசுவத்தாமன் துரைமன்னவரும்
 கன்னன் விகர்னனுமே காங்கேயனுமாய்
 மன்னர் குழுக்களுமே தேத்தாசனும்
 எத்திசையும் தன்னையானும் இயலரசரும்
 நாம முடி மன்னவரும் சேனைகளுமே
 இன்னும் போட்ட சண்டை தோற்றிடாத
 துருக்கரொரு கோடு
 அந்த இராட்சதனின் கால் கீழாலே நடந்தார்களே.

கடோ - வசனம்

அகோ கேளும் தம்பி! அந்தத் துன்மார்க்கனிடம் நாம்
 இருவரும் போய்க் காலை எடுக்கச் சொல்வோம் அ வன்
 எடாதிருந்தால் யுத்தம் செய்து அவனை ஜெயம் பெற்றுப்
 போவோம் வாரும் தம்பி.

அராவான் விருத்தம்

ஆர்கானும் நீங்களுங்கள் மதி கெட்டரோ எண்பத்தாறு
 தேசத்தாரும் அறையும் தேசம்
 பாரானும் அரசரு மென்னாமங் கேட்டால்; பயந் திந்த
 வனத்தருகே வரமாட்டார்கள்.
 நீரேது விழி முழித்து நிறுமாந்தாற் போல் நெளித்து
 நெஞ்சாங் களித்து நெடுந்தூரம் வந்தீர்
 தாராளமுடன் நீரிருக்கும் ஊரும் பேரும் சஞ்சலமில்லா
 தெனக்குச் சாற்றுவீரே.

அராவான் வசனம்

அகோவாரும் வீரவான்களே! இந்த வன த் தி வேல
 எனக்கு அஞ்சாமல் வந்தீர்கள். உங்களைச் சங்காரம் பண்
 ணுமுன் உங்கள் ஊர் பேர் நான்றியச் சொல்லுங்கோ பிள்ளாய்.

கடோ வசனம்

அகோ வாரும் பிள்ளாய்! அகந்தை பண்ணைமல் உயிர்
 வேண்டுமாகில் வழியை விடும் பிள்ளாய்.

அராவான் - தரு

கடுகடுத்திட வானும் எடுக்கிறீர்
 கச்சை கட்டிப்போர்க் கோலங்கள் தொடுக்கிறீர்
 வெடு வெடுத் தெனக்கு முன் நடக்கிறீர்
 இவ்வீண்பழியாடுயிர் கொடுக்கிறீர்.

கடோ - அபிமன்

தம்பி துடியாதையும் 1 - பேசகிற பேச்சில்
 வம்புபடியாதையும்-வில்லுக்

1 துடியாதையும் என்பதன் பேச்சுருவும்

கம்பு பிடியாதையும் - அடிபட்டுடல்
வெம்பி மடியாதையும்

அராவான் தரு

நானும் வாள் எடுத்திட வேணுமோ - பூமி
நகரெல்லாம் ஒரு கைக்குக் காணுமோ
ஆனாலும் இனிமனம் வேணுமோ-உம்மை
யழித்தாலும் எனக்கிசை பூணுமோ.

இருவர் தரு

வழி நீ மறியாதே யெம்மை யுனக்
கெளிதாய்க் குறியாதே வழியை
விட்டு ஒளி நீ தெரியாதே யெங்கள்
கையினால் பழியாய் முறியாதே.

அராவான் தரு

களித்த உடலைச் சற்றுய் நெளிக்கிறீர்
பூணை கண்ட எலியைப்போல் கண்ணை முழிக்கிறீர்
பழித்திறமாயுயிர் அழிக்கிறீர்
வழி பார்க்க வென்றே தலை கெளிக்கிறீர் 1.

இருவர் தரு

செருக்கி நெளியாதே ஆங்தையைப்போலப்பெருக்க
முழியாதே
மனதிற்சற்றே தருக்கிழையாதே இப்போ என்கையால்
நொருங்கியழியாதே.

அராவான் தரு

இரண்டு பேரையும் ஒன்றுய்ப்பிடிக்கிறேன் இப்போ
எடுத்தொரு மரத்திலே தூக்கிறேன்;
திரண்டபுயங்களாலே தாக்குகிறேன் உங்கள்
செருக்கெல்லாம் நொடிக்குள்ளே போக்கிறேன்.

இருவர் தரு
 துடித்துப் பதருதே - இதழைப் பல்லால்
 கடித்துக் கதருதே - விசரர் போலே
 நடித்து உதருதே - வீண்வாசகம்
 படித்துச்சிதருதே.

அராவான்-தரு
 புத்திகெட்டனைத்தையும் மாறுங்கோ
 வழி போக விடேனிதைத்தேறுங்கோ¹
 சற்று மிருந்தினாப் பாறுங்கோ - வந்த
 தன்மை யெல்லா மிங்கே கூறுங்கோ

அராவான் வசனம்

அகோ கேளும் வீரவான்களே! உங்கள் புயபல
 பராக்கிரம மெல்லாம் இருக்கட்டும் வழிவிடமாட்டேன். உங்கள் வரலாறு சொல்லுங்கோ பிள்ளாய்.

இருவர் வசனம்

அகோ கேளும் பிள்ளாய் உன்னுடைய சம்பிரதாய
 மெல்லாம் எம்மிடத்திலே காட்ட வேண்டாம். வழியை
 விடும் பிள்ளாய்.

அராவானும் இருவரும் தர்க்கம்

அரா தரு:

ஆட்டுக்குட்டிகள் போலே காட்டுக் கிடையில் வந்து;
 ஆங்காரம் பேசுகிறுய் நீ
 சாங்கால மாச்சுதோ பயலே.
 அரிந்து அரிந்து மனம் பரிந்திடுவேனே உங்களை
 நான் விடுவேனே என்வனத்தில் போக உங்களை நான்
 விடுவேனே.

இருவர் தரு

என்ன செய்யப் போருயடா - அட்டா பயலே
 என்ன செய்யப்போருயடா என்ன செய்யப் போருயடா
 எதிர்த்து நின்றுய் பயலே

1 - தெரிந்து கொள்ளுங்சள்.

எட்டுப்போ வரும் மட்டுயே நானும்.

சட்டுத்தலையிலே குட்டுவேனே - (என்ன)

அராவான் தரு

தொட்டுற் கயிற்றுடனே மாட்டுக்கன்றுகள் வந்து
குத்திப் போராடு மோடா சற்று மறியாயோடா
கொழுப்பும் கனபரி மளிப்பும் கொண்ட உங்களை
குத்திக் குதித்துதைத்து வதைத்திடுவேனே

இருவர் தரு

பேசி உறுக்கிக் கொண்டாய் மீசைமுறுக்கிக் கொண்
டாய்

பெரிய பெலவானைப் போல் அரிய வழிமறித்தாய்
ஆசிவக் கன்னர் தெருவில் ஜாசி மாறவோ வந்தாய்
அட்டா வழிதனை விட்டா வலது கை
கொட்டா - வசிதனை எட்டா பயலே நீ.- (என்ன செய்ய)

அராவான் வசனம்

அகோ கேளும் வீரவான்களே! வீணிலே உயிரிழந்து
போகாமல் வந்த வரலாறுகளைச் சொல்லுங்கோ பிள்ளாய்.

கடோ வசனம்

கேளும்பிள்ளாய் உன் சம்பிரதாயமெல்லாம் இருக்கட
டும் வழியை விடும் பிள்ளாய்.

அராவான்-கொச்சகத்தரு

இருட்டுச் சடலத்தை அலைத்துலைத்து யெதிர்த்துக் கொ
தித்துக் குதித்துரைத்து;
வெருட்டிப் பகட்டிக் குளறுகிறுய் மின்னின் பூச்சி பொ
ன்னுமோ
உருட்டினிலத்தினுடனரைத்து உதைத்து மதத்தை அடக்
கிறேன்

அராவான் தரு

திருட்டுக் கள்ளா துள்ளாதே உன்
வெருட்டுக் கெல்லா மிப்போவகை
தேடுவேன் உனைச் சாடுவேன்டா

எட்டுத் திக்கும் புகழ் வைக்கின்றவர்
மெய்க்கும் படி மைக்கொண்டலை மொய்க்கின்டனி
முக்குச் சளி விக்கிக் குழிட மோதுவேன்.

கொச்சகம்

கல்லென்றாறு பெருகி வரக் கடுத்துத் தடுத்த குளக்
கோரைப்
புல்லொன்றெதிர்க்க வென வெழுந்து போல் பொரவுந்
தொடங்கி வந்தாயோ
வில்லும் பிடித்து வந்த உந்தன் வெள்ளி நிறம்போய்
உள்ள முன்வாய்ப்

தரு

பல்லுத்தெறிக்க அடிப்பேன் வில்லும்
பறித்து ஒடிப்பேன்
பாழாகாதே உடல் மாளாதே - நின்றும்
பார்க்கிறீரோ - உடல் வேர்க்கிறீரோ - நீங்கள்
பதருதே மொழி கதருதே - இப்போ
பாரமான பழியா மெடா பாவி.

கொச்சகம்

புள்ளிப் புலியதனுக் கெதிரே போர் மானுருளை ரெண்டு
வந்து
துள்ளித் துள்ளித் திரிவது போல் துலுக்கிக் குலுக்கிப்
பிலுக்குகிறுய்
கிள்ளத் தலையு முனதுடலும் குளறப் பந்தாய் உதைத்
துருட்டு

தரு

தள்ளப் போறேன் விழுந்துடல் விள்ளப் போறீர்
உங்களுட சமத்துவ வீரத்தை அமத்துங்கடா
தண்டைக் கொடு சண்டைப் பிரசண்டத்தொடு சண்டை
டைக் கெதிர்
கொண்டிக் கணம் மண்டைப் பிளவுண்டாக்குவேன்.

அரா - வசனம்

அகோ வாருங்கள் வீரரே! நான் விடுகிற பாணங்கள் உங்களுக்குப் படுகிறது மில்லை. நீங்கள் விடுகிற பாணங்கள் எனக்குப் படுகிறது மில்லை. இதென்ன ஆச்சரியம் நான் அறியும் படி உங்கள் ஊர் பேர் சொல்லுங்கோ பிள்ளாய்

கடோற்கசன்

மரு நிறைந்தவன் மீதெதிர்த்து உயிர்மாள வந்த நிர் மூடனே நீ

வாகை மேவிய கதாயுதக் குரிசில் மகிபன்
அருளும் மதலையான் திரு நிறைந்த வளர் விசயராச
ஞருள் செப்பியபாலனிவனடா
தீதில்லாத இவன் மாதுலன் தனது தேனையொத்த
மொழி மானையே
உருநிறைந்த திரியோதனன் தனது உத்தம குமாரனுக்
கென்றேடுயே
உறவு கூடிய அவர்கள் ஒக்கமேவி உறைவார்களாம்
மருவு மங்கதர் தனை நெருங்கியிவன் மகிழ்ந்து மண
முடிக்க யான்
வந்தேனுந்தனது தந்தையூர் பெயர் வரன் முறைப்படி
உரைத்திடாய்

வசனம்.

இதுதான் எங்களுடைய வரலாறு. உன் ஊர் பேர் நமக்க றியச் சொல்லும் பிள்ளாய்!

அராவான் தரு

மதனைத்த கோலா அனுகூல பூரண சந்திரா
மதனைத்த வீமன் மகிபதி பாலா மத்தகயத்தினை ஒத்
திடும் பூரண
உத்தம வித்தகநித்திய கல்யாணை.

இதமொத் தருச்சனராசன் நாக கன்னி கையை
 நிதசித்தமாக நேசத்துடன் நினைத்து நிங்தையகன்றிட
 வந்திடு தந்தமில் சிந்துர நிமிர் பெலமைந்தனும் நானே.
 மதுமொய்த்த மலர்க்காவில் வந்தேன் பூலோகமெல்லாம்
 வரினும் பேர்புரினும் மனஞ்சற்றும் வருந்தேன்
 மன்னவர் புகழ்தரும் அண்ணே நீர் வர எண்ணிய நானும்
 முன்பணிதவமிதே பருவத்திளமை பெற்ற தம்பிக்குக்
 கோபாலனருள்
 உருவக்குயிலுக்காக உடலெல்லாம் வெம்பி ஓடிடவேணு
 மோ

முடர்கள் வாடிப் பாடு பாடும்; படிசாடுவேன்யானே

அராவான்-சந்த விருத்தம்

அருலாவு மார்பு மாலை செகமார்பா அண்ணைகேள்
 செக மதிக்கு மதிபனை செஞ்சிலைத் தனஞ்சயன்
 பாருலாவு நீர் படித்து வந்தபோது சுந்தரப்

பெண்ணும் நாக கன்னியான பாவை தன்னை மேவவே
 ஏருலாவு மவள் வயிற்றிருந்து வந்த மதலையான்

ஏழிரண்டு வருடமட்டும் இவ்வனத்தில் வைகிறேன்
 தாருலாவு தம்பியொடு வந்த சுந்தரப் புயன்

தமையனெனச் சமத்து ராசர் சபையின் மீது அறிவா
 யோ

அராவான் வரலாறு தரு

ஆனால் கேள் தம்பியரே! வரலாறுநதைச் சொல்லு
 கிறேன். கேளுங்கள் தம்பியரே! உங்களுக்குக் கீர்த்தி
 யாய்ச் சொல்லுகிறேன். என் தகப்பன் அருச்சனார் தம்
 பியரே. என்பேர் நல்லராவான். என் தாயார் பேர் நாக
 கன்னி. தம்பியரே நான் தருமரின் வங்கிலுங்தான்.

கடோ தரு

தம்பியரே சொல்லுகிறேம் தயவுடனே கேட்டிடா
 என் தந்தைபேர் வீமசேனன் என்பேர் கடோற்கசன்

என்தாயார் பேர் கமல் கன்னி தருமரின் வங்கிலுந்தான்
தம்பியென் வாளபிமன் தனஞ்சயனூர் பிள்ளையடா
சுந்தரியை மணம் முடிக்கச் சுறுக்குடனே போரேம்
தம்பி.

அராவான் சிங்கு

கோலமலி நீலவர்ண கோமானே நானும்
கூடிக்கொண்டு வாறேன் நீரும் வேடிக்கையைப் பாரும்
நீலக்குஞ்சிப் பாலமன்னர் நினைக்கவும் நாளாச்சோ
வேலைக்கையில் எடுக்கிறேன் அம்பு விதம் விதமாய்த்
தொடுக்கிறேன்
தள்ளி விழுத்திறேன் எரி கொழுத்திறேன் வழுத்திறேன்
அண்ணே
நச்சரவக் கொடியடைடு கச்சைக் கொடியோனும்
நாதன் மகள் சுந்தரியை நாடிவந்தோர் தன்னை
பிச்சுப் பிச்சுப் போடுறேன் அவர் பினத்தின் மேல்
விளையாடுறேன்
பேய்க்கும் கூக்குரல் நாய்க்கும் சேரிகள்
தோய்க்கும் காகத்தின் வாய்க்கும் போடுறேன்.
கோட்டைக்குள்ளே கூட்டப் பெண்கள் கூடிக் கூடி
யலைய
கொடியிடையாரிடை தரு முந்தாணியெல்லாம் குலைய
மூட்டைப்பூச்சிபோல் நசுக்கிறேன் அவர் முலை தலை
யெல்லாம் கசக்கிறேன்.
பகை முடிக்கிறேன் கோட்டை இடுக்குறேன், நன்று நடி
க்கிறேன். அண்ணே
அலப்படையோன் முழித்து நின்று அடுத்தவரைப் பார்க்க
அழகிய சுந்தரியாள் அனிவுறு பொற் பூக்க
தரைப்படையெல்லாம் உழக்கிறேன். அவர்தலை மண்டை
யெல்லாம் பிளக்கிறேன்.

போய்த்தாக்கிறேன் குளப்பப்பார்க்கிறேன். பகைநீக்கி
றேன் மனம் நோக்கிறேன் அண்ணே
அரா-வசனம்

அகோ கேளும் அண்ணே சகலசத்துருக்களையும்
சங்காரம்பண்ணித் தம்பிக்கு இந்த விவாகம் முடிக்க நானும்
கூடவருவேன் அண்ணே.

கடோ-கொச்சகம்

காலுருவப்பாயும் கதிர் சேர் வரிப்புவியை
வாலுருவி விட்டால் மதத்தெழுந்து பாயாதோ
கோல வல்லி கொள்வாளபிமனும் கோளரிக்கு
நாம் துணையாய்ஞாலமெல்லாம்போற்றநடப்போம்
வருவாயே

அரா-வசனம்

அகோ கேளும் அண்ணே எந்தன் தாயாரிடம் விடை
பெற்றுப்போவோம் வாருமண்ணே.

நாககண்ணி வரவு சபை விருத்தம்

மூவரும் ஒன்றுய்க்கூடி முறைமைகள் உரைத்த பின்பு
பாதாள லோகத்துக்குப்பண்புடன் நடக்கும் போது
வண்ணமாஞ்சேலை கட்டி மகிழ்வுடன் பணிகள் பூண்டு
நல்லதோர் சபையின் மீது நாக கண்ணியும் வருகின்றுளே.

நாக-தரு

வந்தாளே நாக கண்ணி சபைமீது வாருளே நாக கண்ணி
காதிற்பொன்னேலை கழுத்திற்சரடுகள் கனகப்பணிய
ணிந்து
அங்கேகண்டவர் மூவரும் தெண்டம் பணிந்திடக்
கண்ணியும் வாருளே
பாதாள லோகத்தில் பண்புடன் வாழ்ந்திடும் பாவையும்
வாருளே
ஆதிசேடன் மகன் அழகுவர்ணமுள்ள அம்மணிவாருளே
நாக கண்ணி பொன்மணி வாருளே.

நாக-விருத்தம்

என்னிடமகனே பாலா இசைந்ததோர் வார்த்தைகேளும்
உன்னுடன் கூடவந்த உத்தம குமாரருக்கு
மிகவும் மசிழ்ச்சியோடு மென் மேலும் இங்கு வந்து
என்னிடம் வந்த செய்தியின்பத்தை உரைசெய்வாயே.

நாக-தரு

ஏதடா நல்லராவா இவர்கள்
எவர்களிடவங்கிஷம் மகனே
சொல்லடாநல்லா ராவா நான்
செவி கொடுத்துக்கேட்க வேணும் மகனே
இவர்கள் இரண்டு பேரும் வந்து எவ்விடத்தில்
வந்து சேர்ந்தார்மகனே
மன்னிட பாலரைப் போல் என்னிடத்தில்
தோனுதடா மகனே
ஒன்று முரையாமலிப்போ
உரைத்திடுவாய் கண்மணியே பாலா.

அரா-தரு

அம்மம்மா தாயாரே நான்
அன்புடன் சொல்லுவேன் கேளும்மா
வெற்றி மத்யானை இவன்
வீமகுமாரன் கடோற்கசன்தான் ஆனால்
அழகு மன்னன் இவன்
அருச்சனரால் பெற்ற பிள்ளையம்மா.
உந்தன் கணவருக்கு இவன்
எற்றகுமாரன் தான் தாயாரே
சுபத்திரைக்குப்பிள்ளையம்மா இவன்
சுந்தரிக்குமாப்பிள்ளை யென் பார்.
சுந்தரியைத் தாலிகட்டவந்தான்
சொல்லுகிறேன் கேளும் அபிமனுமே

வசனம் :-

இதுதான் இவர்களுடைய வரலாறு அம்மாதாயே

நாக கண்ணி-தரு

சொல்லக்கேளும் என்மகனே சுந்தரியை

நான் சுறுக்குடனே கொண்டுவாறேன்

அரைச்சணத்திலே மகனே துரியோதனன் சேனை

யெல்லாம்

சிதற அடித்து சீக்கிரத்தில் தவிடு பொடியாக்கிடுவேன்,

சுந்தரியைக்கொண்டு வந்து சம்பிரதாயமாய் உந்தன்

தம்பி கையால் மாங்கலியம் தரிப்பது மெய்யே.

அராவான் தாயாருக்குக்சொல்-தரு

நானிருக்க நீ போகலாமோ-என் அம்மா தாயே

நானிருக்க நீ போகலாமோ.

நாங்கள் தாம் போய்வாறேம் நாடியே

நாங்கள் கூடியே போய்த் தேடிச்

சுந்தரியைக் கொண்டோடியே வாரேம் (நானிருக்க)

துரியோதனன் சேனைகளெல்லாம் என் அம்மாதாயே

தேடியே நாம் ஓடி அடித்து நாம் சேனைகள் எல்லாம்

நொறுக்யேபோடுகிறேம்.

அரைச்சணம்பார் அடவியில் சென்று

துவாரகாபுரிக்குச் சுறுக்குடன் போரும் (நானிருக்க.)

தம்பிகையால் மாங்கலியம் என் அம்மாதாயே

தரிப்பித்து நான் கொண்டு வாறேன்

எனக்கு விடை கொடம்மா என்தம்பி அபிமனுடன்

இச்சணம் போய் அச்சணம் அவரை அடித்துமே

துரத்தியெடுத்தோடி வாரேம் (நானிருக்க.)

அரா-விருந்ததம்

என்னிடதாயே இப்போ இசைந்ததோர் வார்த்தை கேளாய்

நீ வருத்தங்கள் படவு வேண்டாம் மாயவன் கிருபை
யாலே
எங்களை அனுப்புமா எம்தம்பியுடனேபோய் நாம்
சுந்தரிப்பெண்ணுளைத்தான் சீக்கிரம் கொண்டுவாரோம்

வசனம்

அகே கேஞமம்மாதாயே எங்களையும் தம்பி கூடச் சந்தோஷமாய் அனுப்பிவிடு. சீக்கிரத்தில் சுந்தரியைக் கொண்டுவருகிறோம் தாயே.

பொது விருத்தம்

அராவான் கடோற்கசனும் அம்மையை வணங்கிப்
போற்றித்
துவாரகாபுரிக்குப்போகத் தொழுதுமே. கேட்கும் போது
அம்பணி நாக கண்ணி அழுதுமே சொல்லுவாள் அபி
மன்னனை இங்கேவிட்டு அவளையே கொண்டு
வாங்கே

நாக கண்ணி தரு

என்மகனே கண்மணியே நான் இசைந்த தொரு வார்த்
தை கேளீர்
எந்தன்பிள்ளை அபிமணையும் இப்போ எங்களுடன் இருக்க
வைத்து
நீங்கள் இரண்டு பேரும் போய் ஒரு நிமிஷநேரம்
செயித்து வாங்கள்
பங்கப்படவே அடித்து நீங்கள் பாழாக வேதுரத்திவிட்டு
துவாரகாபுரிக்கு போய் இப்போ சுந்தரியைக்கொண்டு
வாங்கள்
கொண்டு வந்து எந்தனுக்கு இப்போ கொடுங்களடா
பாலர்களே,

அராவான் தரு

உத்தமியே பெற்றவளோதாயே ஒரு உறுதி
 சொல்வேன் கேட்டருளுவாயே
 தம்பியை நாம் இங்கே வைத்துப்போவோம் - போன்ற
 தருமமல்ல சொலுகிறேன் தாயே
 சுந்தரியைக் கொண்டுவந்தால் நாங்கள் - இப்ப
 சூதாகத்தான் தோன்னுமம்மாதாயே
 களவிலே நாம் கொண்டுவந்தால் உலகில் - தாயே
 கள்ளனென்று சொல்லுவார்கள் தாயே
 பந்தலிலே இவனை இருப்பாட்டி - நாங்கள்
 பார்த்திருக்கத் தாலிகட்டி வருவோம்
 விந்தையுடன் மன்னவர்கள் கண்டு - அவர்கள்
 வெட்கித்தலை சாய்க்கச்செய்வேனம்மா
 மங்கவியம் பூட்டி வாரேஞ் தாயே - நாங்கள்
 போகவாக்கருஞ் மம்மா தாயே.

அராவான்

எந்தனைப்பெற்ற தாயே இனியதோர் வார்த்தை கேளாய்
 துவார காபுரிக்குப்போய்ச் சுறுக்குடன் அபிமனுக்கு;
 விவாகம் முடித்து வைக்க சீக்கிரம் விடை கொடம்மா

நாக-விரு

கச்சலவு கொங்கைமன் நச்சு அச்சசாதா நந்தா-முகுந்தா -
 கண்ணை-வண்ணை
 இச்சதன் மாமன் வளவுக்கேகுவாய் இடருணுகாதினிக்
 காப்பாயே
 பச்சை நிற ஜெயனே என்மக்களே நீங்கள் முன்று பேரும்
 போய்த் தம்பிக்கு விவாகம் முடித்து சுபமங்களத்துடன்
 வாரும் மகனே.

மூவரும்-வசனம்

ஆனால் மிகுதியும் சந்தோஷமாச்சது அப்படியே செய்து
 வருகிறேம் அம்மாதாயே.

சபை - தரு

தாமமுடனேனி சுவால ரென வீமனருள் தாமமலி கடோற்
 கசனும் தான் நடை கொண்டானே.
 வான நிறமான பெல வானருகுதான முறவான நிகரான
 அராவானும் நடந்தானே
 காளையரை வாளமரில் நாலிலுற வாளினிடு தோள் வலி
 கொள் வாளபிமன் கோளரி சென்று னே
 தேவர் புகழ் மாவலிகொள் முவர்களுமாவலொடு மேவி
 யொருகோவணிகன் காவண முற்றுரே.

தொந்திச் செட்டி-விருத்தம்

மந்தரம் போல் வளர்ந்த புயவாகுவல்ல ஒளிர் வடிவு
வாய்ப்பு
சுந்தரப்பொற்பதக்கமது மணிமார்பி நிறையிலங்கத்
துரைகள் போற்ற
சின்தை மகிழ்ந்திடும் கிலராசன் முன்மலர அருளதிக
திறலோனுகி
மந்த இந்திர சாலமிகு வல்ல தொந்திச் செட்டி சபை
வருகின்றன.

ଚେଟ୍ଟି ତରୁ

சரசக்கெறு விதமதிரக்கிளி மொழியான மன்மதனை மும்மதகய மொத்திடும் வணிகத்துரை வந்தான்.
இரசப்பிறமின் மலரிற் பொலிகுழலாள் போற்றிசெய்ய இதமெத்திய புகழ் வணிகனும் வந்தானே
உளமந்தருமென வளர்சுந்தர அமரர் வந்தேபார்க்கவும் உச்சிதக் கெறுவித வாசகனும் வந்தானே.
கனகப்பணியணி மகிழற் கொரு அரிபோலே விளங்கும் கட்டமுகுடைய தொந்திச்செட்டியும் வந்தனனே

செட்ட-தரு

கிட்டியே வரு வோர்கள் கையைக்
 கட்டியே பைக்குள்ளமத்துறேன்
 கட்டியேந்தித்துாக்கி யொத்தும் செட்டியும் வந்தனனே.
 சுந்தரப் பிரபல ராசன் சின்தை மகிழ்ந்திட வந்த
 சுந்தரக்கோலனும் தொந்திச்செட்டியும் வந்தனனே.
 மண்டலங்கள் குலுங்கிட வானிலுள்ளோர் கலங்கிட
 தண்டமுண்டமாய்க் கலங்கத் தானிவன் வந்தனனே
 அண்டர் புகழ் நகுலன் உண்டளவாயீன்றெடுத்த
 தொண்டர்புகழும் தொந்திச்செட்டியும் வந்தனனே

செட்டி-தரு

எந்தன் வழியில் வாருங்கள் அட்டா நீங்கள்
 எங்கே யிருந்து போற்கள்
 எந்தன் தராசைப்பாரும் எடுத்துங்களை
 சிறுத்துப்பார்த்துக் காசுகளொடுப்பேன்

கடோ-வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் செட்டி நாங்கள் போகிற வழியிலே தராசுகளைப் போட்டுக்கொண்டு, முத்துக்கள் நிறுக்கவும் மாணிக்கம் நிறுக்கவும் செய்தால் நாங்கள் போக வழியைக்காணவில்லையே வழியை விடும் பிள்ளாய் - செட்டி.

மூவரும் சொல்-தரு

கடோ தரு:- வழியை நீ விட்டா அட்டா செட்டி பழிகாரப் பாவி வனமதில் போகவே வேணும். சடுதியில் அப்புறம் போடா தலை மண்டை உடைக்கிறேன் பாராய்.

[241]

செட்டி தரு

வாங்கடா இங்கே தராசுதனில் போங்கடா
அங்கு இருங்கடா இப்போ நிறுக்கிறேன்
கொடுங்கடாகாசில்லா விட்டால்விடமாட்டேன்

மறு தரு

கடோ தரு

வந்த இடத்தில் வழிமறிக்கிறுய் ஒருவார் த்தைகள் பேசா
மல் தடுக்கிறுய்
அளவு தராசைக் கழட்டா-நாங்கள் அவ்வனம் போகவே
விட்டா

செட்டி தரு

விட்டாவென்று சொல்லி வருத்துறீர் - நீங்கள்
வம்புகள் பேசிவந்து துடிக்கிறீர்.
அளவுதராசில் வந்திரும் - நான்
அன்பாக நிறுக்கிறேன் பாத்திரும்

கடோ தரு

நிறுக்கிறேன் என்றுநீ அழைக்கிறுய்
நாங்கள் நெடுஞ்சூரம் போகாமல் தடுக்கிறுய்
காசுகள் எடுக்கவோ பார்க்கிறுய்
உந்தன் கருத்துக்கள் செல்லாது முடனே

செட்டி தரு

முடனே என்று நீங்கள் முன்றுபேர் - வந்து
மோசக்கருத்துக்கள் பேசுறீர்
நீதிகள் அறியாமல் வந்தீரோ
உன்னை நிறுத்துப்பார்க்காமல் விடுவனே.

கடோ - தரு

விடுவனே என்று நீ வீரியம் பேசி வீருப்பைக்காட்டா
தேபாவினீ

அன்பான பாலகர் முன்றுபேர் வந்தோம்;

அவ்விடந்தனில் போகவிட்டா

செட்டி தரு

போகவே சீங்களும் பார்க்கிறீர்

உந்தன் பொறுமை வறுமையைக் காட்டாதீர்
சடுதியில் தராசில் வந்திரும்

வந்து தயவுடன் பணங்களைக் கொடுத்திடும்

கடோ-தரு

ஆரடாஇந்த வழிபோற விடந்தனிலே

ஆங்காரம் பேசுகிறுய்சாங்காலம் வருமோ

செட்டி - தரு

சாங்காலம் வருமென்று பாங்காகப்பேசுகிறுய்

திராசில் நிறுத்துப்பார்த்துக் காசுகளொடுப்பேன்

கடோ- தரு

எடுப்பேனென்று சொல்லி என்னடா துடிக்கிறுய்;

எந்தன் தெண்டாயுதத்தினுலே மண்டைகள் உடைப்
போம்

செட்டி தரு

உடைப்போமென்று சொல்லி உதாசீனம் பேசுறீர்;

ஓரு நாளும் விடமாட்டேன் ஓடியே போங்கள்.

கடோ- தரு

போங்கள் என்று சொல்லிப் பாங்காகப்பேசுகிறுய்
போறவழியைவிடு பொடிபோலே அடிப்பேன்

செட்டி தரு

அடிப்போமென்று சொல்லி இளிப்பாகப்பேசுகிறுய்
இந்தவனத்திலே போகஉங்களை விடுவேனே

கடோ- தரு

விடுவேன் என்று சொல்லிக் கெட்டியாய்ப்பேசுகிறுய்

இது உனக்கல்ல விட்டா எங்களைப்போக

மறு சண்டை - தரு

செட்டி - தரு

வழியைவிடுமென்று துரிதமாய்ச்சொல்ல

வகையேதடா மொழிகூறடா

வழிவிடமாட்டேன் பழிவந்து நேர்ந்திடும்

கடோ - தரு

பழிகள் வந்தாலும் பயப்படுவோமோ - செட்டி

பாரடா எங்கள் வீரியம் தன்னை

பதைக்கநாங்களிப்ப துரத்திடுவமே

செட்டி - தரு

துரத்தியே விடுவமென்று துரிதமாய்ச்சொன்னவரே

சோராதே மனங்தேருதே இப்போசொல்லும்

மறுமொழி இந்நேரந்தனிலே

கடோ தரு

சொல்லுவதென்ன நாங்கள் வல்லவன் நீயோடா

துடிக்காதே மனஞ்சலிக்காதே இப்போது

துன்பம் வருமடா மிஞ்சாதேபயலே

செட்டி - தரு

மிஞ்சாதே என்றுநீங்கள் அஞ்சாமல் சொல்ல வந்தீர்

வீரியம்பேசிக் கோரிநீர்வந்தீர்

வேந்தர்களே நீங்கள் சூழ்ந்து வந்தீர்களோ

செட்டி - விருத்தம்

கார்நிறத்துவீரர் இக்காளையோடுங்குவந்தீர்

ஆரெனத்தேராது மனஜயமிகக் கொள்ளுதே

பேருமுங்கள் ஊரும் பிதாமாதாவானவர்கள்

சீருமெனக்கிப்போ தெரியவுரை செய்வீரே

செட்டி - வசனம்

அகோகேளும் வீரவான்களே! நான் அடிக்கிற அடி

உங்களுக்குப் படுகிறதுமில்லை; நீங்கள் அடிக்கிற அடினனக் குப்படுகிறதுமில்லை. ஆனால் இது ஆச்சரியம் போல் காண்கிறது உங்கள் ஊர் பேர் நானாறியச்செல்லுவீர்களாக.

கடோற்கசன் தரு

முன்னே வந்தே மக்கள்நம் முறை சொல்லச் சொன்னீர் வணிகனே - எங்கள் அன்னை தந்தையர் இன்னு ரென்று நான் அறைகிறேனி னிக்கேள்டா - செட்டி நாககன்னிகை தோகைதன்னிடம் நானிலம்புகழ் அருச்சனன் மனம் வாகையோடு தந்தே உதவியமெந்தனும் இவன் தான்டா காமனும் புகழ் வீமன்முன்னெருகாட்டி லேவனக்கூட்டமா யவர் தாமமார்குழல் இடும்பிதந்திடும் தமையனுனவன் நான்டா வாய்த்தகீர்த்தி கொள்வளர் சுபத்திரை மாதை மாமணம் புரிந்தபின் வளர் பார்த்தனர் மகிழ்வோடளித்திடும் பாலனுமிவன் பாரடா தம்பிக்கு முன்னம் நாங்கள் பேசின சந்திரமுகச் சந்தரி தன்னை வம்பனும் துரியோதனனுட மகனுக்கு மன்றல் புரிவனும் ஆமெனும்படி நாங்கள் சென்றந்த அரசனைக் கெறுவடக்கியே - இப்போ நம்பியே மன்றல் இவனுக்குச்செய்ய நாடுயே நடந்தோ மடா

கடோ - வசனம்

இதுதான் எங்களுடைய வரலாறு. உன்னுடைய பேர் ஊர் நானாறியச் சொல்லும் செட்டி!

செட்டி வரலாறு - தரு

செந்தார்ப் புயமலர் தொடைமிடை செக்கத்திலே மதகயத்தினை நிகர் வருதிறை கொள்ளி றைவர்

வரன் முறைகள் அறையமனதியுறுதியுடனேயினி அறிகு
வாய் நீயே
சந்தார்ப்புய மிகுஞ்சிலதிபதி தளங்கொள்ளதிபதி விளங்கு
மொருபகல்
தனியிலொரு வணிகன் மகளை மருவியருள் தந்தை
விந்தை பெறுமைந்தனும்யானே
மந்தாகினியுந்துரு செஞ்சடை வள்ளலுதவிதருளவருளா
லே
வந்து உதயகயவிந்துமருவிவளர் வண்ணவணிகரொடு
நண்ணினேன்யானே
பந்தார்முலை மங்கையர் இங்கிர்தபடத்திலே வரசடத்திலே
உங்கள் பணிகள் பதமலரென் இனியபதியில் வரப்
பண்ணுமென்னரிய புண்ணியமாமே
செட்டி விருத்தம்

அண்ணேகேள் வண்ணமலி ஐவருக்குள் நகுலனென்னும்
அரசன்தானே
மண்ணிலொரு வணிகர்குல மடமாதை மணமுடித்து மகி
ழுந்தபோது
எண்ணரிய பெலத்துடனே வந்த தொந்திச்செட்டியென
இருந்தேன் நானும்
பண்ணுதிரியோதனானார்பொருட்டெனவோநடந்தனன்
எனப்பகர்ந்தானே

வசனம்

இதுதான் என்னுடைய வரலாறு அண்ணே
கடோ வசனம்

அகோவாரும் தம்பி துவாரகைக்குப் போக வழி சொல்
லும் தம்பி.

செட்டி - தரு

இருந்துபோங்கோ - இன்றைக்கிங்கே

இருந்து போங்கோ

இருந்து போங்கோ - நீர்த்திரிந்து வாறீர்கள்

இங்கின்தப்பதி தங்கிப்புகழுள்ள
பொங்கிச் சாதமான விருந்து சாப்பிட்டு
பொருந்துங்காலமே வேடிக்கையாகவே கூடியே போக
லாம் (இருந்து)

பாலுடன் சர்க்கரை முப்பழும் அப்பழும்
பன்னப்படு அன்னத்தொடு முன்னமாக்கறிதாக
சீலமலியனுஅநு கூலமுடனே (இருந்து)
விருந்து அருந்திப் பொருந்தியே (இருந்து)
சீடவடையோடு தோசை யதிரசம்
செப்பச்சில ஓர் பத்திடும் அப்பத்தோடுவாறீர்
தேடவரியபல பணிகாரம்
திகழ்ந்து புகழ்ந்து மகிழ்ந்து அருந்தியே (இருந்து)
ஒடிஉடலெங்கும் வாடியிருக்கிறீர்
உற்றுக்களி பெற்றுதிகள் வெற்றிக்குணமோடு
கூடியறவு கொண்டாடிப் புகழ்பாடுக்
கோலக்குமாரரே காலமை¹ போகலாம் (இருந்து)

செட்டி வசனம்

அகோவாரும் வீரவான்களே! சாயங்கால மாச்சது
இராவவ இங் கே இருந்து காலமே போகலாம்
அன்னமாரே.

கடோ வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் தம்பி!

சபை விருத்தம்

தொந்திச்செட்டி மொழிந்தபடி கடோற்கசனுகிய மகிபன்
துணைவரோடு
சிந்தை மகிழ்ந்தன்ன முடித்திருந்த விருந்துகள் அருந்தச்
சேர்ந்த வேளை
புந்திமகிழ் அடைகாடும் களபமீந்தருள் வணிகன்
புளகத்தோடு

1. காலையில் என்பதன் பேச்சுருவம்.

விந்தை பயின்றிடு வீமன் மகளை முகம் நோக்கி மொழி
விளம்புவானே

செட்டி வசனம்

அகோவாரும் அண்ணன்மாரே! நீங்கள் இந்த வனைந்
தரத்திலே எங்கே போகவந்தீர் அன்னன் மாரே

கடோ வசனம்

எங்கள் தம்பியாகிய அபிமனுக்குக்கிருஷ்ண மூர்த்தியினு
டைய மகள் சுந்தரிக்குயிலை மணம்பேசி இருக்கும் போது
துரியோதனன் மகன் இலக்கணக்கு மணஞ் செய்யப்போகி
ரூராம். ஆனபடியால் நாங்கள் சென்று அந்த வீரர்களை
ஜெயித்து தம்பிக்கு விவாகம் முடிக்கப்போகிறோம் தம்பி.

செட்டி தரு

சணநேரம் பொறுங்கோ - சுந்தரிப்பெண்ணைத்
தாறனிங் கிருங்கோ
சணநேரம் பொறுங்கோ
நான்தான் சொல்லக் கேளுங்கோ
போய்த்தாக்கிறேன் இனிச்
சற்றுப்பாக்குப் போட்டுக்கொண்டு (சணநேரம்)
கன்னைப்பிடிக்கிறேன் மறுபேரை அடிக்கிறேன்
கண்மான்றிலேயாரும் கால்கையை ஒடிக்கிறேன்
மன்னைப்பிடிக்கிறேன் கட்டளைதனைத்தாரும்
பின்னேன் வழிதீரும் பிரியமாய்அனைவோரும் (சணநே
ரம்)

இக்கண மோடுறேன் எவரையும் சாடுறேன்
பைக்குள் ளோபோடுகிறேன் பதைக்கவேமுடுறேன்
ஒக்கவே தாக்கிறேன் உதறியே பார்க்கிறேன்.

விக்கினமாயித்தினம் வேடுக்கைபார்க்கிறேன் (சண் நேரம்)

பெலபத்திரன் கலங்கவே பிரபலந்துலங்கவே
பலசத்துருமலங்கவே பணியெல்லாமிலங்கவே
நலசித்திரமிகனன்னகரத்துவாறேன் யான்
பலபத்தி மிகவர்னப் பாவை யானுளொன்னன (சண் நேரம்)

அரவான் கொச்சகத்தரு

முத்த அண்ணே தம்பி மொழிந்தபடி செய்தாலும்
எற்றகன்னன் ஜயருக்கு எதிரியெனவேயிருந்தான்
பார்த்தவனை எந்தன் கையால் பராக்கிரமத்தாலேயடக்க
எற்றசபைக்கு ஏகவிரைந்தெழுந்து வந்தருளே

அரா - வசனம்

கேஞ்சன்னே தம்பி! சென்னபடி செய்யவல்லேனே
யானுலும் எங்கள் ஜயருக்கு எதிரியான கன்னைனே என்
கையால் அடிக்க மனதாயிருக்றது அண்ணே!

கடோற்கசன் விருத்தம்

குருக்களிடை படித்திடுநாள் முதலாக ஜயருக்குக்கொடி
யோனை மருக்கமழும் வல்லபங்கள் மன்னனே தந்திரமாய்
மடிப்புச் செய்தான்
நறுக்கியவனைப் பிடித்துக் கைகால் உடைத்திடநர்கள்
போற்றச் செருக்கை அடக்கிட நினைந்து செல்லுவோம் வல்லவனை
வெல்லுவோமே

கடோ - வசனம்

கேஞ்சும் தம்பிமார்க்களே! எங்கள் ஜயருக்கு எதிரியான
துரியோதனைநான் அடக்கமனதாயிருக்குது, தம்பிமார்க்களே!

ஆபிமன் விருத்தம்

கலக்கமில்லா அண்ணே யென் கன்னியைக் கருதிப்
போன

இலக்கணகுமாரன் தன்னை இருபுசமுறவேசேர்த்து
அலக்க நாரலே பந்தற்காலுடனே அடுத்துக்கட்டிக்
குலக்கொடிதனைக்குக் காட்டக்கொள்ளு தென்மனமுங்
தானே

அபிமன் வசனம்

கேளுமன்னே! எனக்குப்பேசின பெண் ணை த்
தனக்கு வேணுமென்றுபோன இலக்கண குமாரனைப்பந்தற்
காலுடனேகட்டி எனது மச்சாஞ்சுக்காட்ட மனதாயி
ருக்குது அண்ணே!

கடோ - வசனம்

கேளும் தம்பிமார்களே! நினைத்தபடி முடித்துக்கொள்
ளலாம் சூரிய உதயத்துக்குமுன் துவாரகைக்குப் போக
வேணும் சற்றே நித்திரை பண்ணுங்கோ தம்பிமார்களே!

இலட்சுமி கொச்சகம்

மாவடுப்போலான விழிமங்கை நல்லாரேகேளும்
தேவருக்கு மெங்கள் திருமகனுக்கும் மணஞ்சுட்ட
பூவெடுத்து மாலைகட்டும் பூங்கோதையாம் கிழவி
மேவிடத்தே சென்று விரைந்தழைத்து தந்தருளே

இலட்சுமி - வசனம்

கேளும் தோழிமார்களே பூமாலைகட்டும் கிழவியை
அழைத்து வாருங்கோ பேண்களே

கிழவி தோற்ற விருத்தம்

தாதி சொல்லுரையைக் கேட்டுச் சடமெல்லாம் புளகத்
தோடு
பூவினைநித்திய மெடுக்கும் பூங்குடலைப் பொற்கரத்தி
லேந்தி
மேதினியரசர் போற்றும் மாயன் மின்னவள் மஜைக்குச்
செல்லக்
கோதை சேர்கரத்தாளான பூங்கோதையும் வருகி ன்
ருளே

கிழவி வசனம்

அகோகேளும் இலட்சமி! என்னை அழைத்தகாரியம்
இன்னதென்று சொல்லும் பெண்ணே!

இலட்சமி - வசனம்

அகோகேளும் பாட்டி! என்னுடைய சற்புத்திரிக்கு
நாளைக்குக்கல்யாணம். ஆகையால் நல்ல சுகந்த புஷ்பந்
தேடி மாலைகட்டி வாரும் பாட்டி.

அபிமன் கொச்சகம்

முத்தார மார்மருவு மூத்த அண்ணே போய்த்துணிந்து
சத்துருக்களைப்பிடித்துச் சங்கரிக்க வேணும் சற்றே
நித்திரையை விட்டெடமுந்து நெஞ்சமகிழ்மிஞ்ச நினைச்
சுத்தமுடனே நாங்கள் துவாரகாபுரிக்குச் செல்லுவோமே

அபிமன் வசனம்

அகோகேளுங்கள்! அண்ணன்மாரே நித்திரையைவிட
ஏடுமுந்து துவாரகாபுரிக்குப்போவோம் புறப்படுங்கள்
அண்ணன்மாரே!

மற்றையோர் வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் தம்பி.

சபை தரு

சுந்தரமார்பணிந்த மந்தாரமார்பருயர்
தந்தாள வருந்தவே நடந்தார்களே
சந்திரோதயத்தார் போலுகந்தார் உகந்தருள்
நந்தார்துவாரகையில் வந்தார்களே
மகிழ்ச்சி மிகு கொண்டார்களே
தண்டார்கரத்தாரே உண்டாரெனச்சினந்து
அண்டாரை வெல்ல மனம் கொண்டார்களே

கடோ வசனம்

கேளும் தம்பிமார்களே! இராசாக்கள் இருக்கிற
இடத்துக்கு அருகிலே வந்து விட்டோம். கோட்டைக்
குள்ளே தருணம் அறிந்து போகவேண்டும். அதுவரையும்
இந்த மடத்தில் இருப்போம் தம்பிமார்களே.

கிழவி கொச்சகம்

அனங்கணப்போலே அழகு குமாரர்களே
சிங்காரமாகத் தெருவாசல் மீதுவந்தீர்
அங்கம் மிகவாடி நொந்தீர் ஆர்தீர் எங்கே போற்றிர்
உங்கள் வரன்முறையை உள்ளபடி சொல்லீரே

வசனம்

அகோவாரும் குமாரர்களே! நீங்கள் வந்தகாரியத்தை
நான்றியச்சொல்லும் குமாரர்களே.

வாளபிமன் வசனம்

கேளும்பாட்டி! எங்களுக்குப் பசிமெத்தவருத்தமாயிரு
கிறது சோறு சமைத்துத்தாரும் பாட்டி.

கிழவி கொச்சகம்

பிள்ளைகளே கேளீர் பிரியமலர் கொய்து வந்து
மெள்ள மெள்ளப்பார்த்து விதம் விதமாய்த் தொடுத்து
உள்ளபடி சுந்தரிக்கு ஒப்புவிக்க வேணுமிது
தள்ளருமென் வேலை யென்னால்தான் சமைக்கமுடியாதே

வசனம்

கேளுந்தம்பி! கிருட்டினராசன் மகனுக்கு நாளைக்குக்
கலியாண மானபடியால் மாலைகட்டிக்கொடுக்க வேணும்
சோறு சமைக்கக்கூடாது தம்பி.

வாளபிமன் வெண்பா

தாயேநிகேளாய் நல்ல தையருலக்கேயினங்க
துய்யமலர் மாலைதொடுப்பேன் நான்நேயமுடன்
தாயேநிசொற்றருளித் தந்ததினுலே
உனக்குஆற்றனவே பேறுமிகவாம்

வசனம்

கேளும் பாட்டி! பெண்களுக்கு இனக்கமானமாலை
நான் கட்டித்தருகிறேன். சோறு சமைத்துத்தாரும் பாட்டி.

கிழவி வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் தம்பி.

சுந்தரி கொச்சகம்

ஆதியே சோதி அடியவர்களையும் பூக்கும்

சோதியே ஞானச் சுட்ரே துலங்கொளியே
நீதியோ பேதை நெடுந்துயரம் கொள்வது
மேதினியோர் போற்றும் உன்னை வேண்டியென்னை
ஆண்டருளே

சுந்தரி தரு

காரணப்பிரசித்த நித்திய பூரணக்கிருபைக் கடலே ராமா - எந்தன்
காந்தனுரிங்குவர உந்தன் அந்தரங்கம் செய்யவேணும்
ராமா
வாரணிமுலை குழுறி வருத்தம் பெருக்குதரிராமா-எந்தன்
மைத்துனானிங்கேவர உன்சித்த மிரங்காயோ அரிராமா
பாதக வஞ்சகம் பொல்லாத தோதகன் துரியோதனன்
அரிராமா
மணப்பந்தலும் செய்திந்த மன்னவர் வந்திருக்கிறுரோ
அரிராமா
நாளைக்கு நன் முகூர்த்தமாமோ வேளைக்கு நான் என்ன
செய்வேன் ராமா
எந்தன் நாயகன் வர அருள்செய்யச்சகாயமே புரிய
வேணும்ராமா
வேளைக்கு என் கொழுந்தன் நாளைவரா திருந்தால் ராமா
நானும் கூடு விட்டுனக்குப் பழிபோடுவேன் அறிந்து
கொள்வாய் ராமா
பூதனை பாலைக்குடித்த நாதனே நடுநீதனே அரிராமா
எந்தன் புண்ணிய மச்சானை இங்கே நன்னி அருள்
பண்ணவேணும் ராமா

சுந்தரி வசனம்

சர்வதிவிலிய தயாபரமுர்த்தியே! அடியாளுக்கில்வேளை
உதவி புரிய வேணுமே சுவாமி.

[253]

வாளபிமன் - வசனம்

அகோகேஞும் பாட்டி சோறுசமைத்துத் தந்து பசி
தீர்த்து விட்டாய். நான் கட்டினமாலே இதோ இருக்கிறது
சுந்தரிப்பெண்ணுக்குக் கொடுத்து வாரும் பாட்டி

கிழவி வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் தம்பி

சபை - தரு

குழுமலர் எடுத்துத் தொடையலர் கைத்தொடுத்து
வாளபிமன் கைகொடுக்க வாங்கிக் கிழவி சென்றுள்
நாளும் மலர்கள் கொய்து நல்லமாலைகள் செய்து
கோபாலன் மகளுக்குக் கொண்டு பரிந்து சென்றுளே

கிழவி விருத்தம்

பந்தெனப்பணைத்த கொங்கை பரிமளமானே கேளாய்
கந்தமிப்போதுக்கான காவெல்லாம் திரிந்து கொய்து
சுந்தரப்பிணையலாகத் தொடுத்திங்கு வந்தோனிந்தா
கொந்தளகத்திறல் சூடிக்கோலமோடே குவாயே

கிழவி வசனம்

கேஞும் பெண்ணே அனேககாவெல்லாம் புஷ்பந்தேடி
மாலை கட்டி வந்தேன். இந்தாரும் பெண்ணே.

சபை விருத்தம்

பொன்னரியும் வியத்தபிமன் பூவுடனே மணியாழி பொரு
ந்தத்தானே
நல்விதத்தினேடு தொடுத்துக் கொடுத்தனுப்பச் சுந்தரி
மங்கைவாங்கி
மின்னணி மோதிரம் தெரிந்து விடுசடலம் கூடுமுழிர்
விளங்கினுற்போல்
பன்னரிய புளகமொடு கிழவி மதிமுகம் நோக்கிப் பகரு
வாளே

சுந்தரி விருத்தம்

விந்தைபயில் தரும்புவியில் மின்னிடையார்க்கன்னையென
விளங்குந்தாயே
கந்தமலி மலரெத்து மாலைதொடுத்தெனக் களிப்பாய்க்
கண்ணேன
அந்தவிதமல்லவிது அதிசயமாயிருக்குது நீமகிழ்விடேஞ்சு
இந்த மலர்மாலைகட்டித் தந்தவரை ஒளியாமல் இயம்பு
வாயே

சுந் - வசனம்

கேளும்பாட்டி! இந்தமாலை கட்டித்தந்தவரை இன்ன
ரென்று நானரியச்சொல்லும் பாட்டி

கிழவி கொச்சகம்

கார்திரண்ட கூந்தற்கனியே பனிமொழியே
ஈரிரண்டுபேர் வந்திருக்கிறார் என்வீட்டில்
சோறுமவருக்குணவு செய்தேன் அவரிலொரு
வீரரிந்த மாலைகட்ட வேண்டியிங்கே வந்தேன்நான்

கிழவி - வசனம்

கேளும் பெண்ணே! என்னுடைய வீட்டில் நாலுகுமாரர்
வந்திருக்கிறார்கள். அவரிலொருவர் இந்த மாலையைக்
கட்டித்தர வாங்கி வந்தேன் பெண்ணே

சுந்தரி - வசனம்

நல்லது அவர்களுக்கு வேண்டியவைகள் கொடுத்து
நடப்பியும் பாட்டி!

சுந்தரி - கொச்சகத்தரு

பூமியுள்ளோர் போற்றப் புகழை யெல்லாம் சாற்ற
மாமி மகன் கையில் கஜையாழி கண்டேனே
சவாமிதுஜையால் என்துஜைவனிங்கு வந்தவுடன்

சுந்தரி - தரு

கோமன்னர் வாடாரோ - தங்கள் தங்கள் கோடிநகர்க்
கோடாரோ

[255]

தாமணம் வாடாரோ - அம்மான் மகன்
தன்கையால் மாளாரோ - (கோமன்னர்)

சுந்தரி - கொச்சகம்

களித்துரியோதனன்றியக் கன்னனுடன் மகிழ்ந்து நெஞ்சம்
நெளித்து என்னைமணம்பேசி நிறுமாப்பாக வேயிருந்தார்
முழித்தெனது மச்சான் முடுக்கி நின்றுவில்லெடுத்தால்

தரு

ஓழித்தவர் ஒதுங்காரோ - நகரம்விட்டு உள்ளொந்து
பதுங்காரோ
துணித்துக் கண்பிதுங்காரோ - நிர்முடர்கள்
துய்யங்கண் நடுங்காரோ

சுந் - கொச்சகம்

சாற்றிய ஓலையிலென் சஞ்சலமெல்லாம் எழுதிப்
போற்றி அரன்பாதம் புகழ்ந்து இருபோ கரத்தால்
காற்றிலே விட்டேன் கண்டுகொண்டு காணவந்தார்

சுந் - தரு

சாற்றரும் மகிழ்வாச்சே - என்மனச்
சஞ்சலமெல்லாம் போச்சே
மாற்றலர்க்கிணியாச்சே - எல்லார்க்கும்
மகிழ்வோடு பேரும் போச்சே

கிருஷ்ணன் - விருத்தம்

மாசிலாக்காவல் காக்கும் மரகதனே நீ கேளாய்
காசினி மீதிலுள்ள காவலர் மகிழ்வில் வந்தால்
போசனம் கொடுக்கவேணும் பொருந்து பால் தயிர்
நெய் கொண்டு
ஆசிலா இடையர்தன்னை அன்புடன் வரச்சொல்வாயே

[256]

கிரு - வசனம்

அனோ வாரும் கட்டியக்காரா! கலியாண விருந்துக்கு
பால்தயிர் கொண்டுவர நமது நாட்டு இடையரை இங்கழை
ப்பியும் பிள்ளாய் கட்டியக்காரா.

கட்டியம் - வசனம்

அப்படியே அழைத்து வருகிறேன் ஜயா சுவாமி.

இடையர் தோற்ற விருத்தம்

வாள்வயம் எடுத்துக்கூறும் மரகதனுரையைக் கேட்டு
தோளில் கம்பளியும் போட்டுத் துய்யபால் தயிர் நெய்
கொண்டு
காளமாழுகில் போல்மேவும் காலவன் சமுகமீது
கொள்வயம் படைத்து வாழும் கோன்றும் வருகின்றனரே

இடையர் தரு

வானுரும் புகழானார் வன்சபை தானுரும் செல்லவே
மனமுன்னி மீனுரும் விழிமானுரும் புகழ் கோனார் வந்தன
ரே
கண்டாரும் மொழி விண்டாரும் புகழ் கொண்டாராடிடவே
கரத்தினில்
தண்டாரும் குழல்பண்டார் நன்மகிழ் கொண்டார் வந்தன
ரே
தூயார் செங்கனிவாயார் தன்னெழில் சேயார்தன் சபை
யில் செல்லமனம்
நேயார் தன்தொழில் ஓயார் இங்கிந்த ஆயார் வந்தனரே

இடையர் சிந்து

ஆளிங்கே உண்டோ-சுமை கூலிக்கு
ஆளிங்கே உண்டோ
ஆளிங்கே உண்டோ
நீர்கேளுங்கோ சொல்லுகிறேன் - ஆயன்சபைக்கிப்போ
துய்ய மனத்துக்கு

நானும் பசுத்தயிர் நெய்பாற்குடங்கள்
 அடுக்கிச்சுமக்க மிடுக்குற்றபேர்களாய் (ஆளிங்கே)
 திக்கிலரசர்கள் ஒக்கவந்தாரெனத்
 திருந்தவிருந்துகள் செய்யவே போரூராம்
 தக்கநமக்கிது கட்டளையாச்சது
 சம்மதமாகச் சுமக்கச் சமத்துள்ள
 காசினிமன்னர் ஆசைபொருந்தக்
 களிக்கவிருந்து அளிக்கப்போருந்துரை
 போசனவேளைக்கு ஆசனத்துக்குமுன்
 பொருந்திடவேணுமே அந்தரங்கமான (ஆளிங்கே)
 சோலியில்லாமலே கூலிதருகிறேம்
 சோறுமுக்கினி வேறுய்த்தருகிறேம்
 நாலுபேராகிலும் வாருங்கோ பாருங்கோ
 நாழிகையாகுது கேளிக்கையில்லாத (ஆளிங்கே)

சபை விருத்தம்

ஆளில்லா திடையர்தேடி அலைக்கழிந்திடுமெவ்வேளை
 காளையர்பரவும் வீரக்கடோற்கசனதிபன் நேர்ந்து
 சூழ்துயில்புரியும் வேழும்துடித்தெதழுந்ததுவேயென்ன
 வாழ்வயத்தம்பிமாரைமகிழ்ந்துபார்த்துரைசெய்வானே

கடோ-தரு

சொல்லக்கேளும் தம்பிமாரே - தூயஆயர்கள்
 தயிர்சுமக்க ஆளில்லாமலிங்கே அலைக்கழிகிறுர்கள்
 நல்லராவான் நானும்கூட நாட்டிடையர் போல
 இந்தநாட்டிடையருடன்
 கூடிக்கோட்டைக்குப் போகிறேம்
 வாளபிமா தம்பிமடத்திலே ஒருவருமறியாமல் தனியேயிர

—

தோள்வலி கொள்ளீலிலைய துஜைவனேகேளாய்
 மன்னர்தொடுத்தவெளிப்பாளயத்தைமிதித்துழக்குவாய்நீ

சரக்குவிற்பாரைப் போலேஷம்பிரதாயமாய்
மன்னர்தம்மை நொருக்கித்தடுத்துவிடுவாயே
காக்குமன்னர் தம்மைப்பந்தர்க்காலோடே கட்டி
ஒருகணம் பிரியாமல் தம்பிக்குமணம் புரிகுவோமே

கடோ - வசனம்

அகோகேளும் தம்பிமார்களே! நான் இப்போ சொன்ன
படியே எல்லாரும் கொட்டைக்குப் போகவேணும்
தம்பிமார்களே.

தம்பிமார் வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் அன்னே.

கிருட் - தரு

சுந்தரப்பயில்இந்திரன்புகழ்தொல்லுலகானும்
ரூபதுரையே நீரும்மருவிய பொருதிறல் அரசனே
நானுமக்கொன்று வசனிக்கிறேன் கேளும்
வந்தாரும் புகழ்மைந்தா உன்மகன் மன்றல் மதிப்பெறும்
பதியினர்மகிபர்கள்முறுசுகமொடுபகவிடைவந்துநின்றிட
வேணும்

மத்தவராண மொத்திடுந்திறல் உத்தமன் நீயுன்மகனை
வயமலிகயமுகன் நயமுடனுறைபதி வைத்திடுவாய்நீயே

கிருட் - வசனம்

கேளும் துரியோதனராசனே! உன்னுடையகுமாரன்
நல்லவேளைமணவறைக்கு வரவேணும். அந்தமட்டும்
சித்திவிநாயகர் கோசிவிலே இருக்கச்சொல்லும்
மகாராசனே.

துரியோதனன் - தரு

மதியாரும் வைத்திரனே
மதமத்தகயாங்கர் புத்திரனே அதிமோகனவாளா
வந்தஆசைக்குமாரனே நீகேளாய்
நாளைமணமுனக்கு என்றுநாராயனர் சொன்னாரே -
நெடியோன் பாலனேநீநல்ல நீளவயமேவுமுன் தோழ
ரோடு
கூடுமனமகிழ்வாய் இந்தக்கோயிலிலேகியே நீஇருப்பாய்

துரியோ - வசனம்

கே ஞ ம் ம க ன நல்லமுகூர்த்தவேளைக்கு
மணவறைக்குவரவேணும் அந்தமட்டும் நீ இந்தப்
பிள்ளையார்கோயிலிலே இரும் மகனே.

இலக்கணன்-தோழன் - தரு

இல: தோழரே புகழாளரே நானிப்போ சொல்லும்
சகுனங்கள் நல்லதோ

நெஞ்சம்துடிக்குதிடதுகண் நடுங்குதுடலெங்
கும்துணைவரே பகர்வீரேநீர்

தோழ: வாலநேரிளங் காளையேநீர் மனவாதைபோலவே
இதுவாததாறு தொழில் பொத்திடலென்ன
மனம்மகிழ்ந்திருப்பிரே [கூறுமே

இல: காகமோகனவேகமாய் ஆலுங்காரணமென்ன
துன்பம்காட்டவோ சண்டைமுட்டவோ என்மேல்
கருணையாய் மொழிவீர்

தோழ: போகனேகனயோகனே அரசர்கைபோல்
வில்லணிகளின் சீர்கண்டு காகம் பொறுக்காது
கதறியேதரைக்குள்பறக்குது பிடிமூயல்

இல: பருந்து சென்னியிலிருந்து பறக்குதுபாங்கரேஇது
பாரும் பொல்லாப்புத்துயர் [மயங்குதே

வந்துநேரிட்டிடுமென்று பயந்து என்னுயிர்
தோழ: திருந்து பொன்னின் மகுடமிலங்கிட செகமெல்

லாமொருகையின்கீழ்மாழ்கிருர்
மனந்தியங்கித் துயர்கலங்க ஒரு தீதொன்று
மணுகாதுகாண்

தோழன் கொச்சகம்

அண்டர்புகழ் கொண்டவுங்கள் ஜயர்பேர்சொல்ல
உன்னைக்

கொண்டதுயரங்களெல்லாம் கூக்குரல் செய்தோடாதோ
வண்டிருக்கும் பூங்காமருவுமிந்தக் கோவிலிடை
தண்டரளமார்பா சந்தோஷமொடுவைகுவமே

தோழன் - வசனம்

கேளும் தோழனே! இராசாதிராசனகிய உன்றியா
பேர்சொன்னல் உலகமெல்லாம் நடுநடுங்கும் உனக்
கென்னதுன்பம் வரப்போகிறது விசாரப்படாமல் இரும்
தோழனே!

சபை - விருத்தம்

மருக்கமழும் வலம்புரித்தார் மன்னவன் சேர்முன்னவனூர்
வாழும் கோயில் இருக்கவளிப்பாளையத்தில் இறைவரையும் சேனையை
யும் இருநொடியில் நொருக்கி அடித்திடநினைந்து நதிமுகிலு அதிகபெலங்கிரில்
லாத சாக்குவிற்பார் தமைப்போலே சரசித்தததெருவீதிதனிற்
சென்றுனே

தொந்திச் செட்டி - சிந்து

கொள்ளப் போற்றோ - சாக்குகள் கொள்ளப் போற்றோ
கொள்ளப் போற்றோ நீர் - மெள்ளப் பேசுங்கோ
கூக்குரல் செய்யாமல் பார்க்கிலும் வாருங்கோ
கள்ளச்சாக்குநான் அள்ளித்தருவேன் காசைக்கோ மோ
சட்டிபேசப்படு நேசத்தோடு (கொள்ளப்)

சபை - விருத்தம்

இன்னபடிதொந்திச்செட்டி இந்திரசாலம்போலே இசைத்
தே சூழ்ந்து
மைந்தர்தம்மை நிறையமாட்டி உயிர் நீட்டி மனமகிழ்
வினாடு
முன்னவனங்கடோற்கசனும் அராவானும் சுருதியதாய்
முழங்கிச்சேர்ந்து
வன்னவடிவுட்டெழுந்து வாளபிமன்தனை நிறுத்தி வருகின்
ரூரே

இடையன் - விருத்தம்

கம்பளிதோள் போட்டுக் கழைக்கோலும் கண்கட்டும்
கயிறும் கொண்டு
நம்புமரிதிருநாம முரைத்து நாமம்தரித்து நவையில்லாத
எம்பெருமாள் தனிக்காணவே வெருண்டு இருவரும்

இன்பமாக

அம்புவியில் இடையரென அணிகொண்டார் தெருவீதி
தனில் நடைகொண்டாரே

இருவர் மறு தரு

எல்லைமட்டில்லாத நல்ல பட்டம்
என்றுகேட்டொளி துண்டு நாட்டுலே
தொல்லையின்றியே மெள்ளவங்தோமே
சோலித்திருங்கோ வேலைசெய்வோம் சூலிதாருங்கோ

துங்கமேவிய எங்கள் வங்கிஷம்துரை நகரெனுரை
செய்தாரிதை

மங்களாழுகம் பொங்கியே வந்தோம் வருத்தம் பாருங்கோ
வேலையானால் பொருத்தம் தாருங்கோ

விம்மிதப்படி சுமைகளெடுப்போம்

வீட்டுக்காளைகளைக் கட்டிக்கறப்போம்

செம்மையான வரெம்மைக் கொண்டு செய்வித்துப் பாருங்
கோ

காட்டில்நிற்கும் குழுமாட்டுக்கன்றுகளை கணக்கில்லாம
லே இணக்கிப்பிடித்து

நாட்டுலேநுகம்பூட்டி உழுவோம் நலத்தைப்பாருங்கோ -
எமது சஞ்சலத்தைத் தீருங்கோ

நாட்டிடையர் கொச்சகம்

உங்கள் முகம்வாடி உலைந்தலைந்திங்கே ஓடுமங்களமாய்
எங்கள் மணிவாசல் வீதிவந்தீர் எங்கிருந்துவந்தீர் எமது
குலம்போல் இருக்குது
உங்கள் முறையெல்லாம் முரைத்தருஞு மெங்களுக்கு

வசனம்

அகோ வாருங்கோ காணும்! எங்கள் வம்மிசம் போலே
இருக்குது உங்கள் வரன்முறையைச் சொல்லுங்கோ
காணும்.

தரு

நாராயணக்கடவுள் உறைநாட்டவரே சொல்லக்கேட்

தருஞும்

சீராங்கருவூரில் நாம் சென்மித்திருந்தோமே உள்மனதாய்
காயாம்புரியில் வந்தோமே - கொஞ்சக்
காலம்விட்டோம் - அனுகூலத்துடன்
ஓயாதிடியுமங்கே ஆத்தாலோடி வந்தோம் பொருள்தேடி
நெந்தோம்:

கூலிக்குவேலை செய்துளங்கள்
கும்பிக்குச் சோறிட நம்பிக்கையாய்
வேலைகிடையாமல் இந்தவீதியிலேவந்தோம் ஆதரவாய்
பசியாலே வந்துவிட்டோம் எம்மைப்
பார்த்தெவராகிலும் சேர்த்துவிடும்
உசிதப்பொருள் கிடைக்க இனி
உங்கள் அருள்செய்யும் எங்களுக்கே

வசனம்

அகோ கேளும் வம்மிசத்தாரே! இதுதான் எங்கள்
வரலாறு வம்மிசத்தாரே.

நாட்டிடையர் - விருத்தம்

கூலிக்குச் செய்யவந்த குமாரரே கூறக்கேளும்
பால்தயிர் நெய்கொண்டேகிப் பார்த்திபர்க்கருளவேணும்
கோலமாஞ் சபைக்கு இந்தக்குடங்களைக்கொண்டு போ
ஞல்

சீலமாம்பொருளும் தாரேமதீனும் உங்களுக்கீவோமே

வசனம்

கேளும் வம்மிசத்தாரே! இந்தக்குடங்களைக் கோட்டைக்
குள்ளே கொண்டுவந்து தந்தால் நாம் கூலிதருவோம்
புறப்படுங்கோ வம்மிசத்தாரே.

தரு

செய்யதயிர்க் குடமும் பாற்குடமும் சேர்த்து இருவர்களும்
தான் சுமந்து
ஒய்யாரமாய் நடந்து இடையரென்றே சபைதனக்கேகினு
ரே
நாமம்நுதலிலிலங்க கம்பளி நலந்தரும்தோளிலேயிலங்க
நேமக்குடஞ்சுமந்து இருவரும் நேசத்துடனே வீதியே
கினுரே
கச்சைக்கொடியுடைய அரசனும் கண்ணன்னும்
மன்னவர்கள் சபையினில்
இச்சையிடனுறையும் இடந்தனில்எட்டு முன்று இடைய
ரென்றேகினுரே
சிங்காசனம்தனில் அவரவர் சேருவதும் புகழ்சூறுவதும்
ஆங்காரபாரங் கொண்டே இடையர் அடைந்தனரே
உடல்வெந்தனரே

கிரு - தரு

வீரராசமொழியாரே எந்தன் மெல்லியரே கேட்டருள்வீர்
சரசகெறுவிதமானே எந்தன்தையலரே நான்சொல்லக்
கேள்
இடையரென வருபவர்கள் அவர் இடையரல்லப்
பெண்ணர்சே
குடமெடுத்து வருபவர்கள் அவர் கூறுசொல்லக்கேள்
மகளே
இடும்பனுடனே பிறந்தகாவில் இனிதுவளர்கமலக்கன்னி
திடம்பெறவேமணமுடித்த வீமசேனன்மகன் காண்மானே
படையினிலே அதிகவிற்றல் உள்ளபற்குணன்முன் மன
முடித்த
விடையுதவும் நாககன்னியீன்ற வீரனிவன் காண்மானே
சாக்குவிலைகூறினவன் அவன்தான் வணிகனல்லவேடி
நற்குணவான்நல்ல நகுலன்மகன் காண்மானே

இன்றுபழிமுடித்திடுவான் கோட்டையிடித்திடுவான் அரா
வானும் கொன்றிடுவாரின்று மன்னர்தன்னைக்கோலமிகு வீமன்
மகன் மாமனென்றும் பாரானடி உன்னைமாமியென்றும்நேரானடி
நாமிருப்பதுநல்லதல்லப் பெண்ணே நானிலத்தில்
ஒதுங்கிடுவோம்

இடையர் கொச்சகம்

முன்னுளில் எங்களுக்கு முற்றவினை அத்தனையும்
இந்தநாள்வரைக்கும் இனிக்கேடுதப்பாது
மன்னவனே நீயிறந்தவாசகங்கள்தான் கேட்டுக்கொண்டு
கொள்ளிவைத்து உனக்குக்குடமுடைக்க வந்தோமடா
வசனம்

அகோ கேளும் சண்டித்துரியோதனனே! உனக்குக்
கேடுபிடித்து மாண்டதற்குக் குடமுடைக்க வந்தோமடா
பிள்ளாய்.

சபைக்கவி - விருத்தம்

ஆங்காரமீரானேடு துரியோதனன் கிருபைகண்டு
அடங்காராகி
துங்கமலிகடோற்கசனும் அராவானும் தயிர்க்குடங்கள்
தூள்தூளாக
அங்கே நிலத்தினிடை உடைக்க அகம்புகழும் இத்துக்
குறிகள் அமைத்தாயென்று
மங்களமான துரியோதனன் இடையர் மதிமுகத்தை
நோக்கி மொழிவசனிப்பானே

தர்க்கத் தரு

இந்தமணப்பந்தவின்கீழ்வந்து பாலைச்சிந்துமுந்தன் சிந்
தைதன்னை
மந்திரவாளால் அறுக்கிறேன் பாராய்
சந்ததமோ விந்தைமன்னு உந்தனைநான் சிந்தை வென்று
வந்தஇந்தவேளையில் உயிர்மாளவே போருயே

காடுதனில் ஆடுடனே வாடுபசியோடு திரிமுடாஉன்னைச்
சாடுவேன் உயிர்முடியவேபோருயே
நீடுபுகழ்தேஜைவர் நாடுகவர் முடா - உன்னைப்
பாடுபடப் போடுவேன் நீபதைக்கவேபோருயே
இத்தரையில் பித்தரைப்போல் கத்துகிறுய்பித்தவாய்வு
மெத்தியுன் புத்தியுன் உயிர்விட்டிடப்போருயே
வித்தாகஉன்சத்தமும் நற்புத்தியும் ரத்தக்கொழுப்பும் -
சற்றுநேரத்திலுன்னைச் சங்கரிப்பேன் பாராய்
கெட்டிமதிதுட்டனே நீஒட்டிவந்து தட்டுருய்வாள்
பட்டுயிரை விட்டிழுந்து பழிதாப்போருமோ
கெட்டியுன்சட்டித்தலையில் யெட்டியே நான்குட்டியேகை
தட்டுவேன்மட்டிப்பயலே சாகவேபோருயே

விருத்தம்

திருவிருக்கும் வலம்புரித்தார் செல்வனும் இங்கிர்த வீம
சேனன் நீண்ட
உருவிருக்கும் கடோற்கசனும் ஒருவருக்கு ஒருவர்
உத்தரம்பேசிக்
குருவிருக்கும் மணவறையில் கூடிமன்னவர்கள் காணக்
கோவணத்தோடு
பொருவிய மதகயம்போல் பாரால்போரெடுக்கப் புறப்பட
டாரே

தரு

எதிர்த்திட்டாரே - மனங்கொதித்து எதிர்த்திட்டாரே
இருவரும் எட்டினர் முகம் ஓட்டினர்
துடைதட்டினர் படிவிட்டினர்கள்
வீசினுரே பழிமொழிபேசினுரே
துடித்திட்டாரே பல்லுகளைக் கடித்திட்டாரே
போர்செய்திடச்
சுறுக்கினர் கடித்துறுக்கினர் மெத்தமுறிக்கினர்
கட்டியிறுக்கினர் எட்டித்தாக்கினரே

மனம் போக்கினாரே
 மாட்டுனாரே பூட்டுக்களைப் பூட்டு னாரே இருவரும்
 மாறினார் மிகமீறினார்
 உரைசூறினார்
 கையோடுகை அளித்திட்டாரே
 கிட்டுவலைத்திட்டாரே
 விளக்கத்திலே கடோற்கசன் பழக்கத்தாலே
 துரியோனிதை மாறிடகொந்துபாறிட
 சந்திலேறியே நிந்தைகூறியே விழுத்தினுனே நிலத்துடன்
 அழுத்தினுனே

சபை விருத்தம்

துள்ளுசிங்கக் குட்டங்கர் கடோற்கசனும் மன்னவனைத்
 துடிக்கமோதிக்
 கொள்ளலூருபந்தற்காலுடனே சேர்த்தான் எதிர்த்துநின்ற
 வீரர்பார்த்துத்
 தெள்ளரியகன்னராசனைமுந்துவர அராவானும் எதிரே
 சென்று
 தள்ளரியபுரசமொடு தலையசைத்துச் சிறிதுமொழிசாற்று
 வானே

அராவான் விருத்தம்

கெட்டமதிமன்னவனை வண்ணஅண்ணன் அடிக்கவந்தான்
 கேடுகுழந்த
 துட்டனென்னும் உனைஅடக்க வேண்டுமென்று நான்
 நினைந்தித்தூரம் வந்தேன்
 விட்டுவதில்லையுன்னை விசயனுக்கெதிரியென விளம்பி
 னர்கள்
 மட்டறியவேணுமினி வண்டாலுண்டன்டு கொண்டு
 வருகுவாயே

அராவான் - வசனம்

அகோவாரும்பிள்ளாய் தெண்டாயுதச்சன்டை தெரிய
 மானுல் பண்ணிப் பார்ப்போம் வாரும்பிள்ளாய்.

கன்னன் - கொச்சகம்

காடுதனிலென் றும்களைக் கோலைக்கையிலடித்து
மாடுகளை மேய்க்கவகை அறிவதல்லாமல் இன்று
மன்னரொடு எதிர்த்துயுத்தம் செய்வதற்கு

கன்னன் - தரு

கூடுமோடாகுணங் கெட்டநிர்முடா
விடவோமதிகெடுவாய் வந்தாய் மேவியே நீகிட்டவாடா

அராவான் - கொச்சகம்

மட்டியேகுட்டிச் சுவர்தன்னைக்கண்டவர்கள்
தட்டிமுட்டிக்கொண்டு தடுமாறவென்னெழுததோ
கொட்டியுங்கள்மன்னர் கிடப்பதைப்பாராமல்

தரு

சுட்டித்தலையாவாருய் நீயும்துடிக்கக்கிடக்கப் போருய்
கட்டிப்பினைத்து வேறுயவைப்பேன் கன்ன உன்மனங்
தேருய்

கன்னன் - கொச்சகம்

தானைமன்னரெல்லாம் சரிவாரோமதஞ்செய்
ஆனையென்றுரெல்லாம் அயிராபதிராபதியாமோ
நீநினைந்து சொன்னநினைவை எல்லாம் போக்கியுந்தன்

தரு

உள்ளுமுடலும் சரியஉயிர்விட்டு உடம்புபிரிய கூறும் சிலை
விள்ளலரிய அம்பால் கொல்லுவேன் அரசர் அறிய

அராவான் கொச்சகம்

பல்லடுத்த சொல்லே பகருவீரும்முடைய
வல்லபத்தையெல்லாம் மகிபரறியாரோ
சொல்லடுக்கும் கொங்கைதுரெளபதைதன் மன்றவிடை

தரு

வில்லடித்தல்லவோ வி முந் தீர் என்முன்வீரவானைப்
போலேயெழுந்தீர்

சில்லெனப்பேச்சுகள் மொழிந்தீர்பலர் சீயென்றிடக்கிடங்
தமுந்தீர்

கன்னன் - கொச்சுகம்

இந்தகுடத்தையெடுக்க வலுவில்லாமல்
வந்திடறிப்போட்டுடைத்த மாட்டிடையனே கேளாய் த்து
புத்திக்கொழுப்பை யெல்லாம்போக்கிஉந்தன்னாக்கறு

தரு

சந்தித்தெருவிலேபோட்டு உன்னைத்தாக்கிவில்லால்களில்
முட்டுச்
சிந்திநெருங்கிடச்சாட்டி நானும் செய்வேன் ஒரு
விளையாட்டு

அராவான் - கொச்சுகம்

கிளைமொழிச் சுந்தரியைக் கேட்டுவந்த உங்களுக்குக்
கொள்ளிவைக்கமுன்னம் குடமுழுடைத்தமடா
துள்ளியெழுந்திங்கே துலுக்கிமெத்தப் பேசாதே

தரு

கிளிநகத்தினுலே பனங்கிழங்கு
கிழித்தாற்போலே தூக்கி வீசுவேன்செடுமேலே

சிந்து

தண்டினற்சண்டைபண்ணினர் - இருவர்களும்
தண்டினற்சண்டைபண்ணினர் இருவர்களும்
சாத்திடுதொழில்கள் மெத்தக்காத்திடுமெவர் கரத்திற்
சேர்த்திடுபலவுரை ஓதப்புகழூடு (தண்டி)
மண்டியே கோபங்கொண்டனர் சிங்கங்களென்ன
அண்டியே ஆர்ப்பாத்தனர் புன்மைகளை வாதித்திடுமெவர்
பூசைத்தொழில் முறையாசைத்திடு மன்னேசத்தோடு
(தண்டி)

தாக்கியே தூக்கினுனே அராவானும் நோக்கியே
மேலாக்கினுனே இனையிடத்தனர் கணைதொடுத்தனர்

வினைமுடித்தொருவனை விழுத்தினர் (தண்டு)
 அங்கயமோடு அராவான் மண்ணில் விழுத்திப்பங்கய
 முறவே உதைத்தானே
 சலமிகுத்த ஆழக்கடலினில் மேகப்புவிகள் தாக்கக்கரி
 யென மேவத்தரைதனில் (தண்டுறர்)

சபை விருத்தம்

விழுந்தகன்னன் தன்னைநாகக்கன்னிமகன் புயங்கள்
 வீங்கநோக்கி
 மொழிந்தபடியாச்சு தென்று பந்தற்காலுடனே சேர்த்து
 முதன்மைபார்த்துத்
 தொழுந்தகையே முடிப்பேன் எனமனம் நினைந்துவர
 ஆரியதூயமாயன்
 எழுந்தவரன் முறையாவும் உரைத்து ஆலாயுத ஜீ
 மனமிளக்கிஞனே

விருத்தம் காவி

காம்பாலும் மறியார்போல் இருக்கத்துரியோதனர்க்குக்
 களிப்பாய்
 வந்தசெயமன்னவரை யுகத்துத்தொந்திச்செட்டி பிடித்
 திமுத்துச் சினந்துமீள
 நாம்பந்தற்காலில் சேர்த்துமதகயம் போலநாதம்செய்ய
 வாளபிமனருகில் முடுகினின்றுஒருவசனம் விளம்புவானே
 வாள - கொச்சகம்

கண்ணுக்கினிய ஒளிர்கண்ணர் மகளெனவரும்
 பெண்ணுக்கு வந்தபெரியவரே கேட்டருளும்
 பண்ணுக்கினிய மொழிப்பாவை உன்னைப்பார்த்திடவே
 என்னிடத்தில் சொன்னுள் நடந்துவருவாயே

வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய் மாப்பி ஸீ ராயனே !
பெண்ணுக்குவந்து பிள்ளையார் கோயிலிலே இருக்கிறோ
அந்தப்பெண் உன்னைப் பார்க்கவரச் சொன்னார் வாரும்
கானும்.

விருத்தம்

சரசுடரைபேசி இலக்கணகுமாரனை விளித்துத்தட்கக
மோதி
உரைசெய்யும் புயந்தனைப்பிடித்து பந்தற்காலுடனே
சேர்த்து உலப்பினேடு
மருவிருக்கும் மணவளையில் வந்தசெந்துரத்தில் தவமா
வெண்ணி
வருகவயக்கடோற்கசனும் மாயவனை முகம் நோக்கி
வசனிப்பானே

தரு

மண்டலம்மதிக்க வாழும்மன்னு உந்தன் மருமகன்
மகிழ்வது பெருகிடார்மன்றல் பேசிவைத்ததும் பொய்யோ
கண்டவர்க்கருள் ஞாயமோ எங்கள்
காவலன்மனசில் மேவியமதிவிதி காட்டியோ
கூட்டாமல் வீண்போமோ - புத்தி
கெட்டதுரியோதனராசன் - உந்தன்
பொலிமணவியலது வலியோடுகருதியே
போற்ற மணமுற்றமகிழ்விண்டார்
சத்தியஉரையானது பொய்யாமல் - உங்கள்
தங்கை திருமகனை உன்திருப்புதல்வியைச்
சற்குணமணம் புரியப்பாரும்

கொச்சகம்

கார்கடல்மன்னு உனதுகன்னிதன்னைக் கைப்பிடிக்க
எற்குமுன்மச்சான் ஞாமாரன் இங்குவந்தானிப்பொழுது

சீர்குமரிதன்னைத்திருமணம் செய்தேகொடுத்து
ஹர்க்கனுப்பும் நாழும்உடன் நடந்து செல்வதற்கே
வசனம்

அகோவாரும் கிருட்டினராசனே! உம்முடையமருமகன்
முகூர்த்தவேளைக்கு வந்துவிட்டான் உம்முடையமகளைக்
கலியானம் முடித்துக்கொடும் ராசனே.

கிரு - வசனம்

அப்படியே ஆகட்டும் தம்பி.

பலபத்திரன் வசனம்

அகோவாரும்தம்பி தாலிகட்டுகிறபோது மணவாள
னுடைய தகப்பனில்லாமல் கலியானம் பண்ணக்கூடாது
தம்பி.

கிருட்டினன் - வெண்பா

வண்ணமலி அண்ணே வனம்போனவன்தகப்பன்
எண்ணிமறுஊரினிடை இருந்தக்கால் - பன்னரிய
மாசகலும் யாசகரை வைத்து அவர்க்காக
ஆசில்மணமே புரியலாம்

வசனம்

கேளுமண்ணே! மணவாளனுடைய தகப்பன் மறு
ஊர்களிலே இருந்தால் அவருக்குப்பதிலாக ஒருதபசியை
வைத்துக்கொள்ளலாம் அண்ணே.

கிருட் கொச்சகம்

அம்புவியோர் போற்றும் அரசர்குலக்கோளரியே
சம்பிரதம்தாம் முகூர்த்தம்தான் சமுகமாகுதிப்போ
உம்பர்புகழுதற்கு உள்ளசடங்கு செய்து
தம்பிதனைச்சிங்கா சனத்திருத்திவைப்பாயே

வசனம்

கேளும் கடோற்கசனே! முகூர்த்தவேளையாச்சகது.
உன்னுடையதம்பிக்கு மணக்கோலம்பண்ணி இந்தச்சிங்கா
சனத்திலேயிருத்தும்தம்பி,

விருத்தம்

அழகினுக்கோர்குடியாகும் வாளபிமன் தனக்குவிரலாழி
 பூட்டு
 இளமைபெறுசுந்தரிப்பெண்ணுடன் மணியாசனத்திருத்தி
 இறைவர்யாரும்
 தொழுதுபரவிட முரசுதுடுபேரி அதிர்ந்திடத்துந்துமி
 களார்ப்பத்
 துளவொளிருந்திருமாயன் மண்டலத்துக்குச் சடங்குசெய்
 யத்தொடங்கினாரே

சபை விருத்தம்

கடிமணம்புரியமாயன் கண்விழினினைவக்காட்ட
 அடவியில் இருந்துவாழும் அருச்சனராசன்தானும்
 வடிவுளபடிகள்ளீக்கி வருமிரவலர்பொற்பூதி
 பொடியின அணிந்தே வீதியதனிடைப்புறப்பட்டானே

அருச்சனன் - சிங்கு

பிச்சைபோடுங்கோ - பசிக்குப்

பிச்சைபோடுங்கோ

பிச்சைபோடுங்கோ நீர் உச்சிதமாகவே

பேறுமுமக்குண்டு சோறுதந்தீராலை

நிச்சயவாழ்வுகன செல்வமும்வரும் - நீஞும்

குதிக்கந் வாழுந்தகுதியாய்

(பிச்சை)

அன்னதானத்துக்கு யென்னதானஞ்சரி

அண்டாரபுகழ்சிறுத் தொண்டரிவானே

என்னையறிந்துநீர் அன்னந்தந்தீராலை

என்னஞும் நீர்தெய்வம் மண்ணைஞுவீர்களே

(பிச்சை)

கிருட் - கொச்சகம்

ஆசிலுறைபேசும் அதிககுணமந்திரியே

வாசலிடைவந்தே மனந்தளன்றுதள்ளாடு

நேசமொழிபேசியிங்கே நின்டு இப்பர
தேசிதனைக்கொண்டு அதிசீக்கிரத்தில் வந்தருளே
வசனம்

அகோவாரும் பிள்ளாய்மந்திரி வாசலிலே நிற்கிற
பரதேசியை அழைத்து வாரும்பிள்ளாய்.

மந்திரி - கொச்சகம்

பிச்சைக்குவந்த பெரியவரே கேட்டருளும்
முச்சகமும் போற்றும் முதல்வன்வரவழைத்தார்
நிச்சயமாய்வாந்து நிறைபோசனம் புசித்து
பிச்சையுடன்னிரும் இருக்கமுன்னேருவீரே

வசனம்

கேளும் தபசியாரே! இரர்சர்சமுகத்துக்கு அழைக்கிறுர்
வருவீராக! சரணமேசரணமையா.

கிருட்டி - வசனம்

கேளுந்தவசியாரே இந்த மணவாளன் அருகிலே
இரும்தவசியாரே.

தபசி - வசனம்

அப்படியே - ஆகட்டுமையா.

சபை விருத்தம்

துங்க அருச்சுனராசன் தவசியாய் அருகிருக்கத்துக்
வில்லாத்
சங்கமொழிகுமுறியெனவாளபிமன் தடக்கைதனைச்செகத்
தோர்போற்ற
மங்களமாஞ்சுந்தரிப் பெண்கரத்தைவைத்து நீருதவி
மறைகள்கூறிக்
கங்கைவளர் துளபமணி மாயவனும் கரத்தினிடை
கொடுத்திட்டானே

சபை விருத்தம்

பூங்கலிவாளபிமன் போற்றக்காத்தார் சுந்தரிக்குப்புளகத்
தோடு

மங்கலியம்தனைப்பூட்டி வாசநறுந்தொடைபூட்டி வளம்
பாராட்டி

அங்கிதனைவலமாய் வந்தரியத்திபார்த்து அரசர்போற்ற
நங்கைய ராலாத்தியிட நன்னிலம் வந்தவர் பதியை
நாட்டுரே

தரு

மங்களம் மங்களம் நித்திய மங்களம் மங்களம் மங்களம்
- சுபமங்களம்

தாமரப்பொற்பாதனுக்கும் தர்மபுத்திரதாமனுக்கும்
நாமலிநிதனுக்கும் நாராயண நாடனுக்கும்

பார்மலிசங்கீதனுக்கும்பாஞ்சாலபோதனுக்கும்

(மங்களம்)

தந்தையர்கள் ஐவருக்கும் தக்கசிவநாதனுக்கும்

காதலுறுகாமனுக்கும் காளைவீம புத்திரர்க்கும்

வேதியர் அனைவோருக்கும் விசயன்புத்திரனுக்கும்

(மங்களம்)

கஞ்சமதடித்தவர்க்கும் கைக்கொடை கொடுத்தவர்க்கும்

செஞ்சிலைஒடித்தவர்க்கும் சிறப்புத்தடித்தவர்க்கும்

விஞ்சைகள் படித்தவர்க்கும் விண்ணவரனைவருக்கும்

(மங்களம்)

குருமுன்னிற்க குருவேதுஜை

வாளபிமன் நாடகம்

மு ற் றி ற் று

.....

